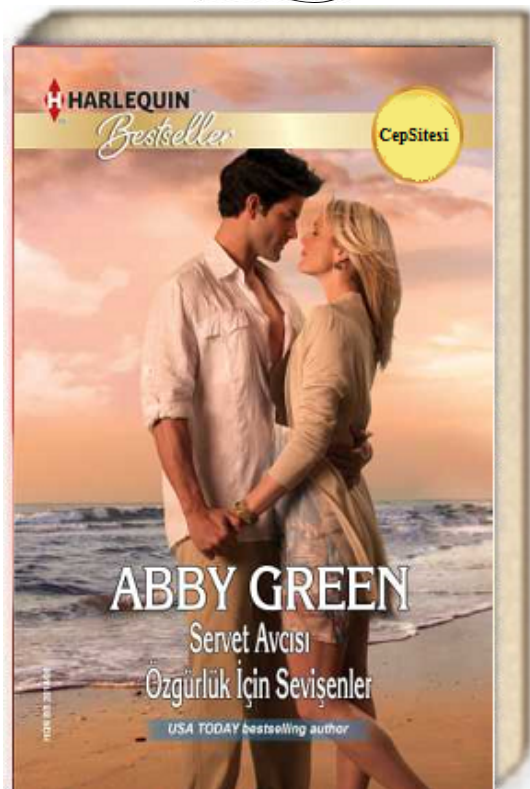

Abby Green - Servet Avcısı

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

Romanın Karakterleri

**Rowan Carmichael :İngiliz Bır Bankerin Kızı.
İsandro Salazarın Karısı**

**İsandro Salazar : İspanyol İşadamı. Milyarder.
Rowanın Kocası**

Zac Salazar :Rowan Ve İsandronun Oğulları

Maria : Zacin Dadısı

Hernan : İsandronun Şoförü

Julia : İsandronun Hizmetçisi

Ricardo Sandiez : İsandronun Avukatı

Erol Villiers : Rowanın Doktoru

Ana Salazar : İsandro Nun Kız Kardeşi

Ana Luria :Zacin İkinci Dadısı

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

ROWAN Carmichael, küçük butik otelin yalın ve zevkli döşenmiş lobisine girince bir anlığına durakladı. O ana kadar otelin ne kadar seçkin bir yer olduğunu anlamamıştı. Oraya aitmiş gibi görünecek kadar iyi giyinmiş olmasına rağmen diğer insanların, hızla atmakta olan kalbinin derinliklerini görüyor olduklarını düşündü. Çok uzun bir zamandan beri böylesine bir mekânda bulunmamıştı. Başka bir yaşamda başka bir kadinken olmuştu bu. Daha salaş bir otel seçmeliydim diye aklından geçirdi. Bu kadar oturmuş bir lüks aklına pek çok hatırayı getiriyor ve bu yüzden ense kökünde soğuk bir ürperme hissediyordu.

Koyu kırmızı saçlarının ve pürüzsüz beyaz teninin dikkat çeken bakışlara ince bir şaşkınlıkla süslenmiş zarafetine zıt bir kayıtsızlık göstererek yürüyordu.

İçinde büyüyen paniğin esiri olmamak için oturacak bir yer ararken karakterli ağız sımsıkı kapandı. O andu eskiyi hatırlamaması gerekiyordu. Geçmiş geride kalmıştı. Geride kalan sadece yaşananlar değildi. İçini parçalıyormuşçasına yükselen duyguların yoğunluğu ve hamlığı aslında eski olmasına rağmen, hâlâ tazeliğiyle genç kadını şaşırtan yakıcı bir acı veriyordu. Kendini yaşlanmış hissetti. Hayatta geçirdiği yirmi yedi yıldan çok daha yaşlı hissetti.

Boş bir koltuk buldu ve memnuniyetle oturdu. Birkaç saniye sonra bir garson çay siparişini almak için geldi. Rowan arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve derin bir nefes aldı. Kendine bir çeki düzen vermesi, kontrolü eline alması ve hepsinden önemlisi sakin olması gerekiyordu.

On dakika içinde iki yıl önce terk ettiği kocası ve bebeğiyle tekrar iletişime geçmek için en iyi yöntemi konuşmak üzere bir avukatla buluşacaktı. Yakıcı acıyı tekrar hissetti ve kendine sahip olmakta zorlandığının farkına vardı. Toplanmak için vakte ihtiyacı vardı. Belki de bu kadar erken buluşmayı kabul etmekle aptulluk yapmıştı. Trenden henüz inmişti. İki yılın ardından ilk defa insan içine çıkmıştı. Kalabalık ve telaşlı Londra'daydı. Buraya tekrar geleceğini hiç düşünmemişti.

Olumsuz düşünmemeliydi. Her şey iyiye gidecekti. Bundan çok daha kötülerini atlamamış mıydı?

Bu hayatının geri kalanının ilk günüydü, yeni bir sayfa, yeni bir bölüm.

Yeni bir başlangıç. Belki de... Gönlünden bir umut ışığı geçti. Belki de tekrar mutlu olmak için yeni bir fırsat olabilir miydi? Gerçekte o ana kadar hayatında pek az mutluluk tatmıştı.

Düşünceleriyle başa çıkmaya çalışıyordu. Koşarken ayağı takılıp kafa üstü ayağının dibindeki mermer zemine kapuklanan küçük bir erkek çocuğuyla düşünceleri dağıldı. Rowan içgüdüsel ve sorgulamayan bir çabuklukla yerinden fırlayıp çocuğun üstüne eğildi ve yüzünde güven telkin eden bir gülümsemeyle koltuk altlarından tutarak kaldırdı.

"Bir şey yok canım. Canın acımadı değil mi? Sen cesur bir çocuğa benziyorsun."

Çocuk dengede durmakta zorlanarak tombul bacaklarının üstünde dikeldi. Alt dudakları titriyordu ve yüzünde ağlayıp ağlanamamak konusunda kararsız olduğunu gösteren bir ifade vardı. Koyu sarı saçlı, buğday tenli, menekşe rengi kocaman gözleri olan çok güzel bir çocuktur. Sıra dışı ve kendine özgüydü. Aslında fazlasıyla sıra dışı ve kendine özgüydü.

Rowan yaşadığı şokun etkisiyle karnına bir yumruk yemiş gibi oldu. Çocuğun gözleri Rowan'ın her gün aynuda gördüğü menekşe renginin aynısıydı. Bu düşünceyle beraber içini kaplayan içgüdüsel, ilkel, açıklanamaz dalgalanmanın etkisiyle dünyanın alt üst olup yeni bir yörüngeye oturduğunu hissetti.

Çocuğu ellerinin arasında tuttu. Çocuk ağlamamaya karar vermiş art niyet taşımayan masum gözleriyle Rowan'a bakıyor, yüzüne yerleşen gülümsemeden dolayı süt dişleri görünüyordu. Kafasını ovup anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı ama Rowan duymadı. Genç kadının yaşadığı şok o kadar yoğundu ki nefes almakta güçlük çekiyordu. Bu çocuk o olamazdı. Olmamalıydı.

Bu anı çok uzun süreden beri hayal ettiği için halüsinasyon mu görüyordu yoksa?

Böyle olmalıydı. İhtimal o ki bu şekilde geri dönmesi sinirlerini yıpratmıştı. Belki de... Fakat çocuğun yüzüne ve gözlerine baktıkça bunun mantıken mümkün olmadığını görüyordu. Yine de kulbi başka bir makamdan söylüyor, içgüdüleri itiraz ediyordu.

Hafif bir umutsuzluk duygusuna kapıldı. Ne zaman bu yaşlarda bir erkek çocuğu görse hep aynı hislere mi kapılacaktı? Birisinin onları görmüş olduğunu ve çocuğu almaya geleceğini ümit etti zira kıpırdamaya ya da çocuğu gitmesi için bırakmaya mecali kalmamıştı.

Çocuğun arkasında siyah ayakkabılı bir adam belirdi. Ortanda bir hareketlenme oldu ve Rowan, siyah ayakkabılı adam çocuğu almak için eğilince o kısacık zaman diliminde adamın

çüssesini ve çekiciliğini hissetti. Erkeksi kokusu ortamı kaplamıştı ve bu tanıdık bir kokuydu. Genç kadının kalbi çoktan atmayı bırakmış, kanı damarlarında donup kalmıştı. Elleri iki yanına düştü.

Etkileyici ve derin bir ses duydu. Adam zorlukla fark edilen bir aksanla konuşuyordu.

“Kafanızın arkasında bile gözünüzün olması lazım. Çok hızlı hareket ediyorlar.”

Rowan gözlerine ve kulaklarına inanamıyordu. Konuşan adam uzundu. O kadar uzundu ki Rowan nasıl olduğunu bilmeden ayağa kalktığı anda dahi kadının uzun boyuna rağmen ona tepeden bakıyordu. O kadar yakışıklıydı ki Rowan tıpkı üç sene önce karşılarındaki adamı ilk defa gördüğünde olduğu gibi dondu kaldı.

Bu mümkün değildi. Bu kadarı çok ama çok fazlaydı. Hayatın böylesine acımasız olamayacağını düşündü ama biliyordu ki her şey gerçektir.

Adam hâlâ konuşuyordu fakat birden durdu ve suratındaki iç ısıtan gülümseme yok oldu. İnsanın içine nüfuz eden açık mavi gözlerinin üstündeki koyu sarı kaşları çatıldı. Buz mavisi gözleri, Rowan’ın kalbini ve ruhunu delip geçerek onu önündeki adamın suratındaki sayısız ifade karşısında savunmasız bıraktılar: tanınmanın getirdiği şok, inanamama ve daha da kuvvetli bir ifade; tikslenme, öfke, nefret. Reddetme.

Rowan konuşacakmış gibi ağzını açtı ama kelimeler dudaklarından dökülmedi. Etraflarındaki her şey hızlanmışken onlar içinde zamanın durduğu bir baloncığa hapsolmuşlardı. Adamın kucığındaki çocuğa baktı ve mahvoldu. Kalbinin patlayacağını düşündü. Bu kadarı çok fazlaydı. Bayılıp kocasının ayaklarının dibine düşmeden önce aklından tek bir düşünce geçti: benim bebeğim.

Isandro Vicario Salazar biraz önce Rowan’ı çıkardığı süitin yatak odası penceresinin önünde durmuş kısılmış gözleriyle yakınlardaki televizyon kulesine ve caddede akan trafiğe bakıyor ama görmüyordu. Rowan Carmichael. Rowan Salazar. Karısı. Ağzı belli belirsiz bir çizgi hâlini aldı. Vefasız karısı demek daha doğru olacaktı. Doğumdan sadece saatler sonra buna hazır olmadığını için Isandro’yu ve bebeğini terk etmişti. Isandro’nun içinde, gülcüyle şaşkına çeviren kontrol edemediği bir öfke büyüyordu. O gün Rowan’ı dinlenmesi için yalnız bırakmış birkaç saat sonra döndüğündeyse Rowan çoktan gitmişti. Otel lobisindeki karşılaşmalarına kadar görüşmemişlerdi. Rowan’ı tekrar görmenin yarattığı sarsıntı ve Rowan gerçek yüzünü gösterip onu aptal yerine

koyduğu zamandan itibaren bastırduğu hisleri uyandırmasıyla sersemlenmişti. Yine de yüzünde içinde kopan fırtınayı dışa vuran bir ifade yoktu.

Yataktan gelen belli belirsiz ses gerginliğini arttırdı. Yatağa doğru yavaşça döndü.

Rowan gözlerini açmadan önce bir an bekledi. Bunu son birkaç senedir alışkanlık hâline getirmişti.

Gerçekliğe gözlerini açmadan önce, durum değerlendirmesi yapmak, uzuvlarını hissetmek, duygularını hissetmek, acı var mı görmek hâsılı iyi olup olmadığını anlamak için kısa bir an bekliyordu. Fakat bu sefer uzaklardan gelmesine rağmen araba kornaları ve trafik gürültüsü gerginliğini arttırmıştı. Bayılmadan önce yaşadıklarını hatırladı. Sağlık durumu ya da nasıl hissettiği önemli değildi.

Gözlerini açtığı anda karşısında onu gördü. Bir serap değildi. Kocası, gömleği ve ceketi gibi kaliteli İtalyan kumaşından yapılmış pantolonun ceplerine ellerini sokmuş pencerenin önünde duruyordu. Kıyafetleri üstüne oturmuş uzun boyunu, geniş omuzlarını ve güçlü vücudunu belli ediyordu. Tam hatırladığı gibiydi ama gözleriyle görmek daha yıkıcı bir etki yaratmıştı.

İçin için bu derece objektif olmasının sebebinin yaşadığı sarsıntının etkisi olduğunu biliyordu. Isandro'da eğer bir değişiklik varsa bu daha da yakışıklı hâle gelmiş olmasıydı. Aslında yakışıklı kelimesi fazla düzgün ve basmakalıp bir tabirdi. Böyle bir kelime için fazla erkeksiydi. Rowan'ın karşısında kanlı canlı duruyordu. Zihninin bir oyunu değildi. Isandro'yu tekrar görünce hakkında neler düşüneceğini biliyor olmanın getirdiği iç acısı merhamet göstermiş, çok derine inmemişti.

Isandro alaycı bir ifadeyle, "Görünen o ki benimle karşılaşınca çok şaşırdın. Burasının benim otelim olduğunu düşününce hayret verici bir durum," dedi.

Rowan içini uyuşturan koruyucu şokun geçtiğini hissetti. Onun oteli mi? Ne zamandan beri Londra'da bir oteli vardı? Şehirde pek çok işle ilgilenmesine rağmen orası için duyduğu hoşnutsuzluğu saklamaya gerek görmemişti. Nasıl olur da bir yığın otel arasından aptal gibi onun otelini seçmiş olabilirdi?

Tam anlamıyla gelir gelmez aslanın inine dalmıştı. Tanıdık bir kokunun peşinden giden çalışkan bir karınca gibiydi.

Peki, bu odaya nasıl çıkmıştı?

Yavaş yavaş hatırlamaya başladı. İçi neşe büyük bir neşe hem de dayanılmaz bir acıyla doldu. Yaşadığı şokun etkisinin azalması kabuk bağlamış yaralarını tekrar açıyordu. Bebeğini, çocuğunu,

oğlunu görmüş, ellerinde tutmuştu. Hayal görmemişti. Bu durumu kabullenmesi ve başa çıkması imkânsızdı. Çok düşünürse çıldıracağını biliyordu. Hazır değildi.

Hırıltılı bir sesle, “Onu korkuttum mu?”

Kocasının yüzündeki tikslenme ifadesini görünce tokat yemişe döndü. Isandro’nun tavrı açıktı.

“Hayır. Korkutmuş olsaydın buradı olmana müsaade etmezdim.”

Sesine hâkim olan koruyuculuk şüpheye yer bırakmayacak kadar açıktı. Rowan yatağın kenarına oturmak için hareketlendi. Hâlâ kendine gelememişti. Çekinerek Isandro’ya baktı. Bunca zamandan sonra onu bu hâlde görmek neredeyse fiziksel bir acı duymasına sebep oldu. Oysa çok uzun süredir bu anın hayalini kuruyordu. Yine de kabul etmeliydi ki hayallerinde bile Isandro’nun onu görünce mutlu olacağını düşünerek kendini kandırmamıştı. Fantezileriyse başka bir hikâyeydi.

Kısık bir sesle, “Ona Zacarias mı diyordun aşağıda,” diye sordu. Gözleri Isandro’nun sınıksız kapanmış ağzına takıldı fakat onun sert ve kararlı sesiyle kendine geldi. “Kısaca Zac diyorum. Evet.”

“Dedenin ismini vermişsin.”

Isandro küçümseyerek baktı. “Lütfen önemsiyormuş gibi davranma.”

Rowan irkildi. Yüzü kireç gibi olmuştu. Isandro’yla karşılaştığında neler olacağını iyi kötü tahmin etmişti ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. Hazır olacağını, kendine hâkim olacağını ve açıklamak için bir fırsatı olacağını düşünmüştü. Kimi kandırıyordu ki? O anda yaşananları açıklamaya asla hazır olamayacağını hissetti. “Aşığın kendi yoluna gitti.”

Rowan kalkmak üzereydi ama Isandro’nun son sözleri üzerine olduğu yere çakıldı kaldı. Sakince Rowan’ı izlemekte olan Isandro’nun içinde dışarıdan belli olmayan fırtınalar kopuyordu. Kadim yakasından tutup hesap sormamak için kendini zor tutuyordu. İçini saran duyguların etkisiyle sarsılmıştı. En kuvvetli duyguya kıskançlıktı. Kendini, tek umursadığı şeyin gururu olduğuna, içini kemiren vesveselerin sebebinin muhtemelen hisleri olmadığına ikna etmeye çabaladı. İki sene önce bu konuda ne yapması gerektiğini büyük ders alarak öğrenmişti.

Rowan şaşkınlıkla, “Benim neyim?” diye sordu. İşte şimdi gerçeklikten kopmuştu.

Isandro tükürür gibi, “Aşığım,” dedi. “Buluşmaya geldiğin adam. Mühakkak buralarda bir yerde buluşmak için oda tutunuz. Geçtiğimiz yılları bu şekilde mi değerlendirdin? Otel odalarında önemsiz erkeklerle zevk ve sefa âlemlerine dalarak mı geçirdin zamanını? Evlilik ve annelik sorumluluklarına hazır olmadığını söylediğinde kastettiğin buydu demek.” Önemsiz erkekler

diyerek neyi kastetmişti? Rowan'ın başı zonkluyordu. Bir eliyle şakağına bastırdı ve Isandro'nun dediklerini anlamaya çalıştı. Birden kimden bahsettiğini anladı. Kafasını kaldırarak, "David Fairclough'dan bahsediyor olmalısın. O benim avukatım. Lobide buluşacaktık."

Isandro burnundan soluyarak, "Muhtemeldir. Beni de bu pislige bulaştırmak istedin, değil mi?"

Rowan ne dediğini güç bela duyabiliyordu. Nihayet ayağa kalkacak gücü buldu ve elleri her iki yanında yumruk olduğu hâlde kalktı. "Doğru söylüyorum. Onunla görüşecektim." Sendeledi. Böyle olmasını planlamamıştı ama elinden bir şey gelmiyordu. Kendini topladı ve "Onunla görüşecek ve seninle irtibat kurmanın, oğlumu tekrar görmenin en iyi yolunun ne olduğunu konuşacaktım."

Isandro kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. Böyle daha da güçlü ve heybetli görünüyordu. Cüssesiyle pencereden gelen ışığı kapatıyordu. Rowan ürperdi.

"Sana böyle bir şeyin mümkün olmadığını söyleyebilirim." Isandro sözleri ve duruşuyla bu talebi reddetmişti.

Rowan panikledi. Sarsakça bir adım attı. "Bütün olanlara rağmen çocuğumu görmeye hakkım var. Beni engelleyemezsin." Sesinde hayal kırıklığı ve gözyaşları vardı. Kendine hâkim olmaya çalıştı. O anda ve o şekilde bir yıkıma uğramamalıydı. Güçlü olmak zorundaydı.

"Engelleyebilirim ve engelleyeceğim." Isandro'nun sesi soğuk ve kontrolliydi. Rowan başını iki yana salladı, konuşmak için ağzını açtı ama Isandro acımadan kelimeleri ağzına tıkadı. "Bugüne kadar terk ettiğin çocuğun bir erkek çocuğu olduğunu hatırlamasaydın şaşırmazdın."

Rowan içini yakıp kavuran acıyla başa çıkamıyordu. Konuşmaya başlayınca sesinin inceliğine şaşırdı. "Elbette bir oğlum olduğunu biliyordum. O günden beri ondan başka bir şey düşünmedim."

Isandro bir anda Rowan'ın yanına geldi ve kollarını sıkıca kavradı. "Yeter!"

Rowan acısını göstermemek için derin bir nefes aldı. Bu beklediğinden de kötüydü. Karşısındaki adamın dünyanın en ünlü politikacılarıyla yarışacak bir nüfuzu olduğunu unutmaması gerekiyordu. Gerçeği anlatsa anlar mıydı? Öyle olmasını umdu. Ortamdaki hoyratlık ciğerini yakıyordu. Gerçeği söylerse savunmasız kalacaktı ama bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü oğlunu gördükten sonra yaşadığı şokun etkisiyle umursamaz bir ruh haline bürünmüştü.

"Isandro, lütfen. Sana neler olduğunu anlatabilirim. Belki o zaman bana hak verirsin..."

Isandro sözünü keserek, "Anlamak mı? Neyi anlayacakmışım," diye sordu.

Yüzü o kadar yakındı ki Rowan gözlerinin kenarındaki zarif çizgileri, elmacık kemiklerinde gerginleşen altın rengi tenini seçebiliyordu. Kendini sıktı ve fiziksel yakınlığın içinde uyandırdığı çağnıya teslim olmadı. Nasıl olur da Isandro'nun saklamak için çaba göstermediği öfkesine rağmen genç kadının kafası karışmış ve nefesi kesilmişti?

Isandro'nun sözlerinin her hecesinden küçümseme akıyordu. "Ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Bir not bırakmışın, hatırladın mı? O gün yaptığını affettirecek herhangi bir şey, söz, uydurma hikâye yok. Masum bir bebeği en önemli beslenme ve sevgi kaynağından mahrum bırakarak çekip gittin. Bu günahını affettirecek hiçbir şey yok. Doğduktan sadece saatler sonra onu terk ederek anne olma hakkından feragat ettin."

İçinden "Benim karım olma hakkından da feragat ettin," diye düşündü ama bu düşüncesini dillendirmedi. Dile getirilmeyen düşünceler odanın havasını ağırlaştırıyorlardı. Rowan'ın söze dökülmeyen açıklaması da böylece ölü doğdu.

Isandro'nun keskin ve acımasız sözleri kafasının içinde yankılanıyordu. İlk başta uyuşmuş ve bir tepki gösterememişti. Hislerine erişimi yoktu. Ardından sözler zehirli oklar gibi tenini deldi geçti ve duyduğu suçlulukla katmerlenen acısından ağzını açıp tek kelime edemedi. Isandro haklıydı. Sessizliğe gömüldü. Isandro'dan kendisinin bile henüz kabullenebildiği bir gerçeği anlamasını beklememeliydi. Kendisini affetmeye yeni başlamıştı. Yeni doğmuş bebeğini terk etmişti. Nedenlerini anlatmasının bu günahı hafifleteceğini düşünmesi hataydı. Bunu hak etmiyordu.

Kendini kaybetmek üzereydi ama bunun olmasına müsaade etmemesi gerektiğini biliyordu. Yaptıklarının sonucuna katlanmalı, af dilenmemeliydi. Gücünü toplayarak Isandro'nun çelik gibi pençelerinden kurtuldu ve kolunu ovalayarak geri çekildi.

Isandro'nun öfkesi yerini kontrollü bir hiddete bırakmıştı. Rowan bir anlığına arkasını dönünce onun vücudunu saran kıyafetlerinin içinde her zamankinden daha ince ve zarif olduğunu farkına vardı. Kısa ceket ve uzun eteği hatlarını ele veriyordu. Montığının itirazlarına rağmen içinde bir tutku ateşi yandı. Rowan ilk tanıdığında da inceydi ama hatlarına daha önce olmayan bir narinlik gelmişti.

Bunları düşünmüş olmaktan nefret etti ve aklından hemen çıkarmaya çalıştı ama narinliğe eşlik eden bir kırılganlık olup olmadığının aklına gelmesine engel olamadı. Rowan'ın hacimli saçları önceleri uzundu, şimdiyse zarif boynunu açığa çıkaracak kadar kısaydı. Sahte olmadığı

hemen anlaşılan üst tabakaya has tavırlarını muhafaza etmişti. Isandro, Rowan sayesinde kapıları yabancılara kapalı olan bir dünyaya, İngiliz bankacılık sisteminin en tepesindeki en varlıklı seçkinlerin saflarına adım atabilmişti.

Rowan hakkındaki düşünceleri tamamen yanlış çıkmıştı. Onu çok ama çok yanlış tanımıştı.

Rowan yüzünü tekrar ona çevirdiğinde gözlerindeki parıltılar karşısında şaşırdı. O an karşısında gördüğü kişi evlendiği kadındı. Bütün bunları düşünürken gözleri dekoltesine kaydı ve düzgün göğüslerinin ipek bluzundan belli olan hatlarına bakmaktan kendini alıkoyamadı. İçinde bir şeyler kıpırdandı. Bir anlığına şaşkınlığına yenik düştü. Rowan'ın kafasının içindeki karmaşanın orta yerine düşen sesiyle kendine geldi. Bir şok geçirmiş olmalıydı.

"İster beğen ister beğenme, her mahkemenin tanıyacağı bazı hakların var. Ne yapmış olursam olayım oğlumu görmeme izin vereceklerdir. Nihayetinde olacak olan bu." Kesik kesik ve her heceyi vurgulayan konuşması Isandro'nun göğüslerine odaklanan düşüncelerini uzaklaştırmıştı.

Karşısındaki adamı ihtiyatla süzdü. O anda ayakta durmak ve konuşmak için harcadığı çabayı görmemesi gerektiğini biliyordu. Bir münazara yarışmasında olduğunu hayal etti. Güç bela elde ettiği desteksiz hâkimiyetini yitirmemek için tek yapabildiği buydu.

Şaşkınlıkla yüzünde hiçbir ifade olmayan Isandro'nun odayı terk etmek üzere kapıya doğru yürüdüğünü fark etti. "Şimdilik bu odada kalacaksın. Eğer çıkmaya çalışırsan kapıdaki koruma seni tekrar odaya sokacaktır." Bunları söylerken biraz önce etkisine girdiği düşüncelerden kurtulmak için bir an önce aralarına mesafe koymasını gerektiğini biliyordu.

Rowan inanamaz gözlerle bakıyordu. Bir anda tökezleyerek arkasından koştu. "Dursana. Nereye gidiyorsun? Daha bu konu hakkında konuşmadık."

Fakat bir anda Isandro'nun insanın içini donduran bakışları karşısında durdu. "Hayır, konuştuk. Hatırlaman gereken tek şey oğlunu terk ettiğin ve benimle bıraktığındı. Bu konuyu kolaylıkla halledebiliriz ya da senin hayatını cehenneme çeviririm. Sana kalmış."

Isandro kapıyı açınca Rowan bir anlığına devasa cüssesiyle koridorda bekleyen korumayı gördü ve "Baba, baba," diye bağırarak bir çocuk sesi duydu.

O sesi duymak fazla gelmişti, olduğu yere yığıldı ve uzunca bir süre öyle kaldı. Büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Farkına varmadan ağlamaya başlamıştı. Yumruğunu kalbindeki acıyı geçirmek ister gibi göğüsüne bastırıyordu.

Nihayet ayağa kalktı, banyoda yüzünü yıkadı. Kurulanırken aynada kendine baktı. Yüzü kireç gibi olmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Işığa yakalanmış tavşan gibi hissetti. Kendine bir çekidüzen vermesi gerekiyordu. Yatağın üstünde duran çantasını gördü. Isandro buraya getirmiş olmalıydı. İçinde makyaj malzemesi olmasını diledi ama olmadığını biliyordu. Makyaj uzunca bir süredir aklındaki son şeydi.

Odaya geri döndü ve yüzüne renk gelmesi için yanaklarını ovaladı. Biraz önce Isandro'nun önünde durduğu pencereden dışarı bakarken vücudunun kaskatı olduğunu hissetti. Kaderin bir cilvesi neticesinde nasıl karşılaştıklarını düşündü. Pek gülünçtü. Bu oteli seçmesinin nedeni Paris'ten gelirken indiği istasyona yakın olması ve avukatının ofisinin Isandro'nun Londra'daki işyerine çok yakın olmasıydı.

İnce alayla bezeli bir mizahi durumun içinde olduğunu farz etti bir anlığına. Isandro'nun büyük ihtimalle İspanya'da olacağını düşünerek ihtiyacı olan bütün bilgileri toplayacağını hesaplamıştı. Çocuğuyla görüşme isteğini yazılı olarak bildirecekti ama planı bu otel odasında neticelenmişti. Çekip gitmesinin sebeplerini bir mektupla en ince ayrıntılarına kadar anlatma fırsatı uçup gitmişti. Isandro'nun öfkesini gördükten sonra onun en azından bir müddet hiçbir şey duymak istemediğini anlamıştı. Dahası o anda Rowan'ın bir kaçamak için otele geldiğini düşünüyordu. Bir görüşmeye başlamak için olabilecek en kötü başlangıcı yapmıştı. Bütün bunların üstüne çocuğunu, Zac'i görmüştü. Ne kadar da güzeldi. Bir eliyle perdeye tutundu. Ayaklarında derman kalmamıştı.

Isandro'yla görüşmeye bir şekilde hazırды ama çocuğunu görmeyi beklemiyordu. Onu terk ettiği anı unutamıyordu. Kâbuslarına giriyordu. İçinde aynı anda dayanılmaz bir acı ve çocuğunu tekrar görmenin verdiği inanılmaz bir mutluluk baş gösteriyordu. Hem sevinçten gülmek hem de gözyaşlarına boğulmak istiyordu.

Kapının açıldığını duydu. Derin bir nefes aldı ve arkasını döndüğünde Isandro'yu gördü ve yüzündeki acımasız ifadeden korktu. Isandro açıkça Rowan'dan nefret ediyordu. Bunu anlamak için âlim olmasına gerek yoktu. Isandro'nun mavi gözleri buz damarları gibi ışıldıyordu.

"Otelde ilgilenmem gereken bazı işler var. İstersen gitmekte özgürsün."

Isandro'nun aniden fikrini değiştirmesi içine bir sıkıntı verdi. Oğluna bu kadar yakinken yollanmak katlanılmazdı.

Kafasını sallayarak, “Hayır,” dedi. “Hiçbir yere gitmiyorum. Londra’ya seninle iletişime geçmek için geldim. İster inan ister inanma bu otelin senin olduğunu bilmiyordum. Zac’i görmem konusunda bir anlaşmaya varmadan bir yere gitmiyorum.”

Isandro memnuniyetsizliğini dudaklarını sımsıkı kenetleyerek gösterdi. Bunu beklemediği açıktı. Ama Isandro’nun tavrında Rowan’ın adını koymakta zorlandığı bir yön vardı. Rowan’ı kovamayacağını düşünerek inadından vazgeçmiş olabiliirdi.

“Tamam, o zaman geceyi bu odada geçirebilirsin. Yarın sabah konuşuruz.”

Rowan şüpheyle baktı. Sürtüşme yaşanacağını düşünmüştü. Isandro’nun onu neden kapının önüne koymadığını düşündü. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

“Şüphelenmene gerek yok Rowan. Nihayetinde benim karımsın. Tabii ki seni gördüğüme çok sevindim.” Dalgacı bakışlarla odadan çıktı. Rowan en dış kapının sesini duyunca silitte tamamen yalnız olduğunu anladı. Çekinerek iç kapıyı açtı ve etrafına bakındı. Valizi yukarı getirilmişti. Saatler sonra ilk defa rahat bir nefes alarak bir koltuğa oturdu. Koltuğun altındaki bir şeyden rahatsız oldu ve çekip çıkarınca bunun bir pelüş oyuncak olduğunu gördü.

Zac. Titreyen elleriyle oyuncacı suratına bastırdı ve derin derin kokladı. Duygulan kabarıyordu ve bastırmaya takati yoktu. Oyuncak ayıyı sıkıca kavrayarak koltukta kıvrıldı ve duygu fırtınasına teslim oldu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Isandro kendini özel rezidansının biraz ilerisindeki silitin kapısında buldu. Orada ne aradığı hakkında bir fikri yoktu. Kapıyı açtı ve içeri girdi. Pencereden sızan loş ışığın altında koltukta kıvrılmış bedeni görünce morali bozuldu. Neden çekip gitmediğini merak etti. Nedenini gayet iyi biliyordu.

Olanca açgözlülüğüyle oğlu dâhil taşıyabileceği ne varsa alıp götürmeye gelmişti. Rowan’ın hâlâ elinde tuttuğu oyuncak ayıyı görünce neredeyse sesli gülecekti. Saklandığı yerden sahneye ip yardımıyla tepeden indirilen bir oyuncu gibi giriş yapmak için gelmişti.

Isandro karşısında uyuyan kadının görüntüsüyle zihnine doluşan hatıralar karşısında ne kadar güçsüz olduğunu anladı ve buna canı sıkıldı. Onu ilk defa Alistair Carmichael’la buluşmak için geldiği bir toplantı odasında görmüştü. Isandro, her ikisi için de faydalı olacak bir anlaşmayı kabul etmezse, Rowan’ın babası, iflasını ilan edecek kadar zor durumdaydı. Alistair Carmichael,

Isandro'nun oyuna dâhil olmak istediğini biliyordu. Isandro'ysa, Carmichael'ın toplum önünde küçük düşmek ve itibarını kaybetmek istemediğini biliyordu. Bu karşılıklı anlayışın orta yerinde anlaşmanın bir parçası olarak Rowan duruyordu.

Isandro kalabalık odada Rowan'ı görünce göz göze geldiler. Isandro diğer kadınlar kendisine başka ifadelerle bakarken bu gözlerin mor-mavi tonlarından ve ciddiyetinden amiyane tabirle sersemledi.

Rowan gereğinden fazla patavatsız tavırlar sergiliyordu. Isandro bunun oyunun bir parçası olduğunu gayet iyi biliyordu. Kadının yanında müflis ihtiyarı görünce Carmichael'ın evlendirmek istediği kızının kim olduğunu da anlamış oldu. Carmichael, Isandro'ya bu evlilik neticesinde kızının annesinin yüklü mirasını almak hakkına kavuşacağını söylemişti.

Isandro, yaşlı kurdun bu mirastan faydalanmak istediğinden şüphelenerek çeyiziyle beraber gelecek bir eş istediğini söylemişti. Isandro'nun çeyizin bir parçası olan paraya ihtiyacı yoktu. Aradığı ve paradan daha önemli olan şey sosyal açıdan kabul edilmektir. Has bir İngiliz kıızıyla evlenmeden Carmichael'ın bankadaki koltuğuna oturmasını hor göreceklerini biliyordu. Sosyal olarak sokaktaki bir dilenci kadar dışlanacaktı. Yine de bu, biri İspanyol bankacılık sisteminin bir parçası olan diğeriyse farklı bir hikâyeye sahip ve İngiliz olan iki ailenin birleşmesiydi. Derhâl cemiyette kabul görecekti ve Avrupa bankacılık sistemi içinde sağlam ilişkiler kurabilecekti. Öyle de oldu.

Onu gitmek istemediği yerlere götüren düşüncelerinin üstündeki hâkimiyetini reddeden Isandro'nun ağzı sınıksız kapanmıştı. Hesaplayamadığı tek şey sessiz sakin ve munis karısının hayatında işgal edeceği yer olmuştu. Onun açgözlü ve sığ mizacının farkına varınca, hastaneye gelip Rowan'ın sadece bir not ve evlilik yüzüğünü bırakarak kendisini terk etmiş olduğunu anladığı anda yaşadıklarını düşündü. O ana kadar Rowan'ın daha farklı birisi olduğunu düşündüğü için aptal yerine konuluşunun etkisi daha da büyük olmuştu.

Sessizce hastane odasından çıkmış ve Rowan'dan bu yaptığının hesabını soracağına yemin etmişti.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

ERTESİ gün uyuyakaldığı koltukta elinde Zac'in oyuncak ayısı her yeri tutulmuş hâlde erkenden uyanan Rowan bir sandalyeye oturmuş sütiin kapısına bakıyordu. Sabah olunca yaşadıklarını daha sağlıklı değerlendirmiş ve Isandro'nun kabadayılıklarına pabuç bırakmamaya, hakkını savunmaya karar vermişti. Plansızlığına sinirlendi.

Günlerden cumartesiydi ve avukatının ne ev ne de cep telefonunu biliyordu. Dün Isandro yanından ayrıldıktan sonra aramalıydı ama yaşadığı şokun etkisiyle bunu düşünememişti. Bunun sonuçları kendisine pahalıya patlayacak bir hata olduğunu biliyordu.

Esasında avukatıyla en kötü senaryoya yani Isandro'nun anlaşmaya yanaşmaması ihtimaline karşı irtibata geçmişti. Korkaklığından hâlâ gerçekleri anlatırsa için için mutlu bir aile olma ihtimalleri bulunduğu inandığını kendine itiraf edememişti. Kafasında bir ses bu safça düşünceyle dalga geçiyordu.

Eskiden mutluydular. Aralarında özel bir şey vardı ama bütün bunlar mazide kalmıştı. Isandro, Rowan'ın ilk erkegiydi. Kendini ona teslim etmiş, dünyaya gözlerini onunla açmıştı. Onun yanında güzel ve arzulan bir kadın olduğunu hissetmişti. Utançla hâlâ Isandro için bir hiç olduğunu keşfetmesi yerine ilişkilerinin olumlu yönlerini hatırladığının farkına vardı.

Bu düşünceyle hayal âleminde sıyrılıp gerçek dünyaya döndü. Şüphesiz Isandro çoktan bir avukat ordusuyla temasa geçip kurısından nasıl kurtulacağını hesaplarını yapmaya başlamıştı. Onun zor durumlara uyum ve anında tepki gösterme yeteneğine her zaman hayranlık duymuştu. Avukatının çoktan Isandro'nun gazabına uğramış olması işten değildi.

Kapı aniden açılıp Isandro içeri girince Rowan'ın zihninin berraklığı uçup gitti. Isandro'nun koyu sarı sanki eliyle henüz taranmış gibi duran saçlarına bakarken gergindi.

Isandro kapıyı yavaşça kapattı. Karşısındaki kadının yüzü hâlâ kireç gibiydi ve gözlerinin altında mor halkalar vardı. Gözleriyle yukarıdan aşağıya süzdü. Rowan belli belirsiz rüzgârda kalmış bir yaprak gibi titriyordu.

Isandro düşmanlık emaresi barındırmayan ve Rowan'ı görmek için yanıp tutuştuğunu belli etmeyen bir tonla, "Uykunu aldığını   mit ediyorum," dedi. Tekrar görme isteğinin içinde uyanmasına öfkelenmişti.

"  ok iyi uyudum. Yatak çok rahatı." Rowan bir an için bile huzurlu bir uyku çekmediğini belirtecek bir şey söylemeyecekti. Hareketlenerek üstüne doğru gelen Isandro'nun yüzünde tam olarak ne olduğunu anlayamadığı unlu   bir ifade gördü ve geri adım atmamak için kendini zor tuttu.

Bu sabah ceket ve kravatını çıkar mı  , gömleğinin kollarını sıvamı  tı. Gömleğinin üstünde kurumuş yemek lekesi olduğundan şüphelendiği lekeler gördü. Yoksa Zac'e yemek mi yediriyordu? Oğlunu tekrar görmek için dayanılmaz bir istek duydu. Gerçek olduğuna inanmak için onu görmesi gerekiyordu.

Isandro kollarını kavuşturdu, bütün hareketleri kısıtlayıcıydı. Rowan içinde kabaran duyguları bastırdı.

"Zamanlamam mükemmel ama bunu daha önce g  rm      k zaten."

Rowan bu iğneleyici sözleri duymazdan geldi. Isandro bir şey demeden sanki kışkırtmak ister mi   gibi omuzuna sürtünerek yanından geçip pencereye gitti. Rowan korktuğunu açığa vuran derin bir nefes aldı. Isandro'nun çekici kokusu ve bir başka koku daha havaya karışmıştı. Çocuğunun kokusu. Kalp atışları hızlandı.

Isandro kısa bir süre için arkası dönük bekledi. Sebebini bilmemekle birlikte Roman'la yüz yüze gelmemeye çalışıyordu ve bu durumdan hiç memnun değildi. Tekdüze bir sesle konuşmaya başladı.

"İki ay sonra hastaneden çekip gitmenin üzerinden tam olarak iki yıl geçmiş olacak. Geri dönmenin sebebi usulünce bo  anmamızı garantilemek ve evlilik anlaşmasında belirtilen paranın üstüne konmak. İki yıldan sonra bunun yasal olarak zor olduğunu bildiğin için zamanlamamı iyi yapmışsın. Geri dönmek ve planladığın hayata ara vermek senin i  in ne kadar zor olmalı amu boşanmanın ardından tekrar gitmiş olacaksın." Yüzünü dönüp delici bakışlarını Rowan'a dikerek, "Tamam mı," diye sordu.

Rowan yaşadığı sarsıntıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Zaman veya yasal süreçler umurunda değildi. Zamanlamasının sebebi o esnada müsait olması, kendini buna hazır hissetmesi ydi.

Isandro kollarını kavuşturmuş yüzünde mesafeli, sert ve uzlaşmaz bir ifadeyle bekliyordu. Rowan karşısında şaşırnış numarası yaparken kadının ihanetini ve kendisinin Rowan'ın karakterine değer biçerken yaptığı hatayı tekrar hatırladı.

Sinirli sinirli gülerek, "Bütün saflığına rağmen sen bile tekrar mutlu bir aile olarak bir araya geleceğimizi düşünmüş olamazsın," dedi.

Rowan başını salladı. Isandro'nun tekrar beraber olmak gibi çocukça bir hayali yerle bir eden sözleri karşısında söyleyecek söz bulamıyordu.

Karşısındaki adamın sıkıldığını ses tonuna yansıtması kalbini daha çok kırmıştı. Isandro "Bana bir iyilik yaptın. Boşanma işlemlerini senin onayın olmadan başlatamazdım. Seni bulmak yükünden kurtuldum," dedi. Bir anda surat ifadesi değişti ve Rowan'a değer biçen bakışlar atarak yaklaştı. "Tahminime göre parasız kaldın, değil mi?"

Rowan'ın beti benzi attı. Annesinden kalan miras neredeyse erimişti ama bunun nedeni Isandro'nun tahmin ettiği gibi değildi. Ama artık çok geçti.

Yüzündeki ifadeyi gören Isandro muzaffer bir komutan edasıyla gülümsedi ve kafasını sallayarak, "Düşündüğüm gibi," dedi. "Siz kadınların bu kadar tahmin edilebilir olması beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Gerçi neden şaşırıyorum ki. Evlilik anlaşmasına göre paramı almaya geldin. Annenden kalanları harcama hızına bakılırsa benden alacaklarının ömrü çok uzun olmayacak gibi."

İçinde büyüyen ve engellemediği kuvvetli bir öfkeyle suratına tekrar renk gelen Rowan "Senin paramı istemiyorum. İsteddiğim tek şey oğlumu görebilmek," dedi.

Isandro sıkılmış gibi duruyordu. "Onu bir garanti gibi gördüğünü biliyorum fakat lütfen zekâmı küçümseme. Geliş zamanın senin ne kadar paragöz bir insan olduğunun kanıtı. Oğlumun annesi olman benden daha çok para koparabilmen için ek bir garanti. Şüphesiz bu da büyük planının bir parçasıydı."

Büyük plan? Isandro keşke en başında farkı anlasaydım diye hayıflandı.

Düşünceli bir şekilde, "Söylesene, kamuoyuna ne açıklama yapacağına karar verdin mi? Gazetelerin seni yanında göremeyince yakıştırdığı doğum ertesi depresyonuna girdiğini mi söyleyeceksin?"

Rowan'ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Doğum sonrası depresyonu mu? Yani insanlar benim gittiğini bilmiyorlar mı?" Gazetelerin çocuğunu nasıl terk ettiğini öğreneceklerini düşünmüş ve

bununla başa çıkmaya hazırlanmıştı ama şaşkınlıkla Isandro'nun bu haberi basına sızdırmadığını görmüştü. İspanyol kibri buna engeldi.

Isandro gözlerini gözlerine dikti ve "Bunu neden yapıyorsun? Neden bilmiyormuş gibi davranıyorsun," diye sordu.

"Ama bilmiyordum." Rowan'ın beyni durmuştu. Ayrılmasını takip eden altı ayda hiç gazete okumamış ve haber izlememişti. Tekrar medyayı takip etmeye başladığında Isandro'yla ilgili bir habere rastlamamıştı. Kocasını bulvar basınında ya da popüler gazetelerde haber olacak bir adam değildi. Gücü ve astronomik serveti sayesinde bunu engelleyebiliyordu.

Yine de gazeteler, Isandro Vicario Salazar'ın karısının bir anda ortadan kaybolmasını fark etmiş olmalıydılar.

Isandro, "Kimse senin kaçtığını bilmiyor. Zac'le beraber İspanya tatilinden döndükten sonra herkes senin meraklı gözlerden kaçmak için Sevilla'daki evimizde kaldığını düşündü," diyerek Rowan'ın kelimelere dökülmeyen düşüncelerini cevapladı.

Rowan tüm bunları anlamaya çalışıyordu. "Peki ya senin ailen?"

Isandro'nun annesinin solgun ve ciddi yüzünü, ifadesini hiç bozmadan her anından açıkça nefret ettiği düğünlerine katlanışını hatırladı. Ayrıca Isandro'nun kız kardeşi Ana'nın en az annesi kadar şüpheyle bukan ve soğuk siması da hatırına geldi. Anne ve kız tek bir sevecenlik işareti göstermemişlerdi.

"Ailem ne olduğunu en ince detayına kadar biliyorlar. Nedense hiç şaşırmadılar."

Rowan oturmazsa düşeceğini biliyordu. Sallanarak yakınındaki bir sandalyeye gitti ve oturdu. Birdenbire üstüne inanılmaz bir yorgunluk çökmüştü ve içine düştüğü kavganın boyutlarını yeni yeni anlıyordu. Isandro'nun boşanmalarını istemesinin canını sıkmasına müsaade etmemeliydi.

"Tek istediğim oğlumu görebilmek. Bu yüzden dün Bay Fairclough'la bir randevum vardı. Ben bile annesi olduğum için Zac'i görmeme izin vereceklerini biliyorum."

Isandro oğlunun adını anması karşısında duyduğu öfkeyi bastırmaya çabaladı. Planına sadık kalarak gidebileceği yere kadar gitmeye karar verdi. Rowan'ın planının kilit noktasının Zac olduğuna şüphe yoktu. "Boşanma belgelerini bugün tanzim ettirebilirim."

Rowan'ın kalbi sıkıştı. Belli ki Isandro elinden geleni ardına koymayacaktı. "Boşanmaya razı olursan ve Zac'le görüşmen için benim yapacağım düzenlemeleri kabul edersen sana evlilik anlaşmasında kararlaştırılan paranın üç katını ödeyeceğim."

Rowan'ın yüzü kireç gibi oldu. Bahsedilen miktar ufak bir ülkeyi yıllarca idare edebilirdi ama onun parada pulda gözü yoktu. Oturduğu yerden kalktı ve kararlı bir ifade takındı. Güçlü olmalıydı. Daha sonra ağlamak için bol bol vakti olacaktı. Zac'i düşünmeliydi. "Hayır."

"Hayır?" Isandro'nun suratı öfkeden simsiyah kesildi. Zor durumda kalmıştı ve Rowan bunun farkına varmıştı.

"Ben boşanmayı... boşanmayı..." Rowan iç sıkıntısıyla kelimelerin ağzından dökülmediğini fark etti. "Boşanmayı kabul edeceğim. Zaten bir aşk evliliği değildi. Ama Zac'le görüşmeme kısıtlama getiren hiçbir belgeye imza atmayacağım. Bu yaptığına kabadayılık derler Isandro ve ben kabadayılığa pabuç bırakmayacağım." Titredikleri belli olmasın diye kollarını kavuşturdu.

Isandro afallamıştı. Daha önce kimse ona kabadayı diye hitap etmemişti. Bunun uygunsuz olduğunu düşündü. Kabadayılar zekâyâ değil kaba kuvvete inanırlardı ve Isandro o anda belli etmemeye çalışmasına rağmen korkmuştu. Karşısındaki kadının oğluna yapabilecekleri onu korkutmuştu.

"O benim oğlum. Dokuz ay karnımda taşıdım. Ben doğurdum. Onu benden alamazsın. Alamazsın."

Isandro, Rowan'ın soğukkanlılığına şaşırılmıştı. "Bütün bunlara rağmen arkana bile bakmadan çekip gittin."

Rowan'ın boğazına bir yumru oturdu. Oğlunu her şeyin önüne koymuştu. Eğer dönüp baksaydı onu bırakamazdı. Eğer bırakamasa... Acı veren düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve kendini kontrol etti. "Paran umurumda değil. Ben sadece oğlumu tanımak istiyorum."

Kimi kandırıyordu? Isandro gülmek için kendini güç tuttu. Bu kadın mirastan hakkını alabilmek için evlenmiş ve payını arttırmak için ince hesaplarla bir çocuk doğurmuştu. Kanıtı bütün hinliği ve açıkgozlülüğüyle karşısında duruyordu.

İki yıllık süre dolmadan hemen önce çıkıp gelmişti. Eğer Rowan'ın kaçtığı yönünde bir ihbarda bulunursa bunu ispatlaması güç olacaktı. Elinde giderken bıraktığı not vardı ama Rowan akıllı davranırsa bunu kendi lehine çevirebilirdi.

Rowan'ın ne kadar hesaplı olduğunu idrak etmesiyle şaşkınlığa sürüklendi. Evlendiklerinde saflığının ve temizliğinin bir nişanesi olarak bakireydi. Hamileliğinde de masumiyet yalanını başarıyla sürdürdü. Ellerini cebine soktu. Gömleğinin açık düğmelerinden buğday teni ve göğsünü kaplayan kıllar görünüyordu.

Bir anlığına Isandro'nun nefes kesici dış görünüşü Rowan'ın aklını başından aldı ve gözünde onun altında nefes nefese kaldığı, vücutlarının şehvetle birleştiği sahneler canlandı. İlk birleşmelerinde göz açıp kapayıncaya kadar Isandro'yu içine kabul ettiğini ve en derinlerinde hissettiğini hatırladı.

Kafasını salladı. Yanakları pembeleşmişti. Oda çok sıcak olmalı diye kendini kandırdı.

Isandro tekrar konuşmaya başlamıştı. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun o zaman."

Gömleğinin düğmelerini açıp serinlemek isteğiyle yanıp tutuşurken aptal gibi, "Hangi seçenek," diye sordu. Bunalmıştı.

Bir anne olarak yeterince sorumsuz davranmasına ilaveten tekrar bu şekilde sahneye çıkmış olması ve bazı haklara sahip olması Isandro'yu yaralamıştı. Dünyadaki her mahkeme bir çocuğun annesiyle görüşmesinin önemini kabul ederdi. Avukatı anne ve çocuğun tekrar görüşmelerine karşı olduğu intibak yaratmaması gerektiğini öğütlemişti. Rowan'dan kurtulmak istemesine rağmen bu mümkün görünmüyordu.

Hangi sebeple önerdiği küçük serveti reddettiğini bilmiyordu ama daha fazlasını koparacağını düşünmese böyle davranmayacağını düşündü. Rowan'a bir fırsat tanıdığı intibak yaratmalıydı ama bunu kendi koşullarıyla yapmayı isterdi. Rowan'ın Zac'i kullanarak kamuoyu yaratmayacağına ve milyonlara konmaya çalışmayacağına güvenmiyordu.

"Eğer gerçekten Zac'i görmeye ve tanımaya geldiysen bir saat içinde bizimle Sevilla'ya döneceksin."

Isandro'nun sözleri Rowan'ın vücudunun gösterdiği beklenmedik tepkiyi aşarak tesir etti. Rowan karşısındaki adamın derinlerine nüfuz eden mavi gözlerine baktı. "Devam et."

"Bizimle gelecek ve benim evimde niyetinde samimi olduğunu ispatlamaya yetecek kadar kalacaksın. Zac'le, benim gözetimimde belirli bir süre geçirmene izin vereceğini."

"Fakat..."

Isandro devam etmesine müsaade etmedi. "Fakat diye bir şey yok. Benim koşullarım bunlar ve bunları tartışacak durumda değilsin."

Rowan yutkunarak zayıf durumda olduğunu kabullendi. "Söylediğim gibi tek amacım mümkün olduğunca çok Zac'le vakit geçirmek."

"O zaman sana sunduğum koşullara itiraz etmen için bir sebep yok." Isandro'nun evinde, onun gözetiminde, dizlerinin dibinde yaşayacak ve her hareketi izlenecekti.

Rowan, “Yani, bilemiyorum, yakınlarda başka bir yerde kalmam mümkün değil mi?”

Isandro sabırsızca elini sallayarak, “Bu kolay olmazdı. Eğer gerçekten Zac’i tanımak istiyorsan bunun en iyi yolu onunla kendi ortamında vakit geçirmen. Gelip onun düzenini bozmana ya da evden alıp götürmene müsaade edemem. Mümkün değil.”

Rowan ellerini iki yanına salarak, “Elbette böyle bir şey yapmayacaktım. Bunu kastetmemiştim.” dedi.

“Diyeceklerimi bu kadar Rowan. Kabul et ya da git. Müzakere yapacak pozisyonda değilsin.”

Bunları söylerken Rowan’ın gözlerindeki telaşı izliyordu. Önerisine ayak diremesine şaşırmasıydı. Asıl niyetinin ne olduğunu böylece ele veriyordu. İki senedir sürdürdüğü zevk âlemlerinden sonra Sevilla’nın dışında ufak bir kasabadaki evinde geçireceği birkaç hafta ve melek gibi görünmesine rağmen en sabırlı dervişin bile sabrını sımayacak kadar yaramaz bir çocukla baş başa kalmak duvarlara tırmanarak kaçması için yeterliydi. “Sana düşünmen için beş dakika veriyorum.”

Rowan serserilemişti. Isandro dışarı çıkarak kapıyı kapattı.

Odayı arşınlamaya başladı. Hızlı düşünmesi gerekiyordu. Isandro kimseyi beklemezdi. Yapması gereken Londra’da kalmak ve avukatıyla temasa geçmekti ama bunun için pazartesiye kadar beklemeliydi. Isandro çoktan Zac’le beraber İspanya’ya gitmiş olacaktı.

Boşanmayı kafaya koyduğu için iş yargıya intikal ettiğinde onunla iletişime geçmesi daha da zor olacaktı. Zac’i bir daha aylar sonra görebilirdi. Isandro’nun onu mümkün olduğu kadar kötü göstermek için elinden geleni ardına koymayacağını biliyordu. Oğluyla beraber yaşama teklifini reddettiği ortaya çıkarsa hakkında iyi bir kanaat oluşmayacaktı. Belki de Isandro reddedeceğini ümit ederek bu teklifte bulunmuştu.

Isandro hakkındaki hislerini bir kenara bırakmalıydı. Dün ona dokunduğunda onu tanımış, içinden gelen o tanıma hissi ve mutlulukla dolmuştu.

O anda evliliğiyle ilgili hayallerini ve affedilme umudunu bir yana bırakmıştı. Kader ve koşullar onu zor bir yola sürüklemişti.

Ciddileşti. Eski anıların karanlık dehlizlerine dalacak vakit değildi. Hamileyken, Isandro ve kız kardeşi arasındaki konuşmayı duyunca aralarındaki ilişkide kimin nerede durduğunu anlamıştı. Isandro için evlilikleri Rowan’a ifade ettiği şeyleri ifade etmiyordu. İyimserliğinden dolayı kendine

kızmıştı. Zaten de biliyordu ki? Evlendiğinde bakireydi. Isandro'nun ise bakir olmadığı ortadaydı. Kızardı ve ateş basan yanaklarını serinletmek için soğuk ellerini yüzüne bastırды.

Zac buradaydı, onu görmüştü. Tekrar gidemezdi. Buna takati yoktu. Uzakta olmak özlemle tutuşmak istemiyordu. Yapacağı son şey olsa bile kendini kocasına ispatlayacak ve Isandro, annesi için Zac'in ne kadar önemli olduğunu anlayacaktı.

Isandro kapıda belirdi ve "Cevabını bekliyorum," dedi. Tekrar ceketini giyip kravatını takmış ve hem dostlarında hem de düşmanlarında korku ve hayranlık uyandıran bankacılık devi kimliğine bürünmüştü. Isandro'nun çenesinde seğiren kasa gözü takıldı. Görüldüğü kadar rahat değildi.

Rowan gözlerini kaçırmadan, "Seninle geliyorum," dedi.

Bundan sonrası hızlı gelişti. Isandro cebinden bir telefon çıkardı ve birisini arayarak İspanyolca bir şeyler söyledi. Rowan dediklerinin birazını anlıyordu ama bir zamanlar ileri seviye olan İspanyolcası uzunca bir süredir konuşmadığı için paslanmıştı.

Isandro aramayı bitirdi. Yüzündeki donuk ifadeye rağmen Rowan sinirlendiğini ve sabırsızlandığını anlamıştı. Rowan'ın gelmesini istemiyordu. Birisinin ona bu teklifi yapması nasihatinde bulunduğundan adı gibi emindi.

Hesabına göre Rowan teklifini reddedecek ve bu Isandro'nun elini güçlendirecekti. İstenmediği bir yere davet edilmesi midelerini bulandırmıştı. Isandro, "Eşyalarımı nereden alacağız," diye sordu. "Hiçbir yerden. Her şey yanımda."

"Her şey mi?" Isandro bu soruyu sorarken Rowan'ın yanındaki küçük valize bakmıştı.

Rowan başıyla onayladı. "Yanımda evet. Pasaportum da el çantasında."

"Londra'da yaşamıyor musun?"

Rowan, Isandro'nun kayıtsızlığına ümitsizce başını sallayarak karşılık verdi. Her ne kadar kıskırtıcı notunda amaçladığı bu olsa da peşinden gelmemesini ve onu aramamasını söyleyen notunu ciddiye almaması kalbini kırmıştı.

Isandro manşetlerini ilikleyerek yaklaştı ve "Bana nerede yaşadığını söyleyecek misin? Yoksa iki senedir bu valizle yaşadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Rowan yutkundtu. Hayatını son iki senedir ufak bir valize sığdırmıştı. Isandro dikkatli bakmış olsaydı Rowan'ın valizinin Zac'i doğurduğu zaman hastaneye götürdüğü valizin aynısı olduğunu fark edebilirdi.

"Daha önce nerede olduğum önemli değil. Önemli olan şu anda burada olmam."

Isandro uzun sayılabilecek bir an için gözlerini gözlerine dikti sonra omuzlarını silkerek, “Hadi, gitme vakti geldi.”

Rowan valizi almak için eğilince Isandro’nun da aynı şeyi yapmak üzere uzandığını görerek şaşırdı ve elleri temas edince sanki ateşe dokunmuş gibi hızla elini çekti. Gözlerinin telaşla açılmasına, nefesinin ve kalp atışlarının hızlanmasına engel olamamıştı.

Isandro bütün heybetiyle tepesinde dikiliyordu ve Rowan çaresizce ona bakıyordu. O kısacık bedensel temas bir duygu patlaması yaşatmıştı ve Isandro, Rowan’ın içinde kopan fırtınaların farkındaymış gibi onu küstahça baştan aşağı süzmüştü. Bakışları tekrar Rowan’ın yüzünde sabitlenince yüzüne soğuk ve mesafeli bir ifade oturmuştu.

Rowan onun her şeyin farkında olduğunu ve bundan hoşlanmadığını anladı. Isandro’nun gergin beden diliyle bunu kabul etmediğini belli ediyordu. Rowan hayatında hiç bu kadar aşağılandığını hissetmemişti.

Mucize eseri Isandro bir şey demeden elinde valiz olduğu hâlde arkasına bile bakmadan odadan çıktı. Rowan ona asansörde yetişebildi ve “Zac nerede,” diye sordu. Sesindeki tereddüitten nefret etti.

Asansöre bindiler ve nihayet Isandro aşağı inerlerken, “Zac dadısıyla önden uçağa gitti. Oraya vardığımızda çoktan öğle uykusuna yatmış olacak. Böylece onun günlük düzenini bozmamış olacağız.”

Rowan, Isandro’nun Zac’in hayatına gösterdiği ihtimandan etkilenmişti.

Asansörden lobiye çıktılar. Rowan hızla yürüyen Isandro’ya yetişmeye çalışıyordu. Onun tayyör giymiş yakasında yönetici kartı olan güzel bir kadınla konuştuğunu gördü. Kadın büyük mavi gözleriyle Isandro’ya saklamaya gerek görmediği bir hayranlıkla bakıyordu. Isandro bir an gülümseyince nefesi kesilecek gibi oldu. Onun ne kadar çekici olduğunu unutmuştu. Gerçi Isandro için fethedilmesi gereken bir kale olmanmıştı.

Yönetici kadının etkili ama tam belli olmayan konuşması Rowan’ın sinirlerine dokunmuştu. “İstedığınız değerlendirme raporunu alır almaz İspanya’ya yollayacağım.”

“Teşekkür ederim Carrie.” Isandro yanında yönetici kadın olduğu hâlde tekrar yürümeye başladı. Rowan’la arasına koyduğu bu engelle sanki onun varlığından haberi yokmuş gibi davranıyordu.

Dışarı çıktıklarında kapıları açık bir limuzin onları bekliyordu. Isandro binmesi için Rowan'a işaret etti. Arabaya bindiklerinde Rowan nefes nefese kalmıştı.

Otelden uzaklaşıp sabah trafiğine karıştılar.

“Londra’dan nefret ettiğini sanıyordum.” Isandro’nun formalite icabı yapılan evliliklerinden sonra iş için ve ardından hamileliği dolayısıyla Londra’da bulunmak zorunda kalınca nasıl rahatsız olduğunu iyi hatırlıyordu.

Isandro sert bir bakış atarak, “Hoşlanmıyorum zaten,” dedi. “O zaman neden bu oteli aldın.” Isandro tamamen dönerek koltuğa yerleşti. Rowan içgüdüsel olarak geri çekilmişti.

“Bu merak da nerden çıktı? Oteli alacağın para yeterli olmazsa diye mal listene mi ekliyorsun? İlk teklifi mi kabul etmeliydin. Bir daha öyle bir teklifle gelmeyeceğim.”

Rowan duymazdan gelmeye karar verdi. “Sadece merak ettim, o kadar,” dedi ve önüne baktı.

Isandro onun yandan görünüşüne bakıyordu. Düzgün burnu, biçimli çenesi, uzun kirpikleri, dolgun, yumuşak ve davekâr dudakları vardı. Ahlsız bir kadına karşı duyduğu bu kontrolsüz çekimden, zekâsı yerine arzularına esir düşmüş olmaktan tiksindi.

Otelde Rowan’ın gözlerindeki şehvetli bakışları görünce bir anlığına onun nasıl bir kadın olduğunu unutacak kadar aklı başından gitmişti. Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Hatıralara saplanıp kalmamak için konuşmaya ihtiyacı vardı.

“Otel Zac doğduktan sonra aldım. Onun yanı İngiliz olduğu gerçeğini görmezden gelemem. Eğer bir gün buraya yerleşmeye karar verirse ona kalacak mirasın bir parçası.”

Rowan cevap vermedi.

Sözlerindeki geçmişı hatırlatan şefkatten etkilenmişti. Bu özelliği yüzünden ona âşık olmuştu. Acımasız iş adamı kimliği ve kimselerin bilmediği başka bir tarafı arasındaki çelişkinin büyüüne kapılmıştı. Bu yönünü sadece kendisinin bildiğini sanıyordu ama şefkatli olduğuna inanarak hata yapmıştı.

Kendine geldi. Zayıflık göstermemeli ve Isandro’nun aasında ne kadar acımasız birisi olduğunu unutmamalıydı.

Bunları düşünürken Isandro’ya kaçamak bir bakış attı. Kartal gibi kıvrık burnu ve dolgun dudakları ona çekici bir görünüm veriyordu. Isandro izlendiğinin farkında değilmiş gibiydi. Birden

kafasını çevirdi ve göz göze geldiler. Heyecanlanan Rowan diğer tarafa döndü. Görmese de Isandro'mm yüzündeki müstehzi gülümsemeyi tahmin edebiliyordu.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

ROWAN. Isandro'nun alaycı tavrıyla giderek yaklaştıkça paniklemişti. Onun acımasız gülümsemesinden ve soğuk bakışlarından kaçmak istiyordu. Birisinin arkasından asıldığını, geriye doğru çektiğini hissetti ve birden eteğinin çekildiğini hissederek gerçek dünyaya döndü. Ağrıyan gözlerini açtığı anda kendini uçakta buldu. Uyuyakalmış olmalıydı. Birisi eteğini çekiyordu. Eğilince oğlunun menekşe gözleriyle karşılaştı ve kalbi duracak gibi oldu. O da yani uyumuş olmalıydı. Kalbi tekrar sıkışınca bayılacağından korkarak sakinleşmeye çalıştı.

Ona bakmaya doyamıyordu. Kucagina almak için can atıyordu ama bunun çocuğu korkutacağını bildiği için yapmadı. Yaşadığı an bile bir ömre bedeldi. Isandro'nun tehditleri önemini yitirmişti. Duygu yüklü bir sesle, "Merhaba Zac," dedi. Zac dengede durmak için bir eliyle Rowan'ın bacağına tutundu diğeriyle kendini işaret ederek, "Zac," dedi. Ardından elini başının üstüne koyup suratını buruşturdu. Bir önceki gün Rowan'ın bayılmasıyla karşısında oturan kadın arasındaki bağlantıyı kurmuştu.

"Evet, düştün. Başın acıdı mı?"

Zac evet anlamında başını sallayarak vurduğu noktayı okşadı. Rowan eğildi ve sanki bir şişlik görmüş gibi elleriyle araştırdı ve şaşırma ifadesi takındı. Duyguları çok yoğundu. Zac gülüyordu.

O anda koyu renk giyinmiş yaşlıca bir kadın geldi ve Zac'i elinden tutarak götürmeye hazırlandı. İspanyol'a benziyordu. "Ben Maria. Zac'in dadısıyım."

Rowan elini uzatarak, "Ben Rowan," dedi ve sustu. Ben Zac'in annesiyim ya da ben Bayan Salazar'ım diyebilirdi ama dadı gülümseyerek nezaket icubı elini sıktı ve "Kusuru bakmayın. Zac'in bir şeyler yemesi gerek," dedi.

Rowan uzaklaşmakta olan Zac'e el salladı. Arkasını dönerek pencereden görünen beyazlığa baktı. Ağlamaya takati yoktu ve içi acıyordu. Yine de Zac'in iyi ve sağlıklı olduğunu görmek için rahatlatmıştı. Tek amacı onun sağlıklı bir ortamda mutlu büyümesi olmuştu. Bu düşünceyle aldığı kararı meşrulaştırabilmişti. Meşruiyete ihtiyacı yoktu aslında. İlk andan itibaren içinden gelen bir hissi takip etmişti. Oğlunun uzun bir ayrılıktan dolayı mutsuz olmasını istememişti.

Hesaplamadığı tek şey o andu içinde bulunduğu duruma düşebileceğiydi. Geri dönüşünün ve çocuğuna kavuşmak istemesinin bencilce bir hareket olup olmadığını merak etti. Mantıken öyle olmadığını biliyordu. Buna rağmen tekrar mutlu olmayı, çocuğunu görmeyi hak etmediğini düşünüyordu. Belki de onları kendi hallerine bırakmalı, hayatlarına girmemeliydi. Zayıflığından utanarak bunu yapacak kadar güçlü olmadığını düşündü.

“Aç mıydın?”

Rowan hızla başını çevirdi. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Isandro'nun geldiğini duymamıştı. Sanki takım elbise giymek erkeklik enerjisini kurutuyormuş gibi tekrar ceket ve kravatını çıkarmıştı. Gömleğinin açık düğmesinden güçlü boynu seçiliyordu. Neler oluyordu? Daha önce de Isandro'yu çekici bulmasına rağmen hiç bu derece bir bedensel çekim duymamıştı.

“Evet, Açlıktan ölüyordum.” Dibini sıyırdığı tabağına baktı.

Isandro bir önceki gece koltukta uyurken ne kadar savunmasız görüldüğünü hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Bu fikri görmezden geldi. “Otelde yemedin mi?”

Rowan kızardı ve hayır anlamında başını iki yana salladı.

“Kilo vermişsin.”

Isandro suçlar gibiydi ve Rowan dikleşti. “Biliyorum.” Çekici olmadığını anlatması için konuşmaya ihtiyacı yoktu, bakışları yetiyordu. O anda sarı bir şey Isandro'nun üstüne atladı ve Isandro, Zac kendine ya da etrafa zarar vermesin diye kucakladı. Rowan'a ilk defa sıcak sayılabilecek bir bakış attı. “Gördüğün gibi, durmak nedir bilmediği dönemde.”

Zac'ın babasının boynuna nasıl sarıldığını görünce Rowan'ın boğazına bir şeyler düğümlendi. Baba oğul arasındaki bu yakınlığı tattığını sanmıştı ama ancak şimdi Isandro samimi olarak yakınlık gösterirse bunun nasıl olduğunu görüyordu. Isandro ona sadece yüzeysel bir yakınlık göstermişti.

Isandro'yla göz göze gelmemeye çalışarak, “Çok iyi bir iş çıkarmışsın,” dedi.

Isandro kuru bir tonla, “Şaşırdın mı?”

Rowan başını kaldırdı. “Hayır. Senin iyi bir baba olacağından hiç şüphem yoktu...” Bir anda sustu çünkü az kalsın “Benim tek derdim Zac'e zaman ayırıp ayıramayacağındı,” diyecekti. Bu kadar samimi olmaya gerek yoktu. Görünen o ki Isandro için Zac'i iş gezilerine götürmek sorun olmuyordu.

Rowan'ın sesindeki bir şey Isandro'nun dikkatini çekti. Kadının gözlerinde ilk defa belirsiz gölgelerin dans ettiğini gördü. İstirabın izleri olabilir miydi?

Rowan bir an için başka bir yere baktı ve tekrar göz göze geldiklerinde gölgeler gitmişti. Bir ışık oyunu olmalıydı. O anda hostes gelerek uçağın inmek üzere olduğunu haber verdi. Hostes gittikten sonra Isandro koltuğundan kalkarak Rowan'ın yanına geldi ve ellerini koltuğunun kollarına dayayarak onu kapana kısırdı. Rowan, Isandro'nun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Rowan sıkışıp kaldığı korkusuyla içgüdüsel olarak geri çekildi. Isandro'nun delici bakışları karşısında konuşmak zorunda kaldı. "Ne istiyorsun?" Önceki benzer deneyimleri aklından çıkarmak istiyordu. Isandro'nun sesi yanıltıcı bir hafiflikteydi ama sözleri aksine ağırdı.

"Sadece şunu bil Rowan. Eğer Zac'e zarar verecek tek bir şey dahi yaparsan hiçbir mahkeme boşandığımızda sana vesayet vermez. Onu bir daha görmemen için bütün gücümü kullanırım, büyüdüğünü gazetelerden takip edersin."

Sözlerini Rowan'ı koltuğa çivileyen soğuk bir gülümsemeyle bitirdi. Ardından bir kaplan gibi yürüyerek uçağın arkalarında bir koltuğa oturdu. Isandro, Rowan'ın Zac'i korumak için kendi hayatını feda ettiğini bilse ne derdi? Muhtemelen hiçbir şey. Onu asla affetmeyeceğini söylemişti. Uçak İspanya'ya inerken Rowan iç geçirerek pencereden dışarı baktı.

Sevilla'nın güneyine gitmeleri çok vakitlerini almanıştı. Rowan La Campina'nın uzanıp giden düzlüklerine bakarken aklı başka yerdeydi. Olanları hazmetmeye çalışıyordu. Cipi Isandro kullanıyordu. Rowan önde Zac ve dadı arkada oturuyorlardı. Hernan adıyla tanıtılan koruma başka bir arabayla arkalarından geliyordu. Isandro'nun doğum yeri olan Osuna kasabasına geldiklerinde Rowan'ın düşünceleri dağınık gibi oldu. "Çok güzel."

Isandro, Rowan'ın farkına varmadığı kısa bir bakış atarak, "Evet." Sevilla'dan çıktıklarından beri gizli gizli onu izliyor medeniyetten uzaklaşmalarının yaratacağı memnuniyetsizliğin izlerini arıyordu ama Rowan memnun olmadığını belirtecek bir harekette bulunmamıştı. Aksine kalabalıklardan rahatsız oluyordu. Isandro yine de onun gerçek düşüncelerini bu kadar kısa sürede açığa vurmayacağını düşündü.

Kasabanın en yüksek noktasına ulaşmışlar altlarında kalan barok tarzı etkileyici belediye binalarını görüyorlardı. Isandro, Rowan'ın bir müddet sonra çıkmaz olduğunu anladığı sakin bir

yola saptı. Yolun sonunda Her iki tarafında yüksek duvarlar ve ağaçlar olan dökme demir kapının önünde durdular. Isandro pencereden uzanarak bir tuş takımına şifreyi girdi ve açılan kapıdan geçerlerken kulübesinden çıkarak selam veren güvenlik elemanına eliyle karşılık verdi.

Rowan dönemecin ardından beliren mekâna hazırlıksız yakalandı. Çiftlik evi benzeri bir yapı göreceğini tahmin etmişti. Onun yerine karşısında ortaçağ masallarından fırlamış gibi duran barok bir malikâne duruyordu. Krem rengi duvarları gün ışığında parıltıyor, pencereler ışıltıyor, saksılardan çıkan çiçekler basamakları ve evin ön tarafını kaplıyordu. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Isandro çoktan arabadan inmiş eve dönmenin heyecanıyla hoplayıp zıplayan Zac'i almak için arka koltuğa yönelmişti. Rowan yavaşça arabadan indi ve devasa ön kapı hazır bekleyen hizmetçileri sergilemek üzere sihirliymiş gibi açıldı. İçinde bir endişe olduğu hâlde kocası ve oğlunun peşi sıra eve girdi.

Başını döndürecek kadar hızlı bir tanışma faslından sonra Rowan kendini arkasında valizini getiren kâhya kadınla birlikte üst kata çıkarken buldu. Odası koyu bej ve gül renkleriyle kaplıydı. Anlayamadığı bir nedenden ötürü o anda odadaki renkler yatıştırıcı bir tesir göstermişti. Birden bu renklerin kâbuslarına çöken ve geçmişini çağrıştıran beyaz renk olmadığına farkına vardı.

Kâhya odayı gösterirken bu vesileyle kısa bir süre için dahi olsa sorunlarından uzaklaşmış olmanın keyfini sürdü. Kadın gittiğinde derin bir nefes alıp odayı dolaştı. Tavandan inen tül perdelerle çevrili devasa antika çift kişilik yatak vardı. Odanın klasik barok modeli çiçek desenleri daha uyumlu ve mütevazı tonlarla yumuşatılmıştı. Fransız tarzı kapıyı açıp dışarı çıktığında gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi.

Küçük taş balkondan başlayan merdivenler koyu yeşil çinilerle ve parlayan mozaiklerle kaplı havuzu olan şahsa özel bir avluya iniyordu. Havuzun etrafı çiçekler ve zeytin ağaçlarıyla çevriliydi. Havada hoş bir koku vardı. Rüyada gibiydi. O anın tadını çıkararak havuzun etrafında dolaşırken kendi odasındakilerle aynı tarz bir kapının önünde, kendi balkonuyla aynı model bir balkonda, aşağı indiği başka bir merdivenin başında elleri ceplerinde ayakta duran Isandro'yu gördü. Karşısındaki bu oda yoksa Isandro'nun mıydı? Bu düşünce karşısında kalbi duracak gibi oldu.

Isandro tehditkâr adımlarla merdivenleri inerken Rowan havuzdan dolayı geri çekilecek alan bulamadan bekledi.

Isandro sertçe, “Burayı beğendin mi?” diye sordu. Rowan, Isandro’nun bu muhteşem ortamdaki parıltıya dayanamayacağından çarpılmış bir şekilde ne sorduğunu tam anlamadan kafasını sallayarak onayladı.

“Her şeyi berbat ettin. Son iki senedir burada yaşıyor olabilirdin. Bütün bunlar senindi ama artık asla senin olmayacak.”

Rowan’ın içi sıkıştı. Isandro onun mal mülk ve para peşinde koştuğunu düşünüyordu. İnkâr etmek için başını salladı ama Isandro’nun yüzündeki küçümsemeyi görünce konuşamadı.

“Burada benim isteğim ve avukatlarımla ısrarıyla bulunduğunu sakın unutma sevgili karıcığım. Yaptıklarına rağmen Zac’i görmene izin vermemin beni yüce gönüllü göstereceğini düşünüyorlar. Bu yüzden sakın ola ki açgözlülüğe kapılıp bu yerde en ufak bir hakkın olduğunu düşünme. Her hareketin izleniyor. Zac’i sadece benim müsaade ettiğim zamanlarda göreceksin.

Rowan kendini zorlayarak konuştu. “Buraya senden bir şey koparmaya gelmedim. Tek isteğim Zac’le zaman geçirmek.”

Isandro kaba bir nidanın ardından, “Aynı zamanda boşanmadan eline geçeceklerin peşindesin. Senin masum yalanlarına kanmamış olsaydım bazı şeylerin çok daha önce farkına varırdım.”

“Rowan öfkeyle, “Neyin farkına varırdın?” diye sordu. “Evlendiğin kadının sadece İngiliz toplumuna kabullenmek için kullandığın bir vitrin olduğunun mu farkına varırdın?”

Rowan yaptıkları yüzünden kötü bir imaj çizdiğinin farkındaydı ama Isandro’nun bu kadar kolay kötü bir insan olduğuna inanmasına çok kırılmıştı.

Isandro bir anlığına afalladı. Rowan’ın sözleri hayal kırıklığını ve kendi rezilliğini yüzüne vurmuştu. Rowan’ın üst dudakındaki ince ter çizgisi, kavuşturduğu kollarının yukarı kaldırdığı göğüsleri içinde ona karşı bir istek uyandırıyor. Ne kadar inkâr ederse etsin beraber geçirdikleri her an bu arzuyu daha da büyütüyordu.

İçinde uyanan arzu kararlılığını daha da pekiştirdi. Rowan’ın içinde sakladığı tutku yaşadıklarının sebebiydi. Karşısındaki kadın öfkesini zayıflığını sembolize ediyordu.

“Evliliğimiz bir iş anlaşmasından daha fazlası değildi. Bunu biliyordun. Ben de biliyordum.”

“Elbette öyleydi. Bunun farkındaydım.” Yutkundu ve Isandro’nun kendisini kışkırtmasına izin verdiği için sinirlendi. En son isteyeceği şey Isandro’nun dikkatini ona olan zaafına ya da evlilikleri boyunca ne kadar şehvetli olduğuna çekmekti. “Daha fazlasını ummıyıştım.”

Öğleden sonra güneşinin altında sıcaqlanmış ve yorulmuştu. Bu tartışma için enerjisi kalmanmıştı. Evlenmeden önce konuşmalarının ne kadar ruhsuz olduğunu tekrar hatırlamasına gerek yoktu. Formalite icabı yaptıkları evliliklerinin bedensel yönünün eksik kalacağını düşünmüşlerdi ama tam tersi oldu. Rowan utanarak kendini nasıl Isandro'ya teslim ettiğini düşündü.

Evlenmeden önceki buluşmalarında Isandro her şeyi açıkça anlatmış, soru işareti bırakmamıştı. Sözleri dün gibi aklındaydı.

“Seninle evlenerek babanı iflastan kurtaracak ve onun Carmichael Bankası'ndaki yönetici koltuğuna oturacağım. Sen de benimle annenin vasiyetinde belirttiği şartları yerine getirmiş ve ondan kalan parayı almaya hak kazanmış olacaksın. Bu gerçek bir evlilik olmadığı için eğer bir sevgili bulursam bunu en üst düzey gizlilikle yapacağım ve senden de aynısını bekliyorum. Bir yıl içinde olan biteni tekrar gözden geçirir ve boşanma hazırlıklarına başlarız. Seninle geçireceğim bir yıl cemiyette kabul görmem için bana yetecektir. O zamana kadar ikimiz de istediğimizi almış oluruz ve ben bankanın kontrolünü tamamen ele geçiririm.”

O zaman Rowan gözlerini kırparak dinlemiş, bakışlarını Isandro'nun ağzından gözlerine kaydıramamıştı. Gözlerine bakınca genç kızlığının hevesleri uyanıyordu. Orada onu dinleyip romantik hayaller kuruyordu.

Düşüncelerinden kurtulup kendine geldi. O zamanlar Isandro için ne kadar değersiz olduğunu bilmiyordu. Rowan'ın düşündüğünün aksine Isandro ona karşı hiçbir his beslememişti.

Isandro ani bir hareketle Rowan'ın kolunu kavradı ve onu merdivenlerden çıkararak odasına götürdü. “Güneşte durmamalısın. Bu sıcağa alışkın değilsin.”

Rowan ondan uzaklaştı. İçeride olduğu için daha iyi hissediyordu. Isandro'ya temkinli bir ifadeyle bakıyordu. Isandro aralarında bir miktar mesafe bırakmış tüm heybetiyle duruyordu. Bir kahkaha attı. “Ne kadar aptalım. Senin neye alışık olup olmadığını nereden bileyim. Son iki senedir kim bilir nerelerdeydin.”

Rowan'ın beti benzi attı. En sonunda ona nerede olduğunu anlatacağını biliyordu ama kırılganlığından kurtulamadığı o anda bu iyi bir fikir değildi. Kendini iyi hissettiği bir zamanda anlatabilirdi. Anlattığı zaman o anda duygusal olarak cevaplamaya hazır olmadığı pek çok soruyla karşılaşacaktı.

Isandro ondan uzaklaşarak, sanki gizlemek amacıyla duvarla aynı renge boyanmış olduğu için Rowan'ın fark edemediği bir kapıya doğru gitti. Bitişikteki kendi odasına açılan bir kapı olmalıydı. Rowan'ın şaşkınlığına dalgacı bir gülümsemeyle cevap verdi.

“Burada kimse evli ve mutlu bir çift numarası yapmamızı beklemiyor. Bu yüzden geceleri kapını çalmayacağını.”

Rowan kalbinde bir sızıyla çalmayacağını düşündü. Isandro'nun ona eşlik edecek pek çok kız arkadaşı olduğuna şüphe yoktu. Kız kardeşine kendisi hakkında yaptığı hor gören yorumlarını hatırlamasına gerek yoktu. O anda içine giremeyeceği kadar uzaklarda kalan bir hatıraydı bu. Isandro odayı terk edince rahat bir nefes aldı. Kafasında girdap hâlini alan düşüncelerle yatağa oturdu. Yorulmuştu. Güm güm atan kalbini yavaşlatmak istemiş gibi bir elini göğsüne bastırdı ama bu işe yaramadı.

Evlendikleri gece Isandro hiç beklemediği bir anda odasına gelmiş ona sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakmıştı. Isandro'nun mavi gözleri onu yukarıdan aşağıya süzerken içinde neredeyse acı hâlini alacak kadar yoğunlaşan arzuyu hatırlıyordu. Onu arzulamasını istemiş ve yaklaştıkça nefes alıp verişleri hızlanmıştı.

Nezaket icabı iyi geceler dilemeye geldiğini biliyordu ama sanki Rowan'ın istekle çarpan kalbi ve yanan vücudu dile gelip konuşmuşlardı. Isandro sessiz yalvarışını duymuş gibi onu kucaklamış ve öpmüştil. İçinde uyandırdığı şehveti düşünmekten hâlâ korkuyordu.

Bu rahatsız edici görüntüleri aklından uzaklaştırmak istedi. Çok hevesli ve hafif meşrep davranmıştı. Meşguliyet yaratmak için valizindekileri çıkarmaya başladı. Bu sayede biraz rahatlamıştı. Sıcak bir duşun ardından üzerinde bornoz olduğu hâlde yumuşak yatağa uzandı. Oğluyla beraberdi. Asıl önemli olan buydu. Daha fazlasını istemiyordu.

Tekrar o odadaydı. Beyaz oda.

İki kapısı vardı. Dışarı çıkması gerektiğini, eğer çıkmazsa bebeğini bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Paniğe kapıldı, hareketleri hantallaştı. Yataktan kalkamıyordu. Yaklaşan ayak sesleri duyuyor ve birisinin onu odaya kilitlemeye geldiğini biliyordu. Bağırmağa çalıştı ama hiç sesi çıkmadı. Sesi gitmişti. Yatağın üstündeki örtüler sağına soluna dolanıyor, onu yatağa hapsediyordu. Rowan yanaklarından süzülen gözyaşlarını hissetti. Sarsılıyordu. Korkudan donakalmıştı.

Aynı anda iki şeyin farkına vardı. Bu her zaman gördüğü o meşum rüyaydı. Bu sefer biraz değişik bir şeklini görüyordu. İkincisiyse birisinin onu sarımsmakta olduğuydu. Gözlerini açar açmaz bir çift mavi gözle karşılaştı. Isandro sabırsızca ona bakıyordu.

O korkunç odada değil İspanya'daydı.

“Senin derdin ne? Çığlığın evin her yerinden duyuldu. Zac koridorun sonundaki odada uyuyor.”

Rüya o kadar gerçekçiydi ki hâlâ titriyordu. Aklı karışmıştı. Hava kararmıştı. Perdeler hafif rüzgârda dalgalanıyorlardı. Isandro'nun büyük elleri hâlâ omuzlarındaydı. Vücudunun sıcaklığını ve kokusunu duyabileceği kadar yakınına oturmuştu. Geri çekilerek, “Saat kaç?” diye sordu.

Isandro gitmesine izin verdi ve kolundaki platin saate bakarak, “On bir buçuk,” dedi. Rowan şaşırarak, “Gece mi?” diye sordu. Isandro ayağa kalkmıştı. “Evin kâhyası Julia akşam yemeği vakti sana baktı ama çok derin uyuduğun için seni rahatsız etmemesini söyledim.” Rowan'ı bir müddet inceledikten sonra sert bir tonda, “Sorun nedir? Yoksa uçak yolculuğu mu yaramadı?”

Rowan, “Sadece yorgunum. Çığlık attığımın farkında değildim,” dedi. Elini nabız gibi atan şakağına götürdü. Birden üstünde önu aralanmış bornozundan başka bir şey olmadığını farkına vardı ve hızla yataktan kalktı. “Düşündüğümünden daha çok yorulmuşum. Başka bir sorun yok.” Isandro yatağın yanı başındaki küçük lambayı açtı. Rowan onun hâlâ kıyafetlerini çıkarmadığının farkına vardı. “Çığlığımı duyduğumda uyumaya gidiyordum.”

Rowan, Isandro sanki düşüncelerini okumuş gibi kızardı. “Özür dilerim.”

“Eğer tekrar olması ihtimali varsa seni Zac'ten uzakta, evin diğer kanadındaki bir odaya göndermek zorunda kalacağım. Gece bir uyanırsa bir daha uyumuyor.”

“Bir daha olmayacak.” Bu rüyaları düzenli olarak görüyor ve kimi zaman ağlayarak uyanıyordu ama bu seferki çok yoğundu. Yaşadıklarından dolayı olmalıydı. Isandro'ya “Gerçekten bir daha olmayacak,” diye teminat verdi.

Isandro, Rowan'a bakınca pembeleşmiş tenini ve çekici bir şekilde dağılmış saçlarını gördü. Rowan bir dalavere peşinde olabilir miydi? Onun üzerinde bıraktığı etkinin frakına varıp odaya çekmek için böyle bir oyun oynaması mümkün müydü? Aradan geçen iki yılda baştan çıkarma konusunda kendini geliştirmiş miydi? Bu düşünceler içine bir sıkıntı verdi. Biraz önce ona dokunurken hissettiklerini aklında çıkaramıyordu ama çığlığı ve sesindeki korku gerçektir.

“Olmanası için çaba göster.” Söylediğinin mantıksızlığının farkındaydı. Gerçekten bir kâbus gördüyse bunu kontrol etmesi mümkün değildi. Arkasını döndü ve odadan çıktı. Geri döndüğü için Rowan’a lanet etti.

Koridor boyunca ilerledi ve huzur içinde uyuduğunu görmek için Zac’in odasının kapısını açtı. Yatağın dışına çıkmak üzereydi. Sevgiyle oğlunu yatağın ortasına yerleştirdi. Rowan’ın annesi olduğu için Zac’i görmeye hakkı olduğu gerçeği Isandro’yu öfkeliendiriyordu. Yumruklarını sıktı. Rowan’a bu hakkı tanımaktan başka çaresi yoktu ama asla çocuğunu almasına izin vermeyecekti.

Ertesi gün Rowan baş ağrısıyla uyandı. Kapıya vurulduğunu duymuştu. İçeri genç bir hizmetçi girdi. Hizmetçi kız perdeleri ve kapıyı açtı. Dışarı güneşliydi. Bir kuş ötüyor, hafif bir esinti sıcak havayı içeri taşıyordu. Rowan kendini iyi hissetti. “Buenos Dias.”

Rowan İspanyolca iyi günler diyen hizmetçiye yatakta doğrulup gülümseyerek, “Buenos Dias,” diye cevap verdi. Kız da bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kahvaltının on beş dakika sonra aşağıda servis edileceğini söyledi.

Rowan hızlı bir duştan sonra üstüne bir kot ve tişört geçirip aşağı indi. Kötü görüldüğünün farkındaydı ama son zamanlarda giyimine kuşanına pek özen göstermemişti. Ayrıca buraya geleceğini bilmiyordu. Yemek odasına yaklaştıkça bu düşünceleri dağıldı. Zac’in çılgınlığını duyabiliyordu.

Kalbi hızla çarpıyordu. Derin bir nefes aldı ve odaya girdi. İki çift göz ona döndü. Isandro’yu görmezden gelerek Zac’e yoğunlaştı. Yüzüne yerleşen gülümsemeyi engelleyemiyordu. Üstü başı yemekten kirlenmiş olan Zac yaklaşmakta olan Rowan’a bir gülücük attı.

Rowan istemeyerek masanın diğer ucunda kahvaltısını etmekte olan Maria’ya selam verdi. Maria mütereddit bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Rowan buna memnun oldu. Oturur oturmaz bir hizmetçi tepeleme dolu bir tabak getirdi ve kahvesini doldurdu.

“İyi uyudun mu?”

Rowan bakışları da sesi gibi soğuk olan Isandro’ya baktı. “Evet, sağ ol. Oda çok rahat.”

Maria uzayıp giden sessizliği bozarak, “Burası muhteşem bir ev. Büyümek için sihirli bir mekân. Zac çok şanslı bir çocuk.”

Isandro önce Rowan’a ardından Maria’ya dalgacı bir bakış fırlattı ve “Şanslı, değil mi?”

Rowan, Isandro'nun sözlerindeki aşağılamayı sezdi ama ev hakkında konuşmaya devam eden Maria ya ortamdaki gerilimin farkında değildi ya da çok iyi rol yapıyordu. Aslında Rowan diğer kadının orada olmasından memnundu. Isandro'nun dikkatini dağıtıyordu.

Isandro'nun Zac'e yemek yedirmesi Rowan'ı etkiliyordu. Isandro duymadığı bir soruya "Burası benim aile ocağım değil. Kız kardeşim, Osuna'nın diğer tarafındaki aile evimizde ailesi ve annemle oturuyor," diye cevap verdi.

Annesi ve kız kardeşinin bahsinin geçmesi bile Rowan'da içgüdüsel olarak kendini koruma düşüncesini uyandırdı. En azından aynı evde yaşamıyorlardı. Rahatladı. Er ya da geç onlarla karşılaşmak zorunda kalacağını ve bu karşılaşma nasıl olursa olsun anne kızın kendisine karşı anlayışlı davranmayacaklarını biliyordu. O anda Maria izin isteyerek kalktı. Isandro da kalkarak Zac'i Maria'ya verdi ve "Sanırım yeteri kadar yedi," dedi.

Yaşlı kadın Zac'i kucaklayarak, "Onu yukarı götürüp kıyafetlerini giydireyim," dedi.

Isandro tekrar oturduğunda Rowan'ın nefesi kesildi. Isandro'nun da kot ve tişört giydiğini fark etmişti. Kuvvetli vücudunun hatlarını seçebiliyordu.

"Dün gece başka rüya görmedin mi?"

"Hayır." Gözlerini kaçırdı. Isandro yakından bakınca gözlerinin altındaki mor halkaları gördü. Dün geceki sabırsız davranışını düşünerek rahatsız oldu.

Isandro sohbeti devam ettirmek ister gibi, "Eminim içindeki suçluluk duygusundan dolayı görüyorsun bu rüyaları."

Rowan irkildi. Isandro'nun sözleri keskin bir bıçak gibi canını yakmıştı.

Bir anlığına Isandro gördüğüne inanamadı. Rowan'ın menekşe gözlerinde derin bir acı vardı. Gerçek olmadığını düşündü. Zac'e gülümsemesi, Maria'yla arasını iyi tutma çabası başka hesaplar peşinde olduğuna işaret ediyordu.

Rowan boğuk bir sesle, "Isandro tek istediğim bir şans. Burada senin kurallarına tabiyim. İstemediğin hiçbir şey yapmayacağım. Sadece bir şans istiyorum."

Isandro sandalyesinde geriye yaslandı. Rowan'ın vücudu sıkı ve inceydi. Kısa saçlı uzun boynunu ortaya çıkarmıştı. Bilekleri pek narindi.

“İstedigin şans ayağına geldi. Buradasın işte.” Rowan’ın mevcudiyetinin farkında olmaktan nefret ediyordu. Rowan onaylayan bir hareketle başını öne eğdi. Saçı Isandro’nun bakışlarına perde olacak şekilde bir yanığının üstüne döküldü. Isandro elini uzatıp saçını geriye atmamak için kendini zor tuttu.

“Teşekkür ederim.”

Isandro odadan çıkmalı, Rowan’ın masum rolü yapışından uzağa gitmeliydi. Birden ayağa kalktı. Rowan’a sert sert bakıyordu. “Buradasın çünkü başka şansım yok. Ayrıca bir haftadan fazla dayanabileceğini sanmıyorum.” Gözü Rowan’ın eskimiş kıyafetlerine takıldı. “Rol kesmene gerek yok. Kendini boşuna yorma.”

Rowan gücünü toplayarak ayağa kalktı ve odayı terk etmek üzere olan Isandro’ya “Dur,” diye bağırды.

Isandro döndü. Sabırsızlandığı belliydi.

“Ne zaman Zac’le zaman geçirebilirim?”

“Öğlen uykusuna yatmadan önce birkaç saat görebilirsin.”

Ardından Rowan’a doğru yürüdü. “Bir hafta işe gitmeyeceğini Rowan. Gözüm üzerinde. Yanılıp da bir hata yapmayasın.” Bunu dedikten sonra odadan çıktı.

Rowan, Isandro’nun bir hafta işten uzak kalacağına inanamamıştı. Bir gün bile işlerini aksattığını görmemişti. Titreyerek oturdu. Baba olmak Isandro’yu değiştirmişti ve her ne kadar Rowan o anda pek nasiplenmiyor olsa da yumuşamıştı.

Isandro’nun bu yönünü daha önce de, ilk olarak Isandro kız kardeşinin çocuklarıyla meşgul olurken görmüştü ve buna güvenerek Zac’i bırakıp gitmişti. Isandro doğuştan gelen bir subra ve çocuklarla iletişim yeteneğine sahipti. O zaman onun iyi bir baba olacağını anlamıştı.

Her ne kadar hırsından ötürü İngiltere’nin en büyük bankasının kontrolünü ele geçirmek için anlaşmalı evlilik yapmış olsa da baba olacağını öğrendiğinde mutlu olmuştu. Bir varisi olacağına sevinmişti.

Rowan, evlenmeden önce Isandro’dan hoşlanmış ve bu yüzden anlaşmalı evliliğe sıcak bakmıştı. Ama evliliklerinin fiziksel yönüyle tanışıp hamile kalınca safça çok daha fazlasını ummuştu.

Olanları hatırlayınca kahvesinden öfkeyle bir yudum aldı. Babası Isandro’yu ona çalışma ofisinde takdim etmişti. Ama gerçekte Rowan ve odadaki diğer herkes odaya girer girmez

Isandro'nun farkına varmıştı. Ölümlülerin arasında mitolojik bir aslan gibiydi. Bir süreliğine ofisteki gürültü kesilmişti. Bütün kadınlar kendilerine çeki düzen verirken erkekler önemsiz varlıklara dönmüştü. Bütün bunlar olurken Isandro etrafını önemsemeden orada durmuş ve belli belirsiz dudak bükerek beklemişti.

Rowan gözlerini ondan alamamış ve dikkatini çektiği düşüncesine kapılmıştı. Yaklaşınca Isandro'nun kendisine değil babasına baktığını anladı. Kısa bir tanışma faslından sonra babasıyla yandaki bir odaya geçerek hayatını değiştirecek anlaşmayı nihayete erdirmişlerdi.

Tuvallette diğer kadınların konuşmasına kulak misafir, olunca hissettiklerini hâlâ hatırlıyordu. “Adam içeri girince Rowan Carmichael’ın suratını gördünüz mü? Ağzı açık kalakaldı. Yirmi beş yaşında ve hâlâ bakire bir kızla kim evlenir ki? Kıyafetleri de rezalet.” Durmadan konuşmuşlardı.

Rowan kahve kupasını kıracak kadar çok sıktığının farkına vararak elinden bıraktı ve derin bir nefes aldı. O zamandan beri köprünün altından çok sular akmıştı. Geçmişe saplanıp kalamazdı. Şimdiye ve Zac’e yoğunlaşmalıydı.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

“Kusura bakmayın Bayan Salazar. Bu durum biraz alışılmadık.”

Rowan, Maria'nın kötü İngilizcesiyle ona Bayan Salazar diye seslenince pek memnun olmadı. Kötü İspanyolcasıyla, “Lütfen beni Rowan diye çağır,” dedi. Karşısındaki kadına anlayışla bakıyordu. “Birden ortaya çıkışının garip olduğunun farkındayım ama tek istediğim oğlumu daha yakından tanımak.”

Dadı, Rowan'ın İspanyolca konuştuğunu duyunca şaşırmıştı ama hâlâ bu durumla nasıl başa çıkacağını bilmediği için gergin ve endişeli görünüyordu.

Rowan, “Tek istediğim seninle ve Zac’le biraz zaman geçirmek. Neticede beni tanımıyor. Böylece bana alışacaktır.”

Rowan, Maria'nın yüzündeki rahatlamayı gördü ve Isandro'nun kadına Rowan etraftayken Zac'i yalnız bırakmamasını tembihleyip tembihlemediğini merak etti.

Maria, Zac çimlerin üstünde oyuncaklarıyla oynarken Rowan'a günlük faaliyet düzenlerini anlattı. Rowan arkasına dönüp Zac'e bakmamak için kendini zor tutuyordu. Isandro'nun üst katlardaki pencerelerden birinden onları izlediğine adı gibi emindi.

Kocasıyla ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırdı.

Kocasıyla ilgili bütün fikirleri aklından kararlılıkla çıkardı. Zac’le geçirecek iki saati vardı ve bunun tadını çıkarmak istiyordu. Zac’in şahsiyeti çoktan kendini belli etmeye başlamıştı. Babasının izlerini görebiliyordu. Annesine doğru tıpış tıpış gitti.

Isandro, kollarını kavuşturmuş hâlde pencereden bakıyor, Zac’in Rowan’ı sanki onu terk etmemiş, yardıma en çok ihtiyaç duyduğu anda yüzüstü bırakıp gitmemiş gibi kabullenmesini izliyordu.

Hiddetle aşağı inip Zac’i Rowan’ın ellerinden almamak için kendini zor tuttu. Her şeye rağmen Zac mutlu görünüyordu. Rowan da sıkılmış ya da rahatsız olmuş değildi. Her ne kadar kabul

etmekten hoşlanmasa da yabancılarla karşı mesafeli olan Zac otelde Rowan'ı ilk gördüğü andan itibaren bu mesafenin zerresini sergilememiştir. Rowan'ı tanımış gibiydi. Isandro kafasını sallayarak bunun mümkün olmadığını düşündü.

Rowan, Zac'in anlaşılmasız kelimelerini sabırla dinliyor anlıyormuş gibi başını sallıyordu. Eski eteği ve tişörtüne rağmen vücudunun güzelliği seçilebiliyordu. Isandro pencereden uzaklaşarak masasına gitti ve telefonu aldı.

Bir sonraki gün Zac öğlen uykusu için götürülünce Rowan eve girdi. Uzun koridor boyunca yürürken belki bir gün Zac'e baktığında içinde bir yerlerin acınmadığı zamanların geleceğini düşündü. Yukarı çıkan merdivenlere ilk adımını atmıştı ki birisinin buyurgan bir ses tonuyla ona seslendiğini duydu. Isandro bir sihirbaz gibi en kırılgan olduğu anları yakalıyordu. İsteksizce döndü ve gözyaşlarının seçilmediğini ümit etti. Isandro çalışma odasının kapısında duruyordu.

“İçeri gelir misin lütfen?” Lütfeni dalga geçer gibi söylemişti.

Rowan olur anlamında başını salladı ve göz teması kurmamaya gayret ederek odaya doğru yürüdü. Isandro, Rowan'ın geçmesi için kenara çekildi ve Rowan onun kokusunu duymamaya çalışarak nefesini tutmuş vaziyette odaya girdi. Isandro'yu görmezden gelmeye çalışırken odadaki adamın farkına varamamıştı. Isandro, Avukatım Ricardo Sanchez,” diyerek tanıttı.

Rowan elini sıkmak için bir adım attı. “Senyör Sanchez.”

Kalbi duracak gibi oldu. Boşanma belgeleri hakkında olmalıydı. İspanya'ya geldikleri ilk günden beri bunun olmasını beklese de Isandro'nun kendini ispatlamak için hiçbir fırsat tanımaması karşısında şoka girmişti. Tehdidini gerçekleştiriyordu.

“Otur lütfen Rowan.”

Rowan, Isandro'nun gösterdiği koltuğa oturdu ve Isandro'nun yerine geçmesini seyretti. Kot pantolon ve tişörtle dahi heybetli ve korkutucu derecede güçlü görünüyordu. Avukatı nispeten genç, kırklı yaşlarının ortalarında gösteren pek belli etmese de yakışıklı bir adamdı. Rowan'a baktı ve gülümsedi. Rowan iki gündür yaşadığı stresin üzerine bu bir anlık nezaket gösterisine şaşırdı ve gülümseyerek karşılık verdi.

Isandro avukatına, ““Lütfen eşime belgeleri gösterin,” dedi.

“Elbette.” Avukat eğilerek bir takım kâğıtlar çıkardı ve bir kısmını Rowan’a geri kalanları Isandro’ya verdi. İspanyolca olmalarına rağmen Rowan ne hakkında olduklarını anlamıştı. Boşanma belgeleriydi. Büyüklük bir sıkıntı hissetti.

“Samırım her şeyin düzenli kurallara uygun olduğunu görüyorsun.” Isandro’nun sesinde bir yakıcılık vardı. “Evlilik anlaşmasıyla sahip olduğun haklar değişmedi. Dikkatlice düşündünce her ne kadar ortadan kaybolmandan sonra yapabilecek olsam da bu haklarımı elinden almak için uğraşmak neticesinde yaratacağı sorunlara değmeyecekti.

Rowan kâğıtları sıkıca kavrayarak Isandro’ya baktı. “Sana daha önce de anlattım gibi...”

Isandro sözünü bir el hareketiyle kesti. “Nefesini boşuna harcama. Senyör Sanchez durumun farkında. Rol yapman gereksiz.”

Rowan’da yanında oturan adama baktı. Avukat bu sefer göz teması kurmamaya çalışıyor ve huzursuzca oturuyordu. Isandro söyleyeceklerini dinlemeyecekti. Eğer parayı vermekte ısrar edecekse Zac için açtığı bir hesaba yatırarak ve bir kısmını...

“Burayı imzala lütfen.”

Rowan hukuk diliyle yazılmış onlarca sayfayı atlayarak en sondaki noktalardan oluşmuş bir çizgiyi gösteren Isandro’ya inanamayarak baktı. Öfkesi kabarmıştı. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

Isandro kâğıtları masaya çarpıttı ve kaşlarını çatı. “Eğer beni bunu istemediğine ikna edecek bir oyun oynamak peşindeysen...”

Rowan beceriksizce ayağa kalktı. Bu durumun kendisini nasıl etkilediğini Isandro’ya belli etmemeliydi. Evliliklerinin bittiği gerçeğiyle yüzleşmek ne zordu. “Elbette değilim ama bu kâğıtları elime tutuşturup senin izninde imzalamamı istemene müsaade edecek kadar aptal değilim.” Elindeki kâğıtları masaya fırlattı. “Tamamı İspanyolca. Anadilim bile değil.”

“İspanyolcan iyi.”

“İyi ama hukuk diline hâkim değilim. Zac’i görmemi engelleyecek bir madde koymadığını nerden bileyim?”

Bu sefer Isandro da ayağa kalktı ve sert bir bakış fırlattı. Rowan şerefine hakaret etmişti.

“Tabii ki koymadım. Bunlar boşanma belgeleri. Açık ve net.”

“Avukatımla konuşana ve o belgeleri inceleyene kadar bir şey imzalamıyorum. O onay verirse imzalayacağım.”

Isandro, güçsüz ve kapana kısılmış hissetti. Yine de Rowan haklıydı. Başka bir durumda, eğer Rowan farklı bir kişi olsaydı ona söylediğini yapmasını salık verirdi.

Rowan, avukatın gergin bir tonda ve İspanyolca, "Haklı. Onun avukatına da belgeleri göndermeniz gerekir," dediğini duydu.

Rowan avukata bakarak, "İngilizce tercümesini gönderebilirsiniz. Çeviri masrafiyla uğraşmaya niyetim yok," dedi. Cesaret gösterisi içindeki acıyı maskeliyordu.

Avukat gözlerinde saygıya benzer bir ifadeyle, "Elbette," diyerek Rowan'ı temin etti.

Rowan, Isandro'ya dönerek, "Bay Fairclough'u şu anda aramak ve bu konuda konuşmak isterim," dedi ve ağzını sıkıca kapatarak kollarını kavuşturdu. Isandro özür dilemesi gerektiğini düşündü ama bu isteğini bastır. Karşısındaki kadın pek az kişinin affedebileceği bir suç işlemişti. Ne hakla ahlaki konularda görüş bildirebiliyordu? Telefonu Rowan'a verdi. Rowan bir telefona bir Isandro'ya baktı. "Özel olarak konuşmak istiyorum." Sesi duvardaki boyaları sökebilirdi. Isandro uzunca bir süre Rowan'a baktı. Ortamdaki gerginlik giderek artıyordu. Rowan, Senyör Sanchez'in içine düştüğü duruma üzüldü.

Şahsiyetsizce davranmak Isandro'ya yakışmamıştı. Ama Rowan yüzünden duygularına hâkim olamıyordu. Bu yüzden rekor sayılabilecek bir sürede belgeleri hazırlatıp bu toplantıyı ayarlanmıştı. Abartılı bir nezaketle, "Hizmetçilerden birine odana kabloşuz telefon getirmesini söyleyeceğim. Orada istediğin kadar mahremiyetin olur."

"Teşekkür ederim."

Rowan başını eğmeden odadan çıktı. Odadan çıkar çıkmaz duruşunu kaybetti ve Isandro tekrar çağırabilir ya da kaba kuvvetle imza atmaya zorlayabilir korkusuyla üst kata çıkmak için acele etti. Ne yaşanmış olursa olsun Isandro'nun velayet hakkıyla ilgili bir madde ekleyecek kadar düşmeyeceğini biliyordu. Bu onun tarzı değildi. Buna rağmen bu konuda ısrarcı olmasının doğru olduğunun farkındaydı. Isandro'ya onu ezip geçebileceği fikrini verseydi aptal durumuna düşerdi.

Odasına dönünce açık iç kapıdan avluya baktı. Avlunun güzelliği ve sakinliği onu yatıştırıyordu. Düşüncelere dalmışken kapı çalındı. Kapıyı açınca bir önceki gün kendisini uyandıran hizmetçiyle karşılaştı. Kibirli bir gülümsemeyle telefonu aldı ve avukatı David Fairclough'u aradı. Başından geçenleri anlattıktan sonra boşanma belgelerini beklemesini söyledi.

Arama bitince derin bir nefes aldı. Sonun başlangıcına gelmişti. Anlaşmalı evliliklerinin sonunun başlangıcı. Asla tamamına ermemesi gereken, çocuk sahibi olmamaları gereken bir evlilikti. Yine de bu gerçekleşmişti. Bundan asla pişmanlık duymamıştı.

O hafta boyunca Rowan mümkün olduğunca Isandro'yu görmemeye çalıştı. Kahvaltıda ve sıkıcı konuşmalar yaptıkları akşam yemeklerinde görüşüyorlardı. Geri kalan zamanda Isandro ofisine kapıyor, arabayla bir yerlere gidiyor ya da Zac'le zaman geçiriyordu.

Rowan, Zac'le geçirdiği kısa zamanın tadını çıkarıyordu. Maria'nın rahatladığını görmek ve Zac'i görmeye gittiği zamanları ara vermek için bir bahane olarak görmesi de hoşuna gidiyordu. Rowan ve Zac oynarlarken Maria kitap okuyordu.

O gün Maria, Zac'i öğlen uykusu için götürürken çocuk Rowan'la oynamaya devam etmek istediğini gösteren bir feryat kopardı. Rowan'ın canı sıkıldı. Maria gülümseyerek, "Size çok bağlandı ama sanırım Senyör Salazar'ın talimatları açık."

"Maria açıklama yapmana gerek yok. Senin sorumluluk alanındayım."

Maria'nın yüzü rahatsız olduğunu belli edecek şekilde kızardı. "Biliyorum ama siz onun..."

"Burada neler oluyor?" Aynı anda sesin geldiği tarafa döndüler. Isandro hızla geldi ve Zac'i Maria'nın kucağından alarak çocuğun gözyaşlarıyla ıslanmış suratını inceledi.

Maria telaşla, "Sadece yorgun Senyör Salazar. Uyku vakti ama Bayan Salazar'la oynamaktan çok keyif alıyordu."

Isandro bakışlarını Rowan'a çevirdi. O kadar korumacı görünüyordu ki Rowan'ın kalbi sıkıştı.

"Ben içeri gideceğim. Onu üzmem istemiyorum. Maria haklı. Çok yoruldu."

Isandro ağzını açmadan Rowan aceleyle eve girdi. Huzursuzluğunun etkisiyle her zaman yaptığı gibi odasına çekileceğine ana kabul salonuna gitti. Henüz salona girmişti ki arkasından gelen yeri göğü inleyen ayak seslerini duydu ve Isandro'nun kapıyı kapattığını gördü.

Rowan'a doğru tekinsiz bir yavaşlıkla ilerledi ve Rowan içgüdüsel olarak geriye doğru gitti.

Rowan lafı uzatmadan, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Oğluma ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece oynuyorsun."

"Üzgündü. Sen üzmüş olmalısın."

Rowan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu kadar haksız bir ithamla karşı karşıya kaldığına inanamıyordu.

“Sadece yorgundu Isandro. Onun yaşındaki çocuklar çabuk heyecanlanırlar. Yeni bir oyun arkadaşı var. Önümüzdeki haftaya heyecanından eser kalmaz.”

Isandro kaşlarını çatı. Rowan’ın bir sonraki haftadan bahsetmesi sinirini bozmuştu. Yaralayıcı bir tonda, “Ne zamandan beri çocuklar hakkında bu kadar şey biliyorsun?”

Rowan bu saldırıya karşılık vermek için gücünü topladı ve “ Ben bir kadınum. Daha önce çocuk bakıcılığı da yaptım. Her şeyden önemlisi o benim oğlum. Ben...”

Durdu. Onu seviyorum diyecekti ama bunu söylerse karşılaşacağı aşağılanmayı düşünerek sustu.

“O benim oğlum Isandro,” demekle yetindi. “Buna alışsan iyi olur. Bir yere gittiğim yok. Hayatının geri kalanında onun yakınlarında olacağım.”

Isandro, Rowan’ı baştan aşağı süzdü. “Almak için geri döndüklerini elde edene kadar demek istiyorsun. O zaman onu tekrar yüzüstü bırakıp gideceksin ama bu sefer daha feci olacak çünkü artık seni tanıyor.” Isandro ani bir hareketle uzaklaştı. “Buna müsaade ettiğime inanamıyorum.” Durdu ve hızla geri döndü. Gözleri ıslı ıslıldı. Rowan bir sandalyeyle Isandro arasına sıkışıp kalmıştı. Isandro o kadar yaklaşmıştı ki Rowan gözbebeklerindeki noktaları seçebiliyordu. Ve kokusu. Ah tanrım diye düşündü o kokuyu içine çekince. Keşke bilseydi.

“Ne yapmaya çalıştığımı biliyorum. Zac’i bir daha ağlarken görürsem buradan gidersin.”

Rowan üzüntüden nefes alamadığını hissetti. Isandro’yu temin etmek için elini uzattı ama Isandro derhal geri çekildi. Rowan’ın havada kalan eline zehirliymiş gibi bakıyordu. Bir anlığına bu harekete karşılık verecek olduğuna inanamıyordu. “Bana yaklaşma. Midemi bulandırırıyorsun.”

İnsanın içini donduran bir bakışla odadan çıktı. Rowan felç geçirmiş gibiydi. Kıpırdıyamıyordu. Isandro’nun nefretinin gerçek kanıtını görmüştü. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Olan bitenden daha beter bir şey varsa o da reddedemediği bir başka hissin esiri olmasıydı. Utanç duydu. Kıskaçlık. Oğlunu kıskanıyordu.

Isandro tatilinin son birkaç gününde Rowan’ı daha yakından takip etti. Daha önceleri Rowan’ı Zac ve Maria’yla baş başa bırakırken bu toplantılara katılmaya başladı. Rowan’ı gözlem altında tutmak için gösterdiği kararlılık neticesinde genç kadın Isandro’nun korkutma çabalarına yenik düşmemeye karar verdi. Isandro aradan geçen zamanın onu ne kadar güçlü kıldığını bilmiyordu. Rowan sabırla Isandro’nun varlığına katlandı.

Buna rağmen pazar akşamı olduğunda sinirleri kopma noktasına gelmişti. Akşam yemeğini bitirmiş yemek odasında kahvelerini içiyorlardı. Rowan bir yudum daha aldı ve Isandro'yu zihninden çıkarmak için gözlerini kapayarak kahve aromasının tadını çıkardı.

Julia iyi akşamlar demek için odaya girince Isandro'nun küçümseyici bakışlarına ve aşağılayıcı yorumlarına daha fazla hedef olmamak için gitmeye hazırlandı. Fakat nereden çıktığını anlamadığı bir el bileğinden kavrayarak gitmesine engel oldu. Fiziksel temastan başı dönmüş vaziyette sendeledi. Isandro yakalamasaydı düşecekti.

Korkmuş gözlerle bakıyordu. Isandro'nun elleri derisini yakan kızgın bir damga gibiydi. O da bu temastan etkilenmiş benziyordu. Gözleri parıldıyordu.

Bir anda daha da yakınlıştı ve bir eliyle Rowan'ın yüzünü daha iyi görebilmek için çenesinden kaldırdı. "Merak ediyorum da..."

Rowan, "Neyi merak ediyorsun," diye fısıldadı.

"Geçen iki senede ne numaralar öğrendiğini. Şüphesiz yeni deneyimler kazanmakla meşguldün."

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

İLK başta Isandro'nun söylediklerini anlayamadı. Ne zaman ki Isandro'nun gözleri kapalı vaziyette onu öpmeye yeltendi o zaman anladı. Vücudunun ona doğru çekildiğini çaresizlik içinde hissetti. Isandro'nun kendisini öpmesini o kadar çok istiyordu ki karşı koyamıyordu.

Isandro'nun dudakları kendisinininkilerle buluşunca bunu kabul ettiğini gösteren bir inilti çıkardı. Ağzı daha fazlasını talep ederecesine açılmıştı. Isandro'nun dilinin kendisinininkiyle buluşmasını, kollarının daha fazla sarılmasını, gücünü hissettirmesini istiyordu. Uzun zamandır bunu arzuluyordu ve bir daha asla yaşayamayacağını düşünmüştü.

Isandro isteksizce olsa da hislerini kendine ispatlamak üzere başladığı bu öpüşmeye yenik düşüyor Rowan'a daha da yakınlaşmak isteğine engel olamıyordu. Vücuduna yaslanan diri göğüsler, zevkten çarpılmış biçimli ve küçük bir ağız ve o ağızın sanki emin değilmiş gibi kararsızlıkla açılması. Isandro soğuk duş etkisi yaratacak kadar hızlı geri çekildi ve Rowan bir kere daha dengesini yitirdi. Ama bu sefer onu tutmak için bir hanle yapmadı. Daha bir gün önce ondan tiksindiğini söylemişti. Rowan'ın kontrolünü kaybetmesine sebep olmasına ve onu hâlâ arzuladığının ortaya çıkmasına öfkelenmişti. Bütün yaptıklarına rağmen hâlâ onu arzuluyordu.

Sanki Rowan'ın dudak izlerini siliyormuş gibi elinin tersiyle ağzını sildi. "Bakire rolünü iyi oynuyorsun. Sandığımdan çok daha deneyimlisin anlaşılan. Bazı kadınlar o kadar deneyimli oluyorlar ki karşılarındaki erkeği ilk deneyimleri olduğuna inandırabiliyorlar."

Rowan içindeki vahşi hisleri kontrol etmeye çalışarak iç geçirdi. Isandro'nun ağzını silişi inanılmaz derecede kulbini kırmıştı. Yine de vücudu hâlâ şehvetin esiriydi ve arzuyla titriyordu. Isandro'nun niyeti açıkça ona zarar vermek olduğu hâlde nasıl oldu da bunu yapmasına müsaade etmişti?

"Bu ne eüret?"

Isandro'nun yanından geçip gitmeye çalıştı ama Isandro kolundan tutarak geri çekti. Isandro'nun yüzü kararmış odadaki loş ışıktı saçları koyulaşmıştı. Ağzı ince bir çizgi hâlini almıştı.

"Benimle mirastaki payımı garantilemek için evlendin Rowan. Ama beni kandırdın. Çok ileri gittin ve geleceğini garantilemek için hamile kaldın. Çocuğunun yanında kalmak gibi bir niyetin olmadan hem de."

Rowan'ın sesi titriyordu ve acısını güç bela saklayabiliyordu. "O kadar yanlış anladım ki, komik bile değil Isandro."

Rowan daha fazlasını söylemek istedi ama güçsüzdü. Hamile kaldığında dahi Isandro'ya beslediği tutkuda bir azalma olmamıştı. Tek niyeti hamile kalmak olsaydı neden o gecedan sonra kendisini Isandro'ya istekle teslim etmiş olsundu?

Isandro'nun dikkatini bu alışılmadık duruma çekmemek için elinde kalan son cephunesini kullandı.

"Bu mevzuda seçme hakkını olmadığını unutuyorsun. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı hatırladın mı? Senin cemiyet hayatına kabulün ve babamın itibarını kurtarmak için evlenmek zorundaydım."

Isandro karşısındaki kadını ve her nefes aldığı anda inip kalkan göğüslerini süzdü. Söyledikleri içinde bir acının fitilini ateşlenmişti.

Rowan nihayet kolunu kurtardı. O anda Isandro'dan iliklerine kadar nefret ediyordu. Fakat bu nefretin daha korkutucu bir duyguyu maskeleyişinin bilincindeydi. Isandro'nun ondan ne kadar etkilendiğini anlayacağı korkusuydu bu. "Cebennemine git Isandro!"

Isandro kendine geldi. "Seni yanımda götürmeden gitmeyeceğim." Rowan ben çoktan gittim ve geldim demek istedi ama titreyen dudakları engel oldu.

"Hiçbir yere gitmiyorum Isandro, buna alışsan iyi edersin." Son sözlerini söyledikten sonra titreyen bacaklarında kalan son güçle salondan çıktı.

O gece aynı rüyayı tekrar gördü. Beyaz bir odada hapsedilmişti ve dışarı çıkamıyordu. Gözyaşları içinde ve kalp çarpıntısıyla uyandığında tek başınaydı. Bu sefer bağırmaııştı. Ev sessizdi.

Bir sonraki gün Isandro, Sevilla'daki ofisinde çalışırken içinde işi bırakıp arabaya atlayıp eve gitmek için çok güçlü bir istek duydu. Rowan yalnız başına ve gözetim altında olmadan

evindeydi. Maria'nın Rowan'a karşı nasıl davranacağı konusunda kafası karışık. Adeta Rowan'ın oyuncuğu olmuştu. Rowan'ı evde bir başına bırakacak kadar çıldırmış olamazdı. Ayağa kalktı ve eliyle saçını düzeltti.

Çalan telefonu aldı ve sessizliği karşısında "Sana da günaydın," diyerek kinaye yapan avukatını, "Mesele nedir Ricardo. Meşgulüm," diyerek tersledi. Ricardo aptal değildi ve imayı anladı.

"Eşinin avukatının belgeleri inceleyip Rowan'ın imzalaması için bir sorun olmadığını söylediğini öğrenmek isteyeceğini düşündüm. Biraz önce bunu söylemek için Rowan'ı aradı."

Isandro koltuğuna geri oturdu. Göğüs kafesine bir ağırlık çöktü. Bu garipti çünkü rahatlanmış olması gerekiyordu.

"Güzel. Belgeler evdeki çalışma odamda. Bu gece uğrayabilirsen orada imzalarız."

"Tabii ki."

Isandro telefonu kapadı. Hattın diğer tarafında avukatı gülümsüyordu. Akşam gelemeyeceğini, bir randevusu olduğunu söylese Isandro'nun tepkisi ne olur diye merak ediyordu. Kafasını salladı. Isandro kadar kuvvetli adamlara bahanelerle gidilmezdi. Telefonu aldı ve randevusunu iptal etmek için kız arkadaşını aradı.

Isandro'nun rahatsız edici varlığının olmaması neticesinde Rowan günler sonra ilk defa rahat bir nefes almıştı. Maria'nın Rowan'a Zac'i görmesi için anlaşılardan daha fazla zaman tanımaması konusunda kesin talimat aldığı biliyordu ama dadı kuralları biraz olsun esnetiyordu. Tepesinde Isandro'nun bakışlarını hissetmeden Zac'i gerçekten tanıyabilirdi. Isandro'nun bu durumdan rahatsız olduğunu farkındaydı. Her akşam Zac'i kontrol ediyor ve kendisine çocuğu rahatsız etmiş, bir şeyler yapmış olabilir mi şüphesiyle bakıyordu.

Rowan boşanma belgelerini birkaç gün önce imzalamıştı. Üzgündü. Kendi kendine bunun normal olduğunu, Isandro'nun Zac'i sorunsuz bir aile ortamında büyütememesinin acı verici olduğunu düşündü.

Cuma akşamı yemeği sorunsuz atlatan Rowan, Isandro'yla muhatap olmamak için üst kata çıktı ve Isandro'nun çalışma odasında olmasına güvenerek ufak avluya geçti. Gökyüzündeki yıldızları seyrediyor ve içkisini içiyordu.

Birden kendini yorgun hissetti ve son basamağa çökerek ılık Endülü's rüzgârının bedenini okşamasının keyfini çıkardı. Gevşemişti. Ta ki bir ses kendini gelmesine sebep olana kadar. Hızla kalktı ve karanlık duvar dibinden çıkan figürü gördü. Bir yabancı olsa daha az paniğe sebep olurdu.

“Isandro!” Neyse ki sesi titrememişti.

“Hırsız mı sandın,” dedi Isandro yumuşakça.

“Bütün güvenliğe rağmen mi? Hayır.”

Isandro kendi tarafındaki merdivenlerden indi ve Rowan’a yaklaştı. Rowan hâlâ son basamakta duruyordu. Bu yüzden Isandro’dan biraz daha uzundu. Yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında Isandro’nun yüzüne ellerinin arasına almak, eğilerek onu öpmek ve ellerinin bedeninde dolaşmasına izin vermek için dayanılmaz bir istek duydu. Kafasında canlanan sahneleri uzaklaştırmak için çaba göstermesi gerekti.

“Ne istiyorsun Isandro?”

Isandro’nun ifadesini anlayamıyordu ama bakışları sertti. Isandro konuşmak için ağzını açtı fakat odasından gelen bir ses kelimeleri ağzına tıkadı. Birisi Isandro’yu çağırıyordu ve sesinde şüpheyi yer bırakmayacak bir panik vardı.

Sesi tanıyan ve tüyleri diken dike olan Rowan, “Maria,” dedi. Düşünmeden odaya koşan Isandro’yu takip etti ve yüzü kireç gibi olmuş, yaşadığı şokun etkisiyle bayılmak üzere olan Maria’yı gördü.

Isandro kadını omuzlarından sarsmasına rağmen kadının ne dediği anlaşılmıyordu. Kendini kaybetmiş gibiydi. Bütün bunlar olurken Rowan, Isandro’nun, peşinden gelmesinden memnun olmadığını belirten bir bakış attığını gördü.

Maria nihayet, “Zac. Kriz geçirdi. Nefes almıyor sanırım.”

Rowan, Isandro’nun dadiyi bir kanara itip yıldırım gibi fırlamasına bakarken şok geçiriyordu. Isandro’yu takip etti. Isandro’nun da paniğe kapılmasına ramak kaldığını görebiliyordu. İçinde olduğunu o ana kadar bilmediği bir güdüyle Isandro’yu bir kenara itti. Arkalarından gelen Maria bir histeri krizi geçirmenin eşiğindeydi. Rowan sakinleşmek için çaba gösterdi ve Zac’e baktı.

Birden büyük bir rahatlama hissetti. Zac titremeyi ve çırpınmayı bırakmış hareketsiz yatıyordu. Teni maviye çalan bir renk almıştı. Bilinci yerinde değildi ama nefes alıyordu. Isandro’nun önüne geçerek yatağın yanına diz çöktü ve pijamasının düğmelerini gevşetip elini alına koydu. Çocuğun ateşi vardı.

Maria'ya adıyla seslenerek içine girdiği durumdan çıkmasını sağladı ve kadını banyoya yolladı. Bu Isandro'yu da kendine getirmişe benziyordu. Rowan'ı geriye çekmeye çalışıyor, "Ne yapıyorsun. Ona zarar vereceksin." diyordu.

Rowan, Isandro'dan kurtuldu ve "İyi olacak. Yüksek ateşten dolayı havale geçiriyor. Git bir ambulans ya da doktor çağır." dedi.

Yerinden kıınıldanmayan ve yüzü bembeyaz olmuş Isandro'ya bakıyordu. Yüzü o kadar beyazdı ki korktu. "Git ve bir ambulans çağır. Onu hastaneye götürmeliyiz. Döndüğünde uyannış olacak. Söz veriyorum."

Nihayet Isandro odadan çıktı. Rowan, Maria'ya bir bardak su ve ateş düşürücü getirmesini söyledi. Isandro döndüğünde Zac gerçekten kendine gelmeye başlamıştı.

Rahatlayan Rowan, Zac'ın duruşunu bozmadan onunla yumuşak bir sesle konuşuyordu. Zac sarsılmıştı. Rowan bir şeyler içebilecek kadar kendine geldiğini anlayınca ona ateş düşürücüyü verdi.

Isandro, "O nedir," diye sordu. Rowan, Isandro'nun vücut dilini iyi okumuştı. İktidarını kaybetmiş olmaktan ve Rowan'ın krizin yönetimini eline almasından meninun kalmamıştı.

"Çocuklar için ateş düşürücü. Onu rahatlatacaktır."

O anda dış kapının çalındığını duydular ve Rowan derin bir nefes aldı. Maria kapıyı açmak için koştu.

Sağlık görevlileri gelince Rowan onlara neler olduğunu anlattı. Isandro hâlâ uyuklu olan Zac'i kucaklayarak aşağıya indirdi. Doktor da gelmişti ve aşağıda bekliyordu. Hızla Zac'i muayene etti ve hastaneye gidebilecek kadar iyi olduğuna karar verdi.

Rowan kapının eşiğinden ambulansa binmelerini seyretti. Olanlar onu yormuştu. Doktor çocuğun annesi olup olmadığını sorduğunda ikircikli bir cevapla, "Yani. Evet benim. Ama..." diyebilmişti. Doktor "Bizimle gelmeniz lazım, sizi arayacaktır, zaten afallanmış vaziyette," deyince dudaklarından bir "Fakat!" dökülmüştü.

Doktor sabırsızdı. "Hastanedekilere ne olduğunu anlatmak için gelmelisiniz. Ona göre ne yapacaklarına karar verirler."

Rowan, ambulansın içindeki Isandro'yla göz göze geldi. "Doktor haklı Rowan, ambulansa bin."

On dakika mesafedeki ufak yerel hastaneye gittiler. Detaylı bir muayenenin ardından doktor ne olur ne olmaz diyerek Zac'in geceyi hastanede geçirmesini istedi. Isandro, Zac'in yanında ayrılmayacağını söyledi. Rowan bir şey demeden Isandro'nun şoförü Hernan'la arkalarından gelen Maria'yla beraber hastanenin önüne çıktı.

Maria, "Çok üzgünüm, donakaldım, nöbet geçirdiğini görünce kendimi kaybettim," dedi.

Rowan bir elini Maria'nın omzuna atarak, "Endişelenmene gerek yok. Isandro'nun yanına gelerek en doğru şeyi yaptın," diyerek kadını teskin etti.

Maria gözlerinde hayranlığa benzer bir ifadeyle Rowan'a baktı. "Ama ne yapılması gerektiğini sen biliyordun. Sen onun annesisin."

"Maria, Rowan'ı da al ve eve git."

Rowan arkasına dönünce Isandro'yu gördü. Yorgun görünüyordu. Isandro'yla tartışmak istemiyordu ama gitmeye de niyeti yoktu. Isandro içeri girince, Rowan, Maria'nın cipe binmesini bekledi ve ardından o da içeri girdi. Zac'in odasına Isandro'nun da orada olacağını düşünerek gitmedi. Koridorda bir sandalyeye oturdu. Tek istediği eğer bir şey olursa yakınlarda olmaktır.

Birden kontrolsüzce titremeye başladı. Olanlar karşısında şok geçiriyordu. Hastanede. Aynen rüyalarındaki klinik gibi beyaz duvarlar vardı.

Isandro, Hernan'ı arayıp geleceği saati söylemek için odadan çıktığında dümdüz bakan Rowan'ı gördü. Elleri titriyordu ve yüzü kireç gibiydi. Isandro neden gitmediğini öğrenmek için, "Rowan," dedi ama bir karşılık alamadı. "Rowan." Hâlâ bir cevap yoktu. Nihayet kadının yanına oturdu ve ellerini ellerine aldı.

Rowan bir yerlerden sıcaklık geldiğini hissetti ama gerçek zamanlı bir kâbusa hapsolmuş vaziyetteydi. Uyumadığını biliyordu. Beyaz duvarlarla çevrilmişti. En sonunda bir ses bilincine ulaşmayı başardı. "Rowan." Birisi başını çekiyor ve göz göze gelmeye çalışıyordu. Mavi gözler. Hayalini kurduğu gözler. Isandro'nun ellerinin sıcaklığı bütün vücuduna yayılıyordu. Bu sıcaklıkla aklı başına geldi ve geri döndü.

"Rowan?"

Isandro; Rowan'a bakıyordu ve bu bakışı her zamanki sabırsız bakışına benzemiyordu. Daha farklıydı. Meraklı ve sorgulayan bir bakıştı.

"Gidemedim. Senin için bir sakıncası yoksa burada oturup beklemek istiyorum." Rowan şok geçiriyordu.

“Seni bir saniyelğine bırakırsam sorun olmaz değil mi?”

Rowan olmaz anlamında başını salladı. Isandro bir fincan sıcak çayla döndü ve içmesi için Rowan'a verdi. Çay iyi geldi.

Isandro, Rowan'ın yüzüne can gelmesini izledi. Balkonda çıkıp Rowan'ı ufak avluda başını geriye atmış yıldızları izlerken gördüğünü hatırladı. Vücut hatları o kadar kırılgandı ki. Aşağı inip karşısında durunca içinde canlanan duyguları hatırladı. Tek istediği o avluda Rowan'ı öpmekti. Böyle bir zamanda nasıl bunu düşünebilirdi?

“Zac'in havale geçirdiğini nasıl anladın?”

“Hamileyken çocuk bakımı kitaplarından birinde okumuştum.”

Isandro, Rowan'ı delip geçen bir bakış fırlattı. “Bunu kitapta mı okudun?”

Rowan başıyla onayladı. “Bu yaştaki çocuklarda görülebiliyor.” Isandro ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu.

“Buna rağmen ben ve Maria ne olduğunu anlamadık. Ben babasıym, Maria'ysa dadısı. Lanet olsun. O kadın en iyinin en iyisi. Her türlü durumla başa çıkabilecek bir eğitimi var.”

Rowan, Maria'yı savunmak istedi.

“Teoride her şeyi bilmek mümkün. O da farkındaydı ama şoka girmişti.”

“Sen eğitimin olmadan ne yapman gerektiğini biliyordun.”

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu. Rowan ne diyeceğini bilemiyordu. Özür mü dilemeliydi? Başını önüne eğdi.

“Sana teşekkür etme fırsatını olmadı.”

Rowan şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Buna gerek yok. Yardım edebildiğim için mutluyum.”

Isandro'ysa yardım edemediği için üzgündü. Hayatı boyunca hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti. Başka birinin kontrolü almasına müsaade etmişti ve buna ölesiye canı sıkılmıştı.

Rowan, Isandro'nun kendisine baktığını hissedebiliyordu. Acaba aklında ne vardı? Isandro elini uzatarak, “Hadî,” dedi.

Rowan ne olduğunu anlamadan ayağa kalktı ve Isandro'nun onu kolundan tutarak götürmesine müsaade etti. Isandro, Rowan'ı Zac'in uyumakta olduğu odaya götürdü ve köşedeki rahat koltuğa oturmasına yardım etti. Kendisiyse Zac'in yanındaki sert sandalyeye oturdu. Rowan itiraz edecek oluyorsa da Isandro onu susturdu.

Rowan, Zac'ın derin bir uykuya dalmış olduğu yarı aydınlık hastane odasında rahatladı. Uzunca bir süre dirense de en sonunda uyuyakaldı.

Ertesi gün eve döndüklerinde bir önceki gecenin etkisinden hâlâ kurtulamamış olan Maria onları karşıladı ve Zac'i öğlen uykusuna yatırmak için götürdü.

Isandro, Rowan'a "Dinlenmelisin. O koltukta iyi uyuyamamışsındır," dedi.

Rowan aynısını Isandro'ya söylemek istedi ama Isandro çoktan Maria'nın peşinden Zac'e bakmaya gitmişti.

Isandro ilk birkaç gün ofise gitmedi. Olanlardan etkilenmişti. Rowan, Isandro'nun kendisine karşı olan tavırlarındaki yumuşamanın farkındaydı ama o aşamada gevşemenin çok tehlikeli olduğunu farkındaydı.

Isandro'nun işe döndüğü ilk günün akşamıydı. İşten geldikten sonra duş almış ve akşam yemeği için yemek salonuna doğru gidiyordu. İçinde anlamlandıramadığı bir öfke vardı. Bütün gün karanlık bir takım duyguların elinde oyuncak olmuştu.

Son günlerde karışık hisler içindeydi. En fecisi de Zac'i gördüğünde yaşadığı korkuydu. O korku hâlâ canlılığını koruyordu. Rowan, oğlunu terk edip giden o kadın, kendisine ihtiyaç olan zamanda annelik vazifesinin gereklerini yerine getirmiş ve Isandro'yu belirsiz hislere sürüklemişti.

Rowan tehlikeliydi. Bütün kahramanlığına rağmen bunu unutmamalıydı. Bu sefer Zac'e ve kendisine daha fazla zarar verecek gücü vardı. Isandro'nun suratı bu düşünceyle buruştu. Hayır, kendisi üstünde bir gücü yoktu. Sadece Zac için endişeleniyordu. Kapıyı açınca çıkmak üzere olan Rowan'la karşılaştı. Rowan'ın şaşkınlıktan açılmış gözlerini görünce öfkesi daha da arttı.

Rowan aniden ortaya çıkan kocasına nefesini tutarak baktı. Isandro beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla bunun için çaba göstermeden muhteşem görünüyordu. Etrafa yayılan kokusu Rowan'ın başını döndürdü.

"Özür dilerim. Ben sadece... Senin geldiğini bilmiyordum..."

Rowan tekleyerek konuşmuş olmasına sinirlenerek kendine bir çekidüzen verdi. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştı ama buna neyin sebep olduğunu çıkaramıyordu.

“Tek başıma yiyeceğimi düşünerek Julia’ya yemeği mutfakta yiyeceğimi söylemeye gidiyordum.” Gözü Isandro’nun açık yakasından görünen geniş göğsüne takıldı ve yanakları pembeleşti.

En sonunda Isandro odaya geçerek gergin bekleyişe bir son verdi. “Etrafta kimse yok Rowan. Kimi etkilemeye çalışıyorsun?”

Rowan bu kaba sözleri duymazdan geldi. Peşinden odaya girdi.

“Geldiğine göre burada yiyebilirim.”

Isandro elini sallayarak, “Bana bakma sen, mutfakta yemek istiyorsan gidebilirsin,” dedi.

Rowan odayı terk etmek üzereyken Julia elinde çorba tenceresiyle çıkageldi. Rowan uzun uzun izah etmek istemediği için masaya oturdu.

Son günlerde Isandro kibarlaşmıştı ama görünen o ki nezaketinin sınırlarına gelmişti. Isandro’yla göz göze gelmemeye çalışarak derin bir sessizlik içinde çorbasını içti. Gitmek için can atıyordu ama durumdan etkilendiğini göstermeye niyeti yoktu.

Julia ana yemek ve bifteğin yanında içilmesi için bir şişe kırmızı şarapla geri geldi. Rowan bir kadeh şarap aldı ve muhteşem etten bir lokma yedi. Lokması ağzında erirken uzun süredir bu kadar iyi bir yemek yemediği için bir anlığına gözlerini kapattı ve bifteğin tadını çıkardı. Gözlerini tekrar açtığında Isandro’nun sert bakışlarıyla karşılaştı.

“Biftek çok lezzetli.” Savunmaya çekilmiş bir tavır takındığının farkındaydı.

“Sadece biftek.”

Rowan aceleyle şaraptan bir yudum aldı. Şarap boğazından aşağı kayıp giderken yine gözlerini yummak istedi ama kendine engel oldu. Sessizce yemeklerini yerlerken, Rowan, Isandro’nun çatal ve bıçak tutan büyük ama biçimli ve zarif ellerine bakmamak için çaba gösterdi. Çatalı sol eline aldığı görüncə solak olduğunu hatırladı ve Zac’in babasından bu özelliğini alıp almadığını merak etti.

Yemek bittğinde Isandro şarap kadehi elinde olduğu hâlde masaya doğru eğildi. Rowan içgüdüsel olarak arkasına yaslandı. Gözlerini Isandro’dan alamıyordu. İlk tanıştığı zamanlardaki gibi.

Isandro inatla Rowan’a bakıyor ve onu zorlamak, bir şeyleri açığa vurmasını sağlamak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ama neyi? Herhangi bir şey. Yaşananları anlamasına yardımcı olabilecek ne olursa olsun.

“Baban neden senin evlenmeni o kadar istiyordu ve seni anlaşmanın bir parçası yaptı?”

Rowan’ın beyni bir anlığına durdu. Bu duymayı beklediği son şeydi.

“Neden şu anda bu konu hakkında konuşmak istiyorsun?”

Isandro omuzlarını silkerek, “Diyelim ki sohbet etmek için,” diye cevap verdi.

Rowan hemen cevap vermedi. Dili dolanırsa Isandro bunun kendisi için hassas bir konu olduğunu anlayabilirdi. Kedinin fareyle oynadığı gibi oyun oynuyordu.

Rowan da omuzlarını silkti ve Julia’nın gelmesi için dua etti.

“Neden olduğunu bildiğini sanıyordum.”

“Miras için olduğunu sanıyorum. Ama biz evlendikten sonra mirası almak için hiçbir girişimde bulunmadığı için aklında ne olduğunu merak ediyorum.”

Rowan şaşırmıştı. “Babamın benim mirasımı istediğini mi dűřündün?”

řaşıırma sırası Isandro’da idi. “İstemiyor muydu? İflas etmek üzereydi. Seni dűřtűđü durumdan kurtulmak için bir piyango bileti gibi gűrdűđűnű sanıyordum. Evlenmeni bundan dolayı istiyordu.”

Rowan elini başına gűttűrdű. Isandro’nun anladıđı buydu demek.

Isandro, Rowan’ın dűřűncelerini okuyormuř gibi, “Pek yakın deđildiniz. Dıřarıdan belli oluyordu.”

Bu kadarı da fazlaydı. Hayatına dair bir kűűűk dűřűme hikűyesi masaya yatırılıyordu. Kendi ailesi tarafından istenmemiř, sevilmemiř sadece tahamműl edilen bir evlat olmuřtu.

Rowan hafifűe titreyen eliyle kadehini kaldırdı ve bir yudum daha aldı. Isandro gereğinden fazla saldırgandı ve Rowan bu durumdan kurtulamıyordu. Rowan’ın canını yakmak istiyordu. O evde olmak için ödemesi gereken bedel buydu.

“Gűrűnen o ki bilmediđin bazı řeyler var.”

Isandro ilgiyle, “Devam et,” dedi.

Rowan gergindi.

“Gerűek řu ki, babamı hastaydı. Benden ve kardiyolođundan bařka kimse ne kadar ciddi olduđunu bilmiyordu. İyileřmesi műmkűn olmayan bir kalp hastalıđı vardı. Bu yűzden iřinin kontrolűnű elinden kaűırdı. Ŗlmeden Ŗnce itibarını dűzeltmek için bu anlařmayı yaptı. Bana gelince. Sadece dűzgűn bir evlilik yaptıđımı gűrmek istedi. Para umurunda deđildi.”

Isandro yűzűnű buruřturdu. “Hasta olduđunu bilmiyordum. Peki, senin evlendiđini gűrmesi neden bu kadar Ŗnemliydi?”

Rowan öfkelenmeye başladığını hissetti. Isandro onu tamamen aşağılamak mı istiyordu? İçindeki eski acıyı saklamak için sesini kasıtlı olarak mümkün olduğunca yumuşak bir tona getirdi.

“Çünkü annem ölüm döşegindeyken benim münasip biriyle evleneceğim konusunda ayrıca evlenince mirası hak edeceğime dair anneme söz vermiş.”

Bunu der demez düşüncelere daldı. “Babamın bunun ne kadar uzun süreceği konusunda bir fikri olduğunu sanmıyorum. Ölüyordu ve Carmichael ailesinin mirasını koruması gerekiyordu. Sonra sen çıkageldin ve onun için bir taşla iki kuş vurdun.”

Isandro, Rowan’ın gergin yüzüne ve kesik kesik konuşmasına odaklanmıştı. Rowan gülümsedi. “Şüphesiz doğumumdan itibaren ideal eş olmak için yetiştirildiğimin farkına varmışsındır. Kız lisesine gönderildim. Beş dil biliyorum. Ruanda’daki dağ gorillerinin neslinin tehlike altında olmasından kelebek etkisine kadar pek çok değişik konuda sohbet edebilirim.”

Ardından kendini açığa vurmasının önemli olmadığını ima edercesine bir kahkaha patlattı. “On sekiz yaşına geldiğimde babam dokuz yaşından beri taktığım gözlükleri çıkarmamı istedi ve daha iyi görünümlü bir eş olabilmek için lazer ameliyatı oldum.”

Isandro cevap vermedi. Rowan sanki uzun mesafe koşmuş gibi nefes alıp verdiğinin farkına vardı. Sonra Isandro, “Belki de o zaman gözlerinin ne kadar güzel olduğunu görmüştür,” dedi.

Rowan, kalbi bir kuşun kanat çırpışları gibi çarparken, Isandro’ya şaşırılmış bir bakış fırlattı. Isandro da bir anlığına şaşırılmış gibi olsa da derhâl soğukkanlı ifadesini takındı ve dikkatini başka yere odaklamak için bardağına biraz daha şarap koydu. Rowan’ın kafasını karıştırıyordu. “Neden daha önce evlenmedin o zaman?”

Rowan bir an doğru mu duydum diye düşündü. “Bilmiyorum.”

Ashnda biliyordu. Yıllar içinde karşısına çıkan talipleri aklına geldi. Ne yavan ve sıkıcı insanlardı. Ama Isandro’yu görür görmez tanımış, yıldırım çarpmış gibi etkilenmişti. İçinde o ana kadar uyuyan hisler ayağa kalkmıştı. Babası, Isandro’nun kendisiyle ilgilendiğini söylediğinde inanamamıştı. Isandro’nun vitrine koymak için bir eş aradığını nereden bilebilirdi ki? Tam bir aptal gibi davranmıştı.

İlk defa akşam yemeğine çıktıklarına restorana Isandro’dan önce gitmiş ve kapıya arkasını dönerek oturmuştu. O vaziyette gergin bir bekleyiştten sonra Isandro’nun geldiğini hissetti. Bir anlığına gözlerini kapamış ve Isandro, “Pardon, bu sandalye boş mu?” sorusuyla sahneye giriş yapmıştı.

Rowan kafasını kaldırıp bakınca Isandro'nun alaycı kendinden emin, baştan çıkarıcı gülümsemesiyle karşılaşmıştı. Rowan'ın kızaran yüzü yemeğin sonuna kadar eski hâline dönmemişti ama Isandro'nun şakacı girişimi sayesinde aralarında buzlar hemen erimişti. Isandro'nun evlilik teklifinden sonra Isandro'nun daha iyi bir kadını hak ettiği vehmine kapılarak hafif bir suçluluk hissine kapılmıştı. Yine de Isandro'ya neden daha önce evlenmediğini soracak cesareti kendinde bulamamıştı. Isandro'nun dikkatini neden kendisiyle evlenmeye razı olduğu meselesinden uzaklaştırmak istiyordu. Mirastan alacağı para umurunda değildi ve Isandro'nun gerçek sebebi tahmin etmesini istemiyordu.

“Benimle İngiliz bankacılık sistemine girebilmek için evlendin. İşe yaradı mı bari?” Sadece alınıp satılan bir mal olarak görüldüğü o dönemi hatırlamaktan nefret ediyordu. Isandro'nun sakinliği sinirini bozuyordu.

“Evet. İşe yaradı. Şu anda İngiltere'nin en büyük bankasının çoğunluk hissesine sahibim.”

Rowan dik dik bakarak, “Mutlu olmalısın. İstedğini elde etmişsin,” dedi.

Isandro omuzlarını silkerek kadehindeki şarabı bitirdi. “Mutlu mu? Mutlu demezdim. Belki tatmin olmuş. Peki, sen son iki yılda mirasını çarçur etmekten mutlu musun?”

Rowan bu sözlerle kendine geldi. “Öyle olduğunu söyleyemem.”

Sesinde şüpheye yer bırakmayacak bir soğukluk vardı ama Isandro'nun buna istinaden attığı bakışın farkına varmadı. Tam o anda Julia kahve ve kurabiye getirdi. Rowan hizmetçiye güzel yemek için teşekkür etti ve gidene kadar bekledi. Ardından ayağa kalktı.

“Yorgunum. Sanırım uyuyacağım.” Huzursuzluk ve yıpranmışlık hisleri içinde büyüyordu.

Gitmeye yeltendiği anda Isandro bileğinden kavradı. Rowan derin bir nefes aldı ve Isandro'ya bakmadan önce gözlerinin duygularını ele vermesini önlemek için sıradan bir ifade takındı. Hatta kalbinin küt küt atmasına rağmen umursamazca soru soran bir ifadeyle bir kaşını kaldırmayı becerdi. Isandro'nun durumun farkına varmaması için dua ediyordu.

“Söylesene. Bu yüzden mi bizi bıraktın Rowan? Babanın seni hapsedtiği kafesten kurtulmaya mı çalışıyordun?”

Hayır demek istedi ama söyleyemedi. Henüz bununla ilgili konuşmak ve nedenlerini anlatmak için çok erkendi. Özellikle Isandro'nun bu kadar tehlikeli bir ruh hâline sahip olduğu o anda.

Isandro'nun bakışlarında nefrete benzeyen bir şeyler gördü ve “Evet, bu yüzden terk ettim,” dedi.

Isandro bileğini biraz daha sıktı. “Senin sadece şımarık ve zavallı bir zengin kızı olduğuna inanma mı bekliyorsun? İlk fırsatta kaçan şımarık ve zavallı bir kız!”

Isandro’dan kurtulmak için çılgınca, “Evet,” dedi.

“Umarım buna değmiştir Rowan.”

Sahip olduğunu bilmediği bir kararlılıkla göz temasını kesti ve kolunu Isandro’nun elinden kurtardı. Koşarak odadan çıktı. Ardından evden çıktı ve bahçede gece havasını ciğerlerine çekti. Isandro aynı anda hem çok haklı hem de çok haksızdı. Deddiği kişiydi. Zavallı ve düşüncesiz bir kız çocuğuydu. İnanılmaz saftı. Babası onu iyi bir eş haline getirebilmek için elinden geleni yapmış ama utangaçlığı ve nezaketle tarz eksikliğini hesaba katmamıştı.

Rowan ilk fırsatta kaçıp gitmemişti. İlk fırsata aptal gibi âşık olmuştu.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

ISANDRO titreyen elleriyle bir bardak şarap daha koydu. Eski defterleri neden açmıştı ki? Daha önce Rowan'ın neden kendisiyle evlendiğini hiç düşünmemişti. Rowan evlenmeyi istiyordu ve anlaşmanın bir parçası olmayı kabul etmişti. Kendi sosyal ortamındaki kadınlara benzemeyen bir ferahlığı olduğu için Isandro onunla evlenmeye karar vermişti.

Başından itibaren evliliklerin mahiyetini açıklığa kavuşturmuş ve babasının Rowan'ın mirasından faydalanamayacak olması sebebiyle evlendiği kadına iyilik yaptığını düşünmüştü. Fakat babası evliliğin hemen ardından vefat etmiş ve Rowan'ın söyledikleri doğruysa zaten mirastan pay almayı hiç düşünmemişti. Bu gerçek Isandro'yu rahatsız etmişti. İnsanları yanlış tanımaya alışık değildi. Karısını da yanlış tanımamış mıydı? Şarabından bir yudum aldı. Rowan, onu ilk gördüğü ve safiyetinin farkına vardığı ilk andan itibaren içindeki koruyuculuğu tetiklemişti. Kayıtsızlığının bir dış kabul olduğunu düşünmüştü. Rowan o ilk andan itibaren kendisini aptal yerine koymuştu.

Son günlerde Isandro'nun kırılganlığı geri gelmişti ve bundan çok rahatsızdı. Rowan'ı tekrar gördüğü ilk andan beri onun tehlikeli bir tehdit olduğunu düşünüyordu ama neticede Rowan tam tersi bir tavır sergilemişti. O akşam yemek salonuna girdiğinde gördüğü tek şey Rowan'ın adımı koyamadığı bir duyguyla dolu kocaman gözleri olmuştu. Kendisine daha önce baktığı gibi bakıyordu.

Mutlu olup olmadığını sorduğunda içinde bir şeyler acımişti. Zac onu her şeyden daha mutlu etmiş ve hayatını güç üzerine kuran bir insan için baba olmak başka gerçekleri de görmesini sağlamıştı. Bu aydınlanmadan Rowan sorumluydu. Isandro tekrar öfkelenmişti ve Isandro öfkesini kabullendi.

Bir haftadan fazla olmuştu ve Rowan hâlâ sıkılma emareleri göstermiyordu. Henüz şehre bile gitmemişti. Her gün aynı pejmürde kıyafetleri giyiyordu.

Belki de bu yüzden onu sıkıştırmak ve canını sıkmak istemişti. Boşanır boşanmaz Rowan'ın evden gitmesini sağlayacak ve Zac'i görmesi için yeni koşulları ayarlayacaktı. İlişkilerinden geriye kalan bu olmuştu.

Ertesi gün Rowan aşağıya indiğinde kızılca kıyamet kopuyordu. Zac, Isandro'nun kucagındaydı ve Isandro'yla Julia, Zac'in çılgınlıklarına rağmen bağırarak konuşmaya çalışıyorlardı. Zac'in suratı asıktı ve Rowan bunun sebebinin ihmal edilmesi olduğu tahmininde bulundu. Onu kucagina alıp sakinleştirmek istedi. Havaleden sonra yoğun duygular yaşaması iyi olmazdı.

“Sorun nedir?”

Sözleri karmaşayı bıçak gibi kesti ve Isandro'yla Julia ona döndüler. Zac bile susmuştu.

“Maria gitti.”

Isandro elinde tuttuğu notu uzatarak, “Al oku, pek çok ortak noktanız var gibi görünüyor,” dedi.

Rowan, Isandro'nun iğnelemesini duymazdan gelerek notu okudu. Maria, Zac'in havalesinde doğru davranmadığını ve annesi de geldiğine göre dadı olarak kalması için bir sebep bulunmadığını belirtiyordu.

Rowan ne diyeceğini bilemeden Isandro'ya baktı ve “Tekrar huzursuzlanmaya başlamış olan Zac'i işaret ederek, “Onu bana ver istersen. Acıkmış olmalı, ona kahvaltı vereyim,” dedi.

Isandro, Zac'i Julia'ya verdi. Rowan'ın cam sıkılmıştı. Isandro'nun bu durumun sorumlusu olarak kimi gördüğü belliydi. Rowan kollarını kavuşturarak, “Maria gittiği için üzgünüm,” dedi.

“Eminim üzgünsündür. Bu durumun hoşuna gittiğine eminim. Ona gitmesi için para mı verdin?”

Rowan'ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Ardından öfkeyle, “Böyle bir şey söylemeye nasıl cüret edersin. Tabii ki gitmesiyle bir alakam yok. İlk büyük sorunda işi bırakacak birisini tuttuyasan beni suçlayamazsın.”

Isandro yaklaşarak, “Sen gelene kadar her şey yolunda gidiyordu,” diye karşılık verdi.

Bir an bunun doğru olup olmadığını düşündü. Gerçekte son bir aydır kafasında Maria'yla ilgili soru işaretleri oluşmuştu ama Rowan'la öyle bir kavgaya tutuşmuşlardı ki adil olması çok zordu.

Rowan yumruk yaptığı ellerini beline koyup, "Evet geldim ve kalacağım. Zac'ın havalesi için de beni mi suçlayacaksınız," dedi.

Bir anlığına birbirlerini tartarak süzdüler. Isandro'nun öfkesi neredeyse ele gelecek kadar hissediliyordu. Geri adım atarak bu duruma bir son verdi. Biraz geriye doğru giderek eliyle saçını düzeltti.

"Acil bir toplantı için üç günlüğüne Kuala Lumpur'a gitmem gerek. Ne yazık ki erteleyemiyorum yoksa kesinlikle gitmezdim."

Rowan, Isandro'nun sesindeki keskinlikten onun ne kadar köşeye sıkışmış hissettiğini anladı.

"Beni tehdit etme ve uşağılama riskine rağmen sen yokken seve seve Zac'e göz kulak olma sorumluluğunu üstlenmek istiyorum. Bu kadar kısa zamanda yeni bir dadı bulman çok zor."

Isandro, memnuniyetsizliğini belli etmemek için uğraştı.

"Biliyorum. Ve bu olasılığı değerlendirmemin tek sebebi annem ve kız kardeşimin tatilde olmaları. Yoksa onlarla kalırdı."

Sabırsızca tekrar saçını düzeltti.

"Söylemeye gerek bile yok Rowan, onu senin gözetimine istemeyerek bırakıyorum. Her hareketin gözlenecek ve bana bildirilecek. Hernan burada seninle kalacak. Julia da yardımcı olacak."

Rowan adeta bir mahpus olacağını düşündü. Yine de bu Zac'le yalnız vakit geçirmesi demekti.

"Bu evin dışına adım atmak gibi bir niyetim yok. Tek istediğim oğlumla vakit geçirmek. Yemin ederim."

Rowan'ın gözleri koyu bir kadife rengi aldılar ve her ne kadar saklamak istese de Isandro o gözlerdeki duygu fırtınasını gördü. Isandro bunun nasıl farkına vardığını bilmek istemiyordu. Gözleriyle Rowan'ı bir aşağı bir yukarı tutuyor, eskimiş tişörtünün içinde inip kalkan göğsüne bakıyordu. Rowan'ın gözleri, vücutu, kokusu sağlıklı düşünmesine engeldi. Onu aklından çıkarması gerekiyordu.

"Düzenli olarak kontrol edeceğim."

Rowan yavaşça, "Bunu yapmak en doğal hakkın," dedi.

Isandro, Rowan'da muzaffer bir tavır aradı ama bulamadı. Cevabı kafasını karıştırmıştı.

Rowan oğlunun uyuyuşunu izledi. Zac düzeni değıştiğı ve Maria yerine yanında sürekli Rowan olduğı için heyecanlanmış ve uyumakta zorluk çekmişti. Rowan yorgundu ama hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu. Uzanıp Zac'ın yüzüne düşmüş bir perçem saç eliyle düzeltti ve o anda daha önce yanında uzanmış yatarken Isandro'nun saçını da öyle düzelttiğini hatırladı. Kalbi acıyla çarptı. Zac'i uzun uzun seyrettikten sonra köşedeki bir sandalyeye oturup uyuyukaldı. Zac'i bir saniye bile hırakmak istemiyordu.

Bir hafta sonra Isandro ofisinin penceresinden bahçeyi seyrediyordu. Dönüşü Asya borsalarındaki beklenmeyen bir düşüş sebebiyle ertelenmişti. Krizi öngörebilseydi kesinlikle gâtmezdi. Pencereden Zac'ın öfke nöbetlerinden birine tanıklık ediyordu. Bir anda kendisini yatıştırmaya çalışan Rowan'a vurdu. Isandro korku içinde Rowan'ın da Zac'e vurabileceğini düşündü ve aşığı inmek için hareketlendi ama içinden bir ses durmasını söyledi.

Rowan'ın Zac'ın tokadına reaksiyon göstermediğinin farkına vardı. Zac bir defa daha vurdu ve Isandro bu sefer Rowan'ı düşünerek irkildi. Rowan yine karşılık vermedi ve Zac'i görmezden gelerek oyuncaklarını toplamak için kalktı. En sonunda Zac ilgisizlik karşısında yatışmayı başladı. Maria'nın böylesi bir durumda nasıl davranacağını düşünen Isandro endişelendi. İçinden viedan muhasebesi yapıyordu.

Bir müddet sonra Zac alaka görmek için Rowan'ın yanına sokuldu ve Rowan onunla aynı seviyeye gelebilmek için eğildi. Onunla konuşuyor gibi görünüyordu. Zac'e nereye vurduğunu gösterdi. Isandro pencereden Rowan'ın tenindeki kızarıklığı görebiliyordu. Rowan, Zac'e bunun yanlış olduğunu anlatıyormuş gibi görünüyordu ve Zac birden ona sarıldı ve Rowan'ı öptü. Rowan da Zac'e sarıldı ve Isandro o anda kalbinin orta yerinde bir sıkışma hissetti.

Dışarı çıkmak için hızla döndü. İçindeki his onu korkutmuştu. Rowan Carmichael gerçek bir tehditti. Isandro artık tehdidin hangi yönden geleceğini bilemiyordu.

Rowan, Isandro'nun orada olduğunu hissetti ama bakmadı. Zac'in onu görmesini bekliyordu. Zac çığlık attı ve koşarak Isandro'nun kucığına atladı. Isandro muhteşem görünüyordu. Çelik rengi bir takım, siyah kravat, mükemmel bir gömlek giymişti ve saçlarını geriye taramıştı.

Rowan utandı. Isandro, Zac'ı yere indirip Rowan'a doğru yürüdü. Rowan kendisini nasıl gözleriyle yediğinin farkına varmadı.

“Nasıldı?”

Rowan, Zac'ın ne yaptığını kontrol etmek için bakmadan önce buruk bir biçimde gülümsedi.

“En son aramanın üzerinden sadece iki saat geçti. Rapor verecek pek bir şey olmadı.”

Isandro gülümsemesine karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Kollarındaki kızarıklıkları işaret ederek, “Zac mi,” diye sordu.

“Zac ne yaptığının farkında değil. Sadece sınırlarımı görmek için deniyor, ben de bazı şeyleri yapmaması gerektiğini gösteriyorum.”

Birden Isandro'nun Zac'e vurduğundan şüphelenmesinden korktu.

Rowan'ın hemen Zac'ı koruması Isandro'yu şaşırtmıştı. Sanki Isandro'nun bilmesini istemiyor gibiydi.

“İyi idare ettin. Sizi izledim.”

Rowan'ın canı sıkıldı. Isandro elbette ona güvenmiyordu. “Beni mi takip ediyordun?”

Isandro güneş gözlüğünü çıkardı. Gözleri o kadar maviydi ki Rowan'ın nefesi kesildi.

“Hayır, sadece aşağı inmeden önce pencereden bakarken gördüm.”

Rowan, “O halde özür dilerim,” diye karşılık verdi ve Zac' bakarak, “Uyku vakti geldi,” diye ekledi.

“Neden onu uyuttuktan sonra çalışma odama gelmiyorsun? Seninle konuşmak istediğim bazı konular var.”

Rowan velayet ve boşanma konularını düşündü. Mantıken başka bir konu olması gerektiğini biliyordu ama aklına ilk gelenler bunlardı.

Kısa bir süre sonra Rowan, Isandro'nun kapısını çaldı. Isandro telefonla konuşuyordu ama içeri eliyle içeri girmesini işaret etti. Isandro telefonda konuşurken Rowan oturmak yerine odayı dolaşmaya karar verdi. Raflar kitapla doluydu.

“Otur lütfen.”

Suçüstü yakalanmış gibi huzursuzlandı. Isandro'nun konuşmasının bittiğinin farkına varmamıştı. Temkinli bir şekilde oturdu ve Isandro'nun gözlerinin içine bakmak için kendini zorladı.

Isandro önce büyük deri koltuğunda geriye yaslandı ardından ayağa kalktı. Ceketini ve kravatını çıkarmıştı. Masanın kenarına oturduğunda kumaş pantolonu güçlü kalçalarının üstünde toplandı. Rowan gözünün takılmasını engelleyebilecek kadar kendine hâkim olduğunu umdu.

“Yarın mülakata gelmeleri için bazı dadılarla görüştüm.”

Rowan derhal ayağa kalkarak, “Fakat...” dedi ama Isandro onu bir el hareketiyle susturdu.

“Bunun senin Zac’e nasıl göz kulak olduğunla alakası yok. Planlanandan daha uzun süre ortalarda olmadığımı için kusuruma bakma.”

Rowan omuz silkti ve Isandro’nun insanı delip geçen bakışlarından gözlerini kaçırды.

“Bu bir zorluk ya da iş değil Isandro. O benim oğlum ve mümkün olsa onunla her gün ilgilenirim.”

Isandro rahatsızlığını bastırarak, “İkimiz de işlerin böyle olmayacağını biliyoruz.” dedi.

“Evet, biliyorum.”

Isandro masadan rahatsızmış gibi kalktı ve Rowan’ın arkasına doğru yürüdü. Rowan onu görebilmek için arkasına dönmek zorunda kaldı. Isandro durdu ve ellerini ceplerine soktu.

“Mülakatlara katılırsan sevinirim. Maria’yla yaşadıklarımızın tekrarlanması istemiyorum ve belki sen adayların ne kadar uygun olduklarını anlayacak kadar bu işten anlıyorsundur.”

Rowan da ayağa kalktı. Bunu söylemenin Isandro için ne kadar zor olduğunu ve tek sebebin Zac’e önem vermesi olduğunu biliyordu. Buna rağmen ilk defa Zac’in annesi olduğu için saygıya benzer bir tavır takınmıştı.

“Minnettarım. Teşekkür ederim. Yine de eğer yeni bir dadı için hazır olmadığını düşünürsen Zac’le seve seve ilgilenirim.”

Isandro başını sallayarak, “Hayır. Daha önce de söylediğim gibi sana çok bağlanmasını ve sürekli olarak yanında olmadığım zamanlarda duygusal sorunlar yaşamasını istemiyorum. Ayrıca yeni bir dadıya hemen ihtiyacım var. Sen sürekli el altında olmayacaksın,” dedi.

Rowan umutsuzca oturdu. Isandro onu evinden gönderiyordu. Kafasından hemen bir hesap yaptı. Belki Osuna’da bir ev tutabilir ve yakınlarda olabilirdi.

“Rowan?”

İrkildi. “Pardon. Ne?” Isandro’nun biraz önce dediklerini duymamıştı.

“Diyorum ki yeni kıyafetler alman ve saçına bir çeki düzen vermek için Sevilla’ya gideceğiz.”

“Sen neden bahsediyorsun.”

“Ne dediğimi duydun. Her sene olan Feria de Abril balosu önümüzdeki hafta ve senin bana eşlik etmen gerek.”

“Nisan balosu festivali mi?”

“Evet. Sevilla'daki en önemli günlerden biridir. Geçen sene burada değildin ve insanlar sorular sormaya başladı. Festivalin sponsorlarından biri olarak bir konuşma yapmanı gerek ve haliyle basın ilgi gösterecek. Hazır burada olduğuna göre banımla gel ve dedikoducuların çenelerini kapat.”

Rowan derhal itiraz edecek gibi olduysa da Isandro onu susturdu. Bunu yapmak için çok yakınına gelmişti.

“Bunu yapman gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Elbette ama sence insanlar garip bulmayacaklar mı? Ayrıca boşanmakta olduğumuz meydana çıkınca ne olacak?”

“Gelecekte olabilecekleri önemsemiyorum. Beni şu an alakadar ediyor. Madrid'de bir bankayla önemli bir anlaşma sürecindeyim ve bankanın yöneticisi de festivale katılacak. Hâlâ evli olduğumu göstermem benim için iyi olacak.”

Rowan bir hafta sonra balo için hazırlanırken Isandro'nun sözlerini tekrar hatırladı ve heyecanlandı. Isandro'nun soğukkanlılığı ve hırsı tanıdıktı. Zac'e ne kadar iyi babalık yaptığını görünce onu ilk tanıdığı ve âşık olduğu zamanda sahip olduğunu sandığı özelliklere gerçekten sahip olduğuna inanabilirdi. Ama bunlar tehlikeli düşüncelerdi. Davranışlarıyla, hayatında sevgi ya da duyguya yer olmayan soğukkanlı bir işadama olduğunu bir kere daha göstermişti. Bunu tek istisnası oğluydu. Bunu aklında tutması gerekti. Aksi aptallık olurdu.

Bir önceki hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Üç gün önce Isandro, Rowan'ı Sevilla'ya götürmüş ve bütün mağazaları dolaşmışlardı. Rowan itiraz ettiyse de bir şeye yaramamıştı. Isandro bir gardirop dolusu elbise almıştı ve eve döndüklerinde Rowan'ın eski elbiselerinden kurtulduğunu kendi gözleriyle görmek istemişti. Rowan; Isandro'nun duruma hâkim tavırlarından rahatsız olduysa da Isandro bunu görmezden gelmişti. Canlı bir şehri ziyaret etmek Rowan için yoğun bir deneyim olmuştu. Trafik, gürültü ve diğer her şey fazla gelmişti. Bütün bunlara tekrar alışacağını biliyordu ama Isandro'nun dalgacı bakışları gözünden kaçmamıştı. Daha dikkatli olmalıydı.

Aynanın karşısında baloya giymek için seçtiği ipek elbisenin fermuarını çekmeye çalışırken arkadan bir ses duydu. “Senin için çekmemi ister misin?”

İrkilerek arkasına döndü ve elbisesinin henüz tam oturmamış ön tarafını elleriyle düzeltti. “Pardon!” Şaşkınlığını ve yaşadığı paniği sakladı.

Isandro rahat adımlarla yaklaştı ve Rowan nefesinin kesilmekte olduğunu düşündü. Siyah smokini, beyaz gömleği ve daha bağlanmamış papyonuyla mükemmel erkeğin resmi gibiydi. Rowan’ın içinde uygunsuz hisler uyandı.

Isandro, Rowan’ı omuzlarından kavrayarak çevirdi. Rowan, Isandro’nun fermuarı yavaşça yukarı çektiğini hissetti. Isandro’nun götördüğü kuaför saçını kısa kesmişti ve ensesi görünüyordu. Belki de bu yüzden savunmasız olduğunu düşündü.

Elbise dar olduğu için sutyen giymesi mümkün olmamıştı ve fermuar kapandıkça elbisenin göğüslerini sardığını hissediyordu. Isandro’nun elleri kütrek kemiklerinin hizasına gelince bir anlığına durmuşlardı ve Rowan, Isandro’nun bir anlığına da olsa kendisine dokunduğu kuruntusuna kapılmıştı.

Isandro, Rowan’ı kendine doğru çevirdi ve gözlerinde hiçbir sıcaklık olmadığı hâlde baştan aşağı süzdü. Bu soğukluk Rowan’ın sakinleşmesine yardımcı oldu. Sakinleşmesine sebep olan bir başka durumsa göğüs uçlarının dar elbisenin altında ufak çakıl taşları gibi sıkışmış olmasıydı.

“Şimdi sen de bana yardımcı olabilirsin.”

Rowan ilk önce şaşırdı ama sonra papyonundan bahsettiğini anladı. Aklı gitti geldi. Isandro bunu hiç becerememiş ve her defasında ondan yardım istemişti. O anlar saklı zevklere kapı açıyordu. Akhna bir defasında papyonunu bağlarken iyice sokulup uyanan erkekliğini hissetmesi geldi. O akşam davete geç kalmışlardı. Tekrar papyonunu bağlayıp kendine hâkim olabileceğini sanıyordu.

Ümitsizlikle, “Hazır bağlanmış papyonun yok mu,” diye sordu.

Isandro’nun kaşları çatıldı ve “Senin için çok mu zor,” diye yanıt verdi. Bir anda saçma bir öfkeye kapılmıştı. Odaya gelme isteği duyduğu ana lanet etti. Gitmek için hareketlendiğinde Rowan kolundan yakaladı. Rowan derin menekşe gözlerindeki saklı hislerle Isandro’ya bakıyor, pürüzsüz teni ve ipek eteğinin uyumu göz kamaştırıyordu. Isandro bir an nefes alamadığını düşündü.

“Bekle. Bir deneyeyim. Bağlamayalı çok uzun zaman oldu.”

Isandro'nun önünde durup papyonu kavradı. Isandro yardımcı olmak için başını gayriihtiyari arkaya yatırdı. Böylece bakışlarından da kaçmış olacaktı. Rowan'ın temiz ve bozulmamış kokusu etrafı kapladı. Rowan biraz daha sokulunca Isandro ipek elbisenin smokinine sürtünürken çıkardığı sesi işitti. Rowan o kadar ani kendini geriye çekti ki Isandro başını eğerek baktı. Rowan özür diledi.

Isandro tekrar başını kaldırmadı. Papyonu bağlamaya devam eden Rowan'ın yanakları pembeleşti. Kirpikleri o kadar kalın ve siyahtı ki yanaklarına düşen gölgeleri ufak hilallere benziyordu. Isandro dekoltesinin en derinlerini ve dar elbisenin yukarı bastırıldığı göğüslerini görebiliyordu. Dolgun ve hacimli görünüyorlardı. Rowan bir kere daha bütün vücuduyla Isandro'ya temas edince Isandro çenesini o kadar kuvvetli sıktı ki dişlerinin kırılacağını sandı. Pantolonunun ve ceketinin altında doğmakta olan güneş giderek daha parlak bir hâl alıyordu. Çok uzun bir süreden beri bir kadından bu kadar tahrik olmamıştı.

"İşte bitti."

Rowan'ın sesinde bir rahatlama vardı. Isandro'ya bu kadar yakın olup papyonu bağlamayı becermek Everest'e çıkmak gibiydi. Isandro'ya bakanıyordu. "Ayakkabılarımı giyip çantamı aldıktan sonra hazırım," diye mırıldandı.

"Al, bunlara ihtiyacın olacak."

Rowan hızla kafasını kaldırdı ve Isandro'nun avucunda tuttuğu düğün ve nişan yüzüklerini gördü. Derin bir nefes alıp, "Bunları hâlâ saklıyorsun," dedi. O yüzükleri beğeniyordu. Alyansı sade bir platindi. Nişan içinse antika bir yüzük takmıştı. Kare şeklindeki yeşil bir elmas ve onun etrafındaki ufak berrak elmaslardan müteşekkil bu art deco yüzüğü kendisi seçmişti. Isandro'nun yüzükleri parmağına geçirişini sessizce izledi. Kilo verdiği için parmaklarına tam oturmamışlardı.

"Yüzükleri küçülttüreceğim."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Rowan kafasını kaldırdı ve içindeki keskin acıyı dindirmeye çalıştı. Bunu dediğine inanamıyordu. "Haklısın. Düşünemedim."

Isandro, "Zac'e bakacağım, aşağıda görüşürüz," diyerek odadan çıktı ve Rowan derin bir nefes aldı. Bütün olanlardan sonra yorulmuştu. Elindeki yüzüklere bakarken kendini bir düzenbaz gibi hissetti. Koca ağzını tutamamıştı.

Aceyleyle ayna karşısında son hazırlıklarını yaparken durdu ve elleriyle saçını yokladı. Isandro onu tanı bir sene önce görse nasıl tepki gösterirdi? Bu düşünceyle beraber rahatsız edici gerçek aklına geldi. Er ya da geç Isandro öğrenecekti. Peki, o zaman ne olacaktı?

“Ana Lucia’dan hoşlandını. Sanırım doğru bir karar verdik.”

Rowan hayretle arabanın arkasında yanında oturan Isandro’ya baktı. Baloya gidiyorlardı. Isandro’nun helikopteri onları şehrin yakınındaki ufak bir havaalanına getirmişti.

Isandro’nun bu seçimi beraber yaptıklarını vurgulaması karşısında heyecanlanmıştı.

“Ben de Ana Lucia’yı beğendim.”

Bir gün önce dadı adaylarıyla mülakat yaparlarken ilk defa bir şey üzerinde uzlaşmaya varmışlardı. İkisi de hiçbir adaydan hoşlanmamıştı. Adaylar ya Isandro’yla, ya evle ya da ne kadar manş alacaklarıyla fazlasıyla ilgiliydiler. Rowan sarışın adaylardan biri Isandro’yla kıştırmaya çalışırken nasıl kıskançlık duyduğunu hatırladı.

Mülakatlardan sonra Julia onlara iş arayan bir arkadaşından bahsetti. Görüştiklerinde ikisi de doğru kişiyi bulduklarını anladılar.

Araba nihayet Endülüs mimarisine sahip etkileyici bir binanın önündeki ulana girdi. Rowan hayranlığını saklamaya çalıştı. Isandro, Rowan’ı izliyordu.

“Burası Don Pedro Sarayı. İçindeki oymaların ve çizimlerin korunması anlamında tek rakibi Granada’daki El Hambru’dur.

Isandro arabadan indi ve Rowan’ın inmesine yardımcı olmak için elini uzattı. Rowan daha önce benzer durumlarda Isandro’nun nasıl da ilgili olduğunu ve kendisini güvende hissetmesini sağladığını hatırladı. Zarafetle inmek için derin bir nefes aldı ve Isandro’nun elini tuttu.

Kırmızı halının başına gelince sayısız kalabalığı, ünlüleri izlemek için gelmiş insanları ve güzel elbiseleri içinde mücevherler takmış güzel kadınları, onlara eşlik eden yakışıklı erkekleri gördü. Ama hiçbirini yanındaki erkek kadar yakışıklı değildi. Bir anlığına gecenin ne kadar özel olduğunu düşünerek hayranlık ve şaşırma ile karışık bir ruh hâline kapıldı.

Bulo muhteşem Embajadores salonundaydı. Rowan binlerce yıldız figürünün işlendiği ahşap tavanı görünce büyüldü. O kadar kendinden geçmişti ki iç geçirdi. Gözlerini tavandan ayırınca

bir kaç kadının kendisine bakıp belli etmemeye çalışarak güldüklerini gördü. Londra’da babasının işyerindeki kadınların hakkındaki konuşmaları aklına geldi ve kıpkırmızı kesildi. Fakat bu sefer daha güçlü olduğunu kendine telkin etti.

“Onlar kim? Tanıyor musun?”

Rowan, Isandro’nun sesini duydu ve hayır anlamında başını salladı.

“Hayır. Sadece tavandan çok etkilendim ve hayranlığımı sanırım bu tarz bir geceye uygun olmayacak kadar yoğun sergiledim.”

Isandro delici bir bakış attı ve Rowan diğer tarafa dönüp şampanyasını yudumladı. Isandro kadınlara tekrar bakınca canı sıkıldı. Kadınlardan biri Mercedes Lopez’di. Beraber gitmelerini isterken Rowan’a dürüst davranmamıştı. Her ne kadar Rowan’ın mevcudiyeti saygınlığını geri kazanmasına yardımcı oluyorsa da onu başka kadınların kendisine yaklaşmasını engellemek için getirmişti. Mercedes çoktan harekete geçmişti bile.

Rowan’la tanışmadan önce bir ilişki yaşamışlardı ve son zamanlarda Rowan’ın yokluğunu fırsat bilen Mercedes eski bir yangının küllünü tekrar yakmak için çaba gösteriyordu. Isandro, Rowan’ın gelmesinin bu çabalara bir set çekeceğini ummuştu.

Farkına varmadan Rowan’ı kendine doğru çekti ve kadının vücudunun bu hamlesi karşısında direnç gösterdiğini fark etti. Sinirlenerek Rowan’a baktığında Rowan’ın diğer kadına fal taşı gibi açılmış gözlerle baktığını fark etti ve korumacı bir ruh haline girdi.

Mercedes yanlarına vardığında hızlı ve samimi bir İspanyolcayla konuşmaya başladı ve elini Isandro’nun omzuna atarak İspanyollara has sıcak selamlaşmanın hakkını verdi. Isandro’nun her iki yanına da kondurduğu öpücükler gereğinden uzun ve Isandro’nun dudaklarına gereğinden fazla yakındı. Rowan, güzel olduğunu düşündü. Isandro’nun sevgilisi olmalıydı çünkü aralarındaki samimiyetin başka izahı yoktu.

Çok baştan çıkarıcı, esmer, uzun boylu ve zayıftı. Sürme çekilmiş parlak kalıverengi gözleri, elbisesinin içinde hareket eden mükemmel göğüsleri, mevzun kalçaları ve ince beli bu güzelliği tamamlıyordu.

Böyle bir etkinlikte Isandro’yla beraber olmaktan dolayı mutlu olan Rowan’ın mutluluğu ucuz bir balon gibi sönmek üzereydi. Çekingenliği yine yüzeye çıkmak üzereydi ama kendi haline

üzülemeyecekti. Bu bir oyundu ve sanki hayatı bu oyunun sonucuna bağılıymış gibi cynayacaktı. Boşandıklarında Isandro istediğini yapabiliirdi ama hâlâ evliyidiler. Dahası içinde biriken kıskançlık patlamak üzereydi.

Büyük bir beceriyle Isandro'yla kadının arasına geçti. Isandro'nun ilk etapta yaşadığı şaşkınlığı hissedebiliyordu ama ardından Isandro, Rowan'ın yaptığını benimsemiş gibi onun arkasına geçti ve ellerini beline sardı.

Rowan elini uzatarak üst sınıflara has bir İngilizceyle "Nasılsınız? Ben Rowan, Isandro'nun karısıyım. Samırım daha önce tanışmadık," dedi.

Diğer kadın geri adım atmak zorunda kaldı. Yüzüne çöken kara bulutlar muhteşem hatlarını gölgeledi. Rowan neredeyse bu kadın için üzülecekti.

"Bu Mercedes Lopez. Kendisi eski bir arkadaşım ve güney İspanya'daki en büyük halkla ilişkiler şirketinin yöneticisidir."

Rowan bunu yutmamıştı. Isandro'nun yüzünde anlatmadığı başka şeyler olduğuna dair bir ifade olup olmadığını görmediği için mutluydu. Belki de diğer kadına kaçamak bir bakış fırlatmıştı. Mercedes'in özür dileyerek ayrılmasıyla rahatladı. Kadın durumu anlamış ya da Isandro'dan daha sonra buluşmaları için bir ipucu almış olabilirirdi.

"Gel, seni tanıştırmak istediğim başka insanlar var."

Rowan'ın aklı henüz diğer kadındayken onu elinden tuttu ve kalabalığın arasına karıştılar. Rowan'ın rolü uygun eş olmaktı.

Isandro'nun kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Rowan diğer kadınla arasına girince afallamış ve bundan tahrik olmuştu. Onu daha önce hiç öyle görmemişti. Isandro'ya göre bunun sebebi bu sefer para için gelmiş ve para için her şeyi yapmaya hazır olmasıydı.

İçinden başka bir sesse daha önce hamile olduğu için bu tip toplantılara katılamadığını ve bunu tan olarak bilmesinin mümkün olmadığını söylüyordu.

Rowan, Isandro'nun tanıştırdığı insanların gerçekten iyi insanlar olduğunu düşündü. Diğer çiftler ve iş hayatından meslektaşları vardı. Kadınlar Isandro'ya yiyecek gibi bakmıyorlardı. İspanyolca konuştuğu için mutluydu ve Isandro'nun gözlerindeki sıcak bakış içini ısıtıyordu.

Sohbetin ilerleyen safhalarında kadınlardan biri birden koluna girdi ve Rowan cümlesinin son kelimelerini duyabildi. "...borsanın çöküşü."

Rowan anlamadığını belli eden bir ifade takındı. "Özür dilerim, ne dediniz?"

“On sekiz ay önce Avrupa borsalarının çöküşü. Hatırlamıyor musun? Ekonomideki karışıklık neredeyse küresel bir krize neden oluyordu.”

Rowan hatırlamaya çalıştı. “Özür dilerim hatırlayamadım.”

Isandro’nun suratı asılmıştı ve dik dik bakıyordu.

İnsanlar konuşmayı bırakmışlardı. Neden hiçbir şey duymadığını biliyordu. Şaşırmış gibi yaptı ve sinirli bir kahkaha attı.

“Ah, o kriz. Tabii ki hatırlıyorum. Kusuruma bakmayın tam olarak ne dediğinizi anlayamadım.”

Karşısındaki kadın güldü ve “Avrupa finans merkezlerini kontrol eden kişiyle evli olup nasıl hatırlamazsın? Dünyadan haberin olmaması lazım,” dedi.

Rowan cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyordu. Isandro’nun belini kavrayan elinin kendisini daha sıkı kavradığını fark etti ve tedirginlikle ona baktı. Gözlerinde tekrar donuk mavi bakışı gördü. Kötü oyunculuğu onu inandıramamıştı.

İşlerin daha iyiye gideceği de yoktu. Yaklaşmakta olan kişileri görünce canı sıkıldı. Kaçmak için çok geçti. Etraflarındaki kalabalık kaybolmuştu ve karşılarında Ana ve kocası duruyordu.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

ANA, Isandro'yu selamladı ve geri çekildi. Ten rengi kardeşininkiyle aynıydı. Onun gibi uzun ve atletikti. Ama sert ve karanlık gözlerini annesinden almıştı.

"Demek müsrif eş geri döndü," dedi.

Isandro uyarıcı bir ses tonuyla, "Ana," dedi.

Ana kardeşine kızgın bir bakış atarak, "Ne? Sana ve yeğenime yaptıklarından sonra hiçbir şey olmamış gibi geri döndüğünü mü söylüyorsun." diye karşılık verdi.

Rowan takatinin kalmadığını hissetti. Isandro ve kardeşi arasındaki başka bir konuşmayı hatırladı. Ana Londra'ya ziyarete gelmişti. Rowan oturma odasındaki tartışmalarına kulak misafiri olmuştu. O kadar yüksek sesle konuşuyor hatta bağıyorlardı ki dinlemek zorunda hissetti. Ana "Babamın o İngiliz kaltağı yüzünden annemi yıllarca üzmesine rağmen gidip bir İngiliz'le evleniyor hatta çocuk sahibi oluyorsun. Bunu bize nasıl yaparsın," diye bağıyordu.

Isandro'nun konuşması Rowan'ın içine korku salmıştı.

"Ana değişen bir şey yok. Bu bir iş anlaşması. Şu anda hamile olması beklenmeyen bir durum. Beni bir varis sahibi olmak için tekrar evlenmek derdinden kurtaracak."

Kız kardeşi alçak bir ses tonuyla, "Onu seviyor musun?" diye sordu.

Isandro kaba bir kahkaha atarak, "Elbette hayır," dedi.

"O zaman neden onunla yattın?"

Isandro bu sefer buz gibi bir sesle, "Bu seni alakadar etmez," dedi.

"Bundan memnun olduğumu sanmıyorum. O kadın tam bir soğuk nevale."

Bir süreliğine sesleri alçaldı ama Rowan korkudan ve hayal kırıklığından hareket edecek hâlde değildi. Bir müddet sonra Isandro tekrar sesini yükselterek, "Rowan benim için amaca giden bir araç olmak dışında hiçbir şey ifade etmiyor. Babamın ne yaptığı umurunda değil. Bunun hayatımı nasıl yaşayacağımı etki etmesine müsaade edemem. Senin karışmana da müsaade edemem. Eşim olarak vazifesini fazlasıyla yerine getirdi ve sen de bunu kabulleneceksin."

Ana, "Sevgili kardeşim, seni tam olarak kafeslemiş," diyerek tartışmayı bitirdi.

Rowan tekrar etrafında olup bitenin farkına vardı. Ana hâlâ karşılarında duruyor ve Isandro'yla tartışıyordu. Kocasıysa bir koyun gibi uysal ve af diler bir tavırla yanında dikiliyordu. Rowan üşüdüğünü hissetti. Isandro birden, "Yeter," dedi.

Kız kardeşi konuşmasının ortasında durdu. Kocasını da yanına alarak uzaklaştı. Rowan yumruk yemiş gibiydi. Isandro, Rowan'a döndü. Kireç gibi beyaz yüzünü görünce afallanmıştı. Gözlerinin ferisi sönmüştü. Küfür ederek onu sakin bir köşeye götürdü.

Rowan'ı içinden gelen bir hisle göğsüne bastırduğunda kadın sarsakça geri çekildi. Isandro kendisiyle dalga geçerek gereğinden fazla yumuşak davranıp davranmadığını düşündü.

Rowan kendini kaybetmenin eşiğindeydi. Isandro yardım etmek istedi ama dokunursa Rowan'ın kendini kaybedeceğini biliyordu.

Birden Isandro soğuk bir tonda, "Sana böyle saldırmaya hakkı yok," dedi. Bu sözler Rowan'ın kendine gelmesine yardımcı oldu. Isandro, kız kardeşinin Rowan üzerinde nasıl bir tesiri olduğunu göremiyordu. Rowan o meşum konuşmayı aklından çıkardığını sanmıştı ama bu doğru değildi. Yine de bu hatırayı hatırlamasının zamanı gelmişti. Unutmamalıydı. Eğer duymasaydı Isandro'ya her şeyi anlatacak ve içinde kalan son gurur ve itibar kırıntılarını da yok edecekti.

Isandro aniden, "Salona dönebilecek durumda mısın?" diye sorunca başını evet anlamında salladı.

"Elbette, sadece birazcık dinlenmem lazım. Burası sıcak."

Gecenin geri kalanı boyunca Isandro mesafeli bir ilgi sergiledi. Çok karizmatikti. Belki de kız kardeşini tekrar görmek aklının başına gelmesine yardımcı olmuştu. Belki de Rowan'ı getirdiğine pişman olmuştu. Belki de sevgiliyle beraber olmak için can atıyordu.

Eve dönerlerken Isandro neredeyse hiç konuşmadı. Arabadan inerlerken şimşekler çakmaya başladı ve Rowan kafasını kaldırınca gökyüzünden geçen kara bulutları ve bulutların arasında bir belirip bir kaybolan dolunayı gördü. Hava sıcaktı ama fırtına geliyordu. Rowan'ın neden olduğunu anlayamadığı bir biçimde içi ürperdi.

Eve girdiklerinde Isandro papyonunu fırlatıp attı ve "Bir gece içkisi alacağımı, katılmak ister misin?"

Rowan başını salladı. Isandro ona bakmıyordu bile. "Hayır, teşekkür ederim. İyi geceler."

Birden merdivenlerin başında durdu ve konuk salonuna geri dönerek, "O kadın metresin mi?"

Isandro yavaşça dönerken Rowan'ın içini bir korku kapladı. Bu üstüne vazife değildi. Isandro'nun yüzündeki ifadenin anlamını çözemedi.

“Neden soruyorsun?”

Rowan omuzlarını silkerek, “Sadece merak ettim, çok yakın görünüyordunuz,” diye cevap verdi.

“Uzun zaman önce sevgiliydik. Fakat metresim değil.”

“Tamam, iyi geceler o zaman.” Rowan konuşmaları yüzünden bir sorun daha yaşamamak için hızla odadan çıktı. Üst katta ayakkabılarını çıkardı ve Zac'i kontrol etti. Zac mışıl mışıl uyuyordu. Rowan üstünü örttü, altına bir öpücük kondurdu ve odasına gitti.

Biraz Sonra Isandro, Zac'in odasına girdiğinde havada Rowan'ın kokusunu duydu. Rowan'ın Zac'in üstünü örttüğünü düşündü. Odanın köşesinde bir sandalyeye oturdu ve bir süre huzursuzca boşluğa baktı.

Yatağa girmesinin üzerinden bir saat geçmesine rağmen Rowan hâlâ bir o yana bir bu yana dönüyor ama uyuyamıyordu. Görüntüler, hatıralar, duygular girdap olmuş kafasının içinde dönüyorlardı. En canlı görüntü Isandro'nun kendisine eziyet etmesiydi. Odanın havası basıktı. Rowan avluya açılan kapıların kapalı olduğunu fark etti. Bir gök gürlemesi daha duydu. Hava almaya ihtiyacı vardı. Kalktı ve kapıları açtı.

Dışarıdaki hava yaklaşmakta olan fırtınanın etkisiyle ağır ve sıcaktı. Rowan dışarı çıkıp gökyüzüne baktı. O anda yağmur yağmaya başladı. Rowan yağmurun hızlanmasına aldırmadan elini uzattı. Saniyeler içinde bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı ve bir şimşek gökyüzünü aydınlattı.

Rowan içeri girmek şöyle dursun daha da açığa yürüdü. Hiçbir şeyi umursamıyordu. Uzun zamandır hayalini kurduğu sihirli bir anı yaşıyor gibiydi. Merdivenlerden avluya indi ve yağmurun altında geceliğiyle durdu. Sular saçlarından ve vücudundan akıyordu. Temizlendiğini hissetti. İçini yoğun bir mutluluk kapladı.

Kelimelere dökülemeyecek bir kâbusu atlatmıştı ve oğluyla beraberdi. Isandro'nun boşanmayı istediğini bildiği hâlde daha büyük bir mutluluk hayal edemezdi. Kollarını kaldırdı ve yağmuru bir kutsama gibi kabul etti.

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

Rowan bir anda aptal gibi hissederek kollarını indirdi ve arkasına döndü. Kalbi hızla çarpıyordu. Yağmurun şiddetinden dolayı Isandro’yu hayal meyal seçmekle beraber gergin olduğunu anlamıştı. Isandro yaklaştı. Rowan, Isandro’nun üstünde sadece uzun paçalı bir slip olduğunu gördü. Yağmur göğsünden aşağı akıyordu. Rowan kadar ıslanmıştı.

Rowan beceriksizce, “Yağmurda dikiliyorum,” dedi.

“Bunu görebiliyorum.”

Rowan’ın ıslak geceliğinin üstüne yapıştığını da görebiliyordu. Gözleri her bir kıvrımını taradı. Kendine hâkim olamıyordu. Belinden kalçalarına ve oradan uzun bacaklarına kadar vücudunun hatları seçilebiliyordu. Bacaklarının arasındaki kuytular Isandro’yu günaha davet ediyordu. Islak kumaş hâlâ dik ve sert göğüslerine yapışmıştı. Isandro’nun içinde sıcak ve ısrarcı bir arzu uyandı.

“Sandro!”

Isandro kafasını kaldırdı. “Beni nasıl çağırdın sen?”

Rowan’ın yüzünde Isandro’yu etkileyen bir istek vardı. O bakışı daha önce görmüştü. Gözleri Rowan’ın inip kalkan göğüslerine takıldı. Artık yağmuru değil kendi kalbinin atışını duyuyordu.

“Sandro dedim.”

Isandro kafasını salladı. Bu durumdan kurtulması gerekiyordu.

“Kimse beni öyle çağıramaz.”

“Ben çağırdım.”

“Rowan, yatağına geri dön.”

Rowan bir adım yaklaştı ama geçip gitmedi. Rahatsız olan Isandro, Rowan’ı omuzlarından yakaladı ve “Lanet olsun, senin sorunun nedir?” diye sordu.

Rowan kontrol edemediği bir gücün etkisi altındaydı. Basit bir isteğin çok ötesinde içini yakıp kavuran bir güçtü. Ellerini Isandro’nun beline koydu.

“Sandro, lütfen.”

Isandro ne istediğini anlamamıştı ve orada durup bir diyaloga girmenin hata olduğunu biliyordu. Gitmeliydi. Ama Rowan’da farklı bir şeyler, sanimini bir hava vardı. Karşısındaki kadını daha önce hiç görmediği ya da çok önceleri tanıdığı hissine kapıldı.

“Seni istiyorum.”

Üç basit kelime Isandro'nun kafasında büyük bir patlamanın yankıları gibi gidip geldiler. Hareket etmeye çalıştı ama beceremedi. Rowan'ın elleri Isandro'nun vücudundaydı ve Isandro'nun ellerinin kendisine dokunmasını istiyordu.

Saçları başına yapışmış yağmur suları omuzlarına dökülüyordu. Bunlara rağmen Isandro hayatında duyduğu en büyük isteğe karşı içinden gelen bir kendini koruma güdüsüyle direndi.

Kaba bir sesle, "Rowan," dedi.

Rowan daha da yaklaştı. Vücutlarının bir birbirine değebileceği kadar yakın. Karşı konulamaz bir kuvvetin çekim alanına girmişlerdi. Havadaki elektrik sadece yıldırımlardan gelmiyordu.

"Lütfen."

Isandro başını salladı. Yine de lütfen kelimesi zihnine tesir etti. Rowan'ın gözlerini görebiliyordu. Yağmur yavaşıyordu ve yağmur damlaları Rowan'ın teninin üzerinde ısıdayıp kirpiklerinden damlarken Isandro kendinde gidecek gücü bulamıyordu.

Ani bir hareketle Isandro, Rowan'ın başını yakaladı, kendine doğru çekti ve Rowan'ı öptü. Vücutları bir olmuştu.

Öpücüğü tutkulu ve Rowan'ın hayalini kurduğu bir öpücüktü. Rowan kendini teslim etmiş kollarını Isandro'nun kuvvetli vücuduna dolamıştı. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyordu.

Fırtına ve yağmur büyüü bir ortam yaratmıştı. Isandro, Rowan'ı sıkıca kavramış bir eliyle saçlarını okşarken diğeriyle vücudunu yeniden keşfediyordu. Öpüşmeleri o kadar ateşli bir hâl almıştı ki dilleri buluştu. Rowan üstündeki ıslak geceliği umursamıyordu. Hissedebildiği tek şey Isandro'nun heybetle kabarmakta olan erkekliğiydi. İçinde vahşi bir güç uyanıyordu.

Isandro geri çekildiğinde ağırlaşmış gözkapaklarını güç bela açabildi. Isandro'nun koyu mavi gözleri arzusunun izlerini taşıyorlardı. Birden Rowan'ı kucığına aldı ve odasına doğru yürüdü. Rowan koyu renkleri ve Isandro'nun büyük yatağı hayal meyal seçebildi. Ayaklarında derman kalmanmıştı.

Isandro'ya baktı, ıslak geceliğinin farkına vardı ve birden çıplak gerçek aklına dolmaya başladı.

Isandro, Rowan'ın aklındaki şüphe kıvrıntılarının farkına varmış gibi Rowan'a sokularak, "Artık geri dönüş yok," dedi.

Rowan ne olduğunu anlamadan Isandro geceliğini baştan aşağı parçaladı, omuzlarında kalan kısmını çıkardı ve kendi üstündekilerden kurtuldu. Yatakta çıılçıplak kalmışlardı.

Önceden olsa Rowan utanırdı ama utanmanın ötesine geçmişlerdi. Isandro'nun yaşatacağı zevklerin müjdesi utanmayı komik bir durum hâline getiriyordu.

Saçından damlayan yağmur sularını hissetti. Göğüs uçları dikleşmişti ve sızlıyordu. Isandro'nun bir eliyle göğsünü kavramasını izlerken nefesi boğazına düğümlendi ve ardından bir infemeyle geri boşaldı. Isandro'nun dudaklarının göğüsleriyle buluşmasını bekliyordu ama Isandro'nun başka planları vardı. Göğüslerinin tam üstündeki bir yağmur damlasını diliyle aldı.

Rowan kendinden geçiyordu. Gözlerini açtı, saçını düzeltti ve dikilerek Isandro'ya yaklaştı. Isandro'nun erkekliği giderek daha da büyüyordu. Rowan yaklaştı ve Isandro'yu öptü.

Tutkunun esiri olmuşlar, ateşli bir öpüşmeye kendilerini kaptırmışlardı. Isandro'nun elleri Rowan'ın vücudunda gezindi ve yolculukları kalçalarında son buldu. Rowan'ı kaldırıp kendine yaklaştırdı. Rowan vücuduna değen kabarmış erkekliğini hissetti. Rowan karşılık verdi. Eli Isandro'nun geniş göğsünden aşağı doğru inmeye başladı.

O anda Isandro geri çekildi ve nefes nefese, "Yeter," dedi.

Rowan bir an Isandro'nun işleri bu noktaya sadece onu yüzüstü bırakmak için getirdiğinden korktu ama Isandro, Rowan'ı kaldırdı ve yatağa götürdü. Rowan rahatlamıştı. Isandro'nun çekmecedan bir prezervatif aldığını gördü. Isandro'yu izlerken içinde bir burukluk hissetti. Aralarında o engelin olmasını istemiyordu ama bunu seslendirmede. Konuşmadan bekledi.

Isandro kafasındaki karmaşayı bir yana bırakarak Rowan'ın yanına uzandı. Rowan'ın göğüslerini, göbeğini ve daha aşağıları okşuyordu. Rowan bacaklarını açtı.

Isandro bir anlığına dudaklarını Rowan'ın göğüslerinde gezdirdi. Bir yandan da eliyle bacaklarının arasındaki zevk vadisini bulmaya çalışıyordu. Parmakları doğru noktayı bulduğunda Rowan neredeyse yataktan düşecekti. Hiç o kadar tahrik olmamıştı.

Isandro'nun hareketleriyle uyumlu bir şekilde hareket ediyordu. Bu yeterli değildi. Isandro'yu içinde istiyordu.

"Sandro!"

Isandro neredeyse duymuyordu. Şehvetin pençesindeydi.

"Seni içinde istiyorum."

Zamanın donduğu bir an boyunca birbirlerine baktılar. Ardından Rowan bir hareketiyle Isandro'nun altına geçti. Isandro bacaklarının arasındaydı. Tereddüt yoktu. Isandro, Rowan'ın

kalçalarını kavradı ve sertliğini hissetti. Rowan'ın bacakları daha da açılırken Isandro onunla bir olmak için hamle yaptı. Rowan'ın başı geriye gitmiş, derin derin nefes alıyordu.

Yerini bulan Isandro ileri geri gitmeye başladı. Rowan nefes nefeseydi. Bacaklarını Isandro'nun beline doladı. Daha da derinlere inen Isandro zevk iniltileri çıkarıyordu.

Uzunca bir süre kendilerini bu hızlı hareketin kollarına bıraktılar. Rowan daha fazla dayanamayacağını biliyordu. İçinde biriken zevk kalbini sıkıştırıyordu. Isandro hızlandı ve Rowan bir an yıldızları gördüğünü sandığı bir zevk patlamasının içinde buldu kendini.

Kendine geldiğinde Isandro'yla yan yana, nefes nefese yatağa uzanmış yatıyorlardı. Isandro kendine geldiğinde banyoya gitti. Aynada kendisini görünce, "Neler oldu böyle," sözleri döküldü dudaklarından.

Ne olduğunu biliyordu. Rowan gözünü bağlamış, onu bir cadı gibi büyülemişti. Oduşına gittiğini duyunca şuh geceliğiyle avluya çıkmıştı. Orada olacağını ve kendisini göreceğini bildiği için avını bekleyen bir aslan gibi beklemişti. Gerisi kolaydı. Arzu, ateşli ve ham arzu gerisini halletmişti.

Kendine bir çekidüzen verdi, kırılgan ya da düşünceli görünmemeliydi. Odaya girdiğinde Rowan hâlâ yataktaydı. Yaşadığı zevkin artçılarıyla hâlâ titriyordu. Isandro'nun geldiğini duyunca döndü. İfadesine bir anlam veremedi ama yine de ürperdi. Havada kötü şeylerin kokusu vardı.

Biraz önceki zevkin mutluluğu bir anda söndü gitti ve Rowan tekrar ne kadar sorumsuz davrandığını düşündü. Isandro yatağın başında dikildi ve Rowan gözlerindeki ifadeyi hiç beğenmedi. Isandro'nun tekrar heyecanlandığını görebiliyordu ve engellemek istemesine rağmen kendi içinde uyanan istegin de farkındaydı. Kendini Isandro'ya sunmak istemesine rağmen bacaklarını kapadı ve göğüslerini elleriyle örttü.

Kafa karışıklığı ve korku dayanılmaz bir arzuyla savaş hâlindeydi. Belki de Isandro gitmesini istiyordu. Gitmek için davrandı ama Isandro'nun sıcak ve büyük eli onu engelledi.

"Gitmemi istediğini sanmıştım."

Isandro onu ağzıyla susturdu. Ateşli bir öpüşmeyle bedenleri yeniden birleşti. Rowan, Isandro'nun gitmesini istemediğinden emin oldu.

Çok sonra fırtına dindi. Rowan görmeden gökyüzünün açık olduğunu biliyordu. Isandro'nun kollarında sırtı ona dönük vaziyette yatıyordu. İki seneden sonra ilk defa tam olarak mutlu, tatmin olmuş ve tamamlanmış hissediyordu. İkinci defa çılglık çılgılığa kendini zevkin kucasına bırakırken ağlamış ve Isandro'nun görmemesi için dua etmişti.

Isandro'nun uyandığını hissetti. Gözlerini sıkıca kapadı. Isandro yataktan çıktı ve Rowan'ı kucakladı. Ne yapıyorsun diyecekti ki Isandro'nun kendisini odasına geri götürdüğünü anladı. Çırlıçılplak vaziyette yatağına bırakıldığında hâlâ Isandro'nun ne istediğini bilmiyordu.

Yumuşak ışığın altında kendini teşhir olmuş hissediyordu. Isandro'nun gözlerinde bir istek kııntısı aradı ama yoktu. Elleriyle vücudunu örtmeye çalıştı ama Isandro uzanıp ellerini iki yana açtı ve vücudunu incelemeye başladı.

Kendi odasının loş ışığında yapamadığını burada yapıyordu. Rowan içine oturan bir acıyla Isandro'nun neyi aradığını anladı. Göğüslerinin hemen altında iki santimlik bir yara izi.

"Bu nedir?"

Rowan gözlerini açtı. Isandro parmağıyla yara izine dokunuyordu. Kollarını Isandro'dan kurtardı ve yara izine dokunan eline bir tokat attı.

"Bir şey değil. Sadece... Broş iğnesi batmıştı."

Isandro bir anlığına soru soracak gibi olduysa da omuzlarını silkti. Bu hareketi Rowan'ın suratına patlayan bir tokat gibi etki etmişti. Isandro umursamamıştı.

Isandro çıplaklığından rahatsız olmadan Rowan'a baktı. Rowan kötü bir durumda olduğunu hissediyordu. Isandro'nun ilgisizliği yara iziyle ilgili gerçeği anlatmak ihtimalini yok etmişti.

"Sandro... Biraz önce olanlar..."

"Öncelikle bana Sandro deme, bundan hoşlanmıyorum."

"Ama ben hoşlandığımı düşünmüştüm."

"Evliliğimizi bitirip oğlunu terk etmeden önce hoşlanıyordum. Artık mazi oldu."

"Peki, şimdi olanlar?"

Isandro yürümeye başladı. Mükemmel vücudu ve kasları göz dolduruyordu. Kapıda durdu.

"Sadece yattık. Bunun bir önemi yok. Ayrıca, bu sefer seni ne zaman istersem hazır olmam bekliyorum. Belki de bir eş olmandan daha iyi bir metres olursun."

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

ISANDRO sıcak duşun altında duruyordu. Kendine kızmış ve suçluluk hissetmişti. Zayıflık göstererek arzularına yenilmesini hazmedemiyordu. Ama biraz önce aklında zayıflık değil Rowan'a sahip olma düşüncesi vardı.

Hırsla saçlarını ovaladı.

Sandro, Rowan ona Sandro diye seslenmişti. Adını kısaltmasına müsaade ettiği tek insandı. Evliliklerinin başlangıcında bir gün ağzından kaçmıştı ve Isandro'nun ifadesini görünce kızarmıştı. Isandro sorun olmadığını ve bundan hoşlandığını söylemişti rahatlaması için. Gerçek şu ki, hoşlanmıştı. Bir anlamı olduğunu düşünmüştü.

Tekrar duyunca afallamıştı. O kadar şaşırmıştı ki Rowan'ı kucaklayıp yatağa götürmüştü. Rowan'ın bu kısaltmayı olayları tetikleyecek bir unsur olarak kullandığından emindi.

Onunla nasıl yatabilirdi? Üstelik bir defa da değil, kısa aralıklarla iki defa beraber olmuşlardı. Rowan kötünün de kötüsü bir kadındı. Isandro bir anlığına soğuk suyu açtı ve şokun getirdiği zihin berraklığının keyfini çıkardı.

Rowan ona borçluydu. Isandro'nun onun kalışını uzatmak gibi bir niyeti yoktu. Çoktan Sevilla ya da Osuna'da bir ev tutmasını tavsiye etme planları yapmıştı. Ama şimdi işler değişmişti. Onu biraz daha evde tutabilir ve içindeki arzu sönene kadar bazı zevklerin keyfini çıkarabilirdi. Ondan sonra evden çıkmasını isterdi. Boşanma işlemleri bitip Zac'in velayetini aldığı zaman Rowan eve gelebilir ya da Zac'i ona götürürlerdi.

Zac'in sürekli bir yerden diğerine gideceğini düşününce rahatsız oldu. Milyonlarca çocuk aynı durumu yaşıyor ve bir şekilde atlatıyorlardı ama kendi oğlunun atlatmaktan daha fazlasına layık olduğunu düşünüyordu.

Isandro duştan çıktı. Fikirlerinin net olduğunu düşünüyordu ama kafasının bir yerinde hâlâ kendisini rahatsız eden şeyler vardı. Gözü yatağa ve bozulmuş çarşafılarına ilişti. Havada hâlâ sevişmelerinin kokusu vardı. İçinde bir kıpırtı hâsıl oldu.

Kafasındaki netliği devam ettirmek ve içini yiyen kuruntulardan kurtulmak için yan odaya gitti ve kapıyı açıp içeri girdi. İhtiyacı olan netlik buydu. Fiziksel bir durumdu. Neticede Rowan artık onun metresiydi.

“Teşekkürler Ana Lucia.”

Rowan, Zac’i dışarı götürmek için yeni dadısının kucağından aldı.

Zac’le şakalaşıyor, onu öpüyor kokluyordu. Dışarı çıktıklarında Zac koşmaya başladı. Zihnini dağıtmak için her durumu değerlendiren Rowan onu izliyordu. Bir gece önce yaşadıklarının etkisiyle bütün vücudu ağrıyordu.

Neler olduğunu anlamakta hâlâ zorlanıyordu. O ilk gecede sorumsuzca davranmış ve kendini Isandro’ya sunmuştu. Isandro gitmek isterken ona yalvarmıştı. Ama ardından Isandro metresi olmasını istemişti.

Bu fikir onu dehşete düşüreceğine kalbinin küt küt atmasına sebep olmuştu. Isandro açıkça ondan intikam alıyor ve evliliklerinin geri kalanı boyunca bu durumun tadını çıkarmak istiyordu.

Ailesinin sunduğu duygusal açıdan kuru ortamın ardından Isandro gibi dinamik bir insanla evlenince çok mutlu olmuştu.

Zac birden, “Baba,” diye bağırdı. Rowan donakaldı. Nasıl olur da Isandro’nun geldiğini duymazdı?

Zac, Isandro’nun paçalarına yapışmış ona sarılırken Isandro da ufak parmaklarının pantolonunu kirletmesine aldırmadan eğilmiş bir şeyler söylüyordu.

Rowan’ın Zac’le geçireceği vakit henüz dolmamıştı. Canı sıkıldı. Isandro, Zac’i kucakladı ve eve doğru gitmeye başladı. O an Rowan sanki birisi kalbini sökmüş gibi bir acı duydu. Çimlerin ortasında çaresiz ve üzgün duruyordu. Gözlerinden yaşlar dökmeye başladı.

Isandro birden kapıda durdu ve geri dönerek Rowan’a, “Gelmiyor musun?” diye sordu.

Rowan bir anlığına şaşkınlık içinde kalakaldı ardından kekeleyerek, “Tabii, ben sandım ki, yani tabii geliyorum, sakıncası yoksa...”

Isandro olur anlanmında başını salladı. Rowan duygularını kontrol etmesi gerektiğini düşündü. Ama o anda Isandro’nun onu içeri davet etmesi üzerine çocuklar gibi mutlu oldu.

Aynı gece sevişmelerinin ardından nefes alıp veriş i normale dönmeye başlayan Rowan için için Isandro'nun en azından o gece yatağı terk etmemesi için dua ediyordu. Her tarafı ağrıyordu. Isandro'nun metresleri böyle mi hissediyordu? Yoksa onlara karşı daha yumuşak mı davranıyordu evlendiklerinde kendisine davrandığı gibi? O zehirli sözlerini duymadan önce. Oralara girmek ve acı çekmek istemedi. Isandro yanındaydı ve bu zaman kısıtlıydı.

Isandro arkasını dönmüş yatıyordu. Rowan ona yaklaştı ve vücudunun onunkine değmesine müsaade etti. Bir an Isandro'nun gergin olduğunu düşündü. Kalkıp gidecekti yine.

Ama Isandro kalkmadı. Rowan, Isandro'nun daha derin ve uzun nefes alıp verdiğini duydu. Rahatlanmıştı. İçine tarifi imkânsız duygular doldu. Isandro'ya bir şey söylemek istiyordu. Ama ne? Uyku bastırdıkça ne demek istediğini buldu. Özür dilemek istiyordu. Terk ettiği, bırakıp gittiği ve sebeplerini anlatacak cesareti bulamadığı için özür dilemek istiyordu.

Ne yaptığını düşünmeden Isandro'nun ensesine bir öpücük kondurdu ve kulağına, "Özür dilerim, çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Ama bir anda dünyası tersine döndü. Isandro ayağa kalkmıştı. Klüçümseyerek Rowan'a bakıyordu. Uyumamıştı.

Rowan utanç içinde çarşafa sarındı. Isandro pantolonunu giyyordu.

"Kahkahalar atarak, "Üzgünsün demek? Ne için üzgünsün," dedi.

Rowan ne yapacağını bilemiyordu. Şoka girmişti. Isandro'ya her şeyi anlatmalıydı. Yanı başında duran lambayı açtı ama bir şey söyleyemeden Isandro odadan çıkmıştı. "Bekle," diye bağırdı ama Isandro durmadı.

Peşi sıra odasına girdi. Isandro, "Bu gecelik bu kadar yeter daha fazla istemiyorum, sana iyi geceler," dedi buz gibi bir sesle. Rowan bunu duymazdan geldi ve "Sana açıklamam gereken şeyler var," diyerek karşılık verdi.

Isandro bir anda üstüne doğru gelince Rowan geri adım attı. Heybeti, gücü ve erkeksiliğinden korkmuştu.

"Açıklamalar, izahatlar dinlemek isteyen insanlara bir şey ifade eder Rowan. Ne diyeceğin umurumda değil. Duymak istemiyorum. Beni alakadar eden şeyler gece yaşadığımız zevkler ve benim iznim olmadan bir saniye bile Zac'i görememen. Aslında düşünüyorum da, boşanmanız yakinken artık gitme vaktin de geldi. Sana Zac'in hatırına cömert davrandım ama her şeyin bir sonu var."

Rowan bir uçuruma yuvarlandığını düşündü. "Isandro."

"Sandro bir anda gitti bakıyorum da." Ardından onun sesini taklit ederek, "Sandro, seni çok istiyorum. Sandro sana muhtacım," dedi.

Rowan, "Yeter," diye bağırdı. Isandro kalbini parçalara ayırıyor adeta derisini yüzüyordu.

"Sana sadece gittiğimden beri nerede olduğumu anlatmak istiyordum. Bunu anlatmak kolay değil."

"Neden kolay olmadığını biliyorum."

"Neden?"

"Çünkü kendini iyi gösterecek bir hikâye uydurman gerek."

Bunu dedikten sonra Rowan'ın etrafında dolanmaya başladı. Rowan'ın başı dönüyordu.

"Sana, yazdığım veda mektubunu tekrar göstereyim istersen. Burada, aşağı katta."

Rowan titredi. Hâlâ nasıl yazdığını hatırlıyordu. İnanılmaz bir acı duymuştu.

"Hayır, istemiyorum," dedi.

"Çok nettin o mektupta anne ve eş olmaya hazır olmadığını söylerken."

Rowan; Isandro'yla yüz yüze gelmeye çabaladı ama Isandro buna müsaade etmedi.

"Isandro notta neler yazdığımı biliyorum ama inan bana seni ve Zac'i bir daha göreceğimi düşünmüyordum."

Isandro birden durdu ve Rowan'a baktı. Gözlerinde öfke vardı. Rowan aklından neler geçtiğini anladı. "Hayır, dur, düşündüğün gibi değil," dedi.

"Eminim değildir. Ama mirastan pay alma süren dolarken başka bir aptal bulamadığın için çocuğunu bahane ederek buraya geri döndün."

Rowan ağzını açtı ama bir şey diyemedi.

Isandro karşısına geçerek durdu.

"Gittğin günden beri benim için bir ölüsün Rowan. Ve Zac için. Ashında ölmüş ya da hiç ortaya çıkmamış olmanı dilerdim."

Rowan, Isandro'nun ne dediğini tam olarak bilmediğini düşündü. Gerçeği söylemeye çok yaklaşmıştı. Sözlerinde o kadar çok nefret vardı ki Rowan gitmek, Isandro'dan uzaklaşmak istedi. Daha önce cehenneme gidip geri geldiğini düşünmüştü. Bu ona en yakın deneyimdi.

Boşluğa bakarak, “Evden ayrılmam konusundaki kararına katılıyorum. Ben de Osuna’da bir ev kiralamayı düşünüyordum,” dedi.

Ardından odasına girdi ama kapıyı kaparken üstüne aldığı çarşaf kapıya takıldı. Kapıyı tekrar açıp Isandro’nun suratını görmektense çarşafı orada bırakıp banyoya girdi, kapıyı kilitledi. Bir köşeye çöküp iki büklüm oldu. Isandro’nun sözleri kafasında yankılanıyordu.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

ISANDRO kapıya sıkışmış çarşafa baktı ve sabırsızca Rowan'ın kapıyı açıp çarşafı almasını bekledi. Ama Rowan kapıyı açmadı. Ne yapıyor olabilir diye düşündü. Tekrar sinirlenecek gibi oldu. Gidip Rowan'ın kapısını açtı ve içeri girdi.

Yatakta kimse yoktu. Nereye gitmiş olabilirdi? Banyoya doğru gitti. Tam kapıyı çalacağı sırada içeriden bir ses duydu. Hayatında böyle bir ses duymamıştı. Tüyleri diken diken oldu. Eli hâlâ kapıya vurmak istemiş gibi havada kalmıştı.

Ağzını açtı ama Rowan diyemedi. İçeriden gelen ses daha yüksek perdeden çıkmaya başlamıştı. Bunun çok özel bir an olduğunu anladı ve elini indirdi. Rowan'ın tek başına kalmaya ihtiyacı vardı.

Gözünün önüne, asla gelmemesini ve belki de en iyisinin ölmüş olması gerektiğini söylerken Rowan'ın yüzünün aldığı şekil geldi.

Kelimelerin ağzından çıktığını duymuş ve geri almak istemişti. Bunun için çok geç kalmıştı. Rowan bir anda solgunlaşmış ve Isandro'nun çok iyi bildiği kabuğuna çekilmişti.

Para peşinde koşan düzenbaz bir servet avcısı olsaydı bu kadar etkilenir miydi? Bütün bunları görmezden gelip Isandro'yu tekrar yatağı davet etmiş olması gerekmez miydi? Bunda zorlanacağını da sanmıyordu.

Ama şu anda banyoda ağlıyordu.

Isandro rahatsız etmemesi gerektiğini düşündü ve odadan çıktı. Rowan yalnız olduğunu düşünüyordu ve mahremiyetini bozmak istememişti. Odasına dönerken Rowan'ın ne durumda olduğunu ve aklından neler geçtiğini düşünmekten kendini alamadı.

Tartışmalarının ardından geçen ilk birkaç günde birbirleriyle muhatap olmaktan mümkün mertebe sakındılar. Isandro, Rowan'ı yatağı atmaya çalışmadı ve odasına da gitmedi. Evden taşınması konusunu da açmadı ama Rowan çoktan bir emlakçıyla görüşüp Osuna'da ev bakmaya başlamıştı.

O akşam Isandro, Zac'i de alıp Sevilla'ya gitmeye gitmesini önerdiğinde şaşırdı. Tartışmalarının ardından ilk defa içinde bir şeyler kıpırdandı. Teklifinin iyi niyetli olduğundan emin olamadan kabul etti.

Yemekten sonra Isandro, Rowan'ı çalışma odasına çağırdı. Odaya girdiklerinde Isandro çekmecesini açtı ve parlak bir şey çıkardı.

"Bu cep telefonunu almanı istiyorum."

"Telefonum var. Seninkine ihtiyacım yok."

"Eğer oğlumla dışarı çıkacaksan bunu alman gerek."

Rowan, Isandro'ya gözlerini dikerek, "O benim de oğlum," dedi.

"Bu telefonda eğer bir şey olursa bana ulaşabileceğin bütün numaralar var.

"Neden bir şey olsun ki?"

"Dikkatli olmalısın. Geçen gece baloda ortaya çıkmamız insanların dikkatini çekmişti. Hepsi gazetelerde var. İnsanlar geri döndüğünü ve Sevilla'da olduğunu biliyor. Böylesi bir değişiklik seni ve Zac'i tehlikeye atabilir."

Rowan ürperdi. Isandro gibi varlıklı birisi her çeşit tehdidin hedefinde olabiliyordu.

"Sevilla'ya gitmemiz gerekmiyor."

Isandro huzursuzlandı. Rowan, Isandro'nun bunu kendisi için yaptığını göremiyor muydu? Onu banyoda uğlarken duyduğu andan itibaren içine bir huzursuzluk çöreklenmişti. Bir şeyler yapmasını, hareket etmesini istiyordu. Onu sadece geceleri değil gündüz vakti de görmek istiyordu artık.

Nihayet Rowan telefonu kabul etti.

Isandro "Bir şey olursa bire basıp hızlı aramadan bana ulaş. Hernan da sizinle gelecek, böylece daha güvende olursunuz."

Rowan telefonu elinde evirip çevirdi ve çıkmadan önce bir anlığına Isandro'ya baktı. Isandro'nun gözlerinde dizlerini titreten bir parıltı vardı. Hislerine yenik düşmeden bir an önce çıkmak istedi ve kapıya yönelik ama Isandro'nun seslendiğini duydu.

"Ben sizinle ofisimde buluşacağımı. Ofisteki kızlar da Zac'i görmek için can atıyorlar."

Rowan bir an için Isandro'nun sözlerine inanılmaz mutlu oldu ama ardından her şeyi tüm açıklığıyla gördü. Birden sinirlendi. Odaya geri döndü ve telefonu Isandro'nun yüzüne tutarak, "Bunun güvenlikle alakası yok değil mi," diye sordu.

“Bana fırsat verirsen Zac’i alıp kaçacağımı düşünüyorsun değil mi? Beni sınıyorsun?”

Rowan titriyordu. Isandro gerçekten şaşırmişti. Bunu bir saniye bile düşünmemişti ve düşünmemiş olmasına sinirlenmişti.

“Nerede olduğunu bilmem tarzına gölge mi düşürüyor?”

Rowan telefonu Isandro’nun yüzüne atmak istedi. Avucunda hissedebiliyordu. Sevilla’ya gitmek istemediğini söylemek istedi ama bunun Zac’le arasındaki güven bağının oluşmasında önemli bir aşama olduğunu biliyordu.

“Zac söz konusu olduğunda davranışlarımın iyi niyetten kaynaklandığını ne zaman anlayacaksın,” diye sordu Isandro’ya.

“Çıkamaz ayın çarşambasında.”

Rowan. “İstersen yanımızda bir ordu gönder, umursamıyorum.” dedi ve odadan çıktı.

Isandro koltuğuna oturdu ve Rowan’dan nasıl olup da bu kadar etkilendiğini düşündü. Onu arzuluyordu, karısı veya metresi olarak. İtiraf etmekten nefret ediyordu ama Rowan’ın gözlerinde tekrar yaşam enerjisi gördüğü için mutlu olmuştu.

Telefonu çaldı ve diğer taraftan asistanının sesi duyuldu.

“Ne? Hiçbir bilgi yok mu? Araştırmaya devam etmenizi istiyorum. Her taşın altına bakın. İki sene boyunca ortadan kaybolmuş olamaz.”

Telefonu çarparak kapattı.

Rowan’ın kaçtıktan sonra neler yaptığını öğrenmek arzusundan nefret ediyordu. Ama bunu bilmenin elini kuvvetlendireceğini düşünüyordu. Rowan anlatmak istemişti ama gerçeği öğrenmeden onun yalanlarını dinlemeye niyeti yoktu.

Bir sonraki gün hazırlanırken Rowan elinde tuttuğu telefona uzun uzun baktı. Bu telefonu sevmemişti ama tam çıkarırken Zac’in eşyalarının olduğu çantaya attı. Alması çocukça bir hareket olurdu. Isandro’nun araması da an meselesiydi.

Zac’le arabaya binerlerken içinden kopup gelen mutluluğa engel olamadı. Sevilla’nın gürültüsü de onu artık korkutmuyordu. Artık daha güçlü olduğunu hissediyordu. Hernan şoför mahalline geçerken o da Zac’in yanına arka koltuğa oturdu.

Hernan önce yavaşlayıp ardından arabayı durdurduğunda hemen farkına varmadı. İlgili isteyen Zac'le meşguldü. Durduklarını anlayınca Hernan'a, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Sorun yok. Yolda kalmış bir araba gördüm ve o araba kuzenimin. İyi olup olmadığına bakacağım."

Rowan arka pencereden diğer arabaya baktı. Biraz gerilerindeydi. Zac'le oynamaya devam etti. Sonra gözünün ucuyla tekrar diğer arabaya baktı.

Gördüğü şey karşısında kanı dondu. Arabadan inen bir adam Hernan'ın kafasına vurmuş ve onu yere yıkmıştı. Olanlar o kadar inanılmazdı ki Rowan gözlerini alamadı.

Arabadan yüzünde maske olan ikinci bir adam indiğinde dahi tam olarak kendine gelememişti. Adamlar Cipe yaklaşırken birden aklı başına geldi ve kapıları kilitlemek için öndeki düğmeye uzandı ama çok geç kalmıştı. Birden kapısı açıldı ve bir çift el onu dışarı çekti.

Adam Rowan'a İspanyolca bağıırıyordu. Nihayet diğer adam da geldi ve İspanyolca, "İspanyolca biliyor musun?" diye sordu.

Rowan kafa karışıklığıyla kafasını salladı ama adamlar bunu hayır olarak anladılar.

"Aptal herif, Hernan onun İngiliz olduğunu söylemişti, İspanyolca bilmiyor. Çocuğu al."

Rowan düşünmeye çalıştı. Annelik içgüdüleri devreye girmişti. Arabanın diğer tarafına Zac'ın yanına geçti ve İngilizce bir şeyler söyledi. İspanyolca konuşabildiğini anlamazlarsa işinin daha kolay olacağını düşünmüştü.

Onlar gelmeden kapıyı açtı ve Zac'e İngilizce bir şeyler söyledi. İşe yaramıştı. Adamlardan birinin, "Çocuğu almasına izin ver. Ağlayan bir veletle uğraşacak halim yok," dediğini duydu. Diğer adam Zac'i almasını işaret etti. Rowan, Zac'i alırken aklına çantasını da almak geldi.

Adamlar Rowan'ı ittire kaktıra diğer arabanın yanına götürdüler. Her şey o kadar çabuk oldu ki Rowan ne zaman üstünün aranıp arabanın arka koltuğuna oturtulduğunu anlamadı. Zac' sıkıca sarıldı. Üstünü arayan adam bu esnada kalçalarına ellendi.

Gözünü bağladılar ve arabayı çalıştırıp hareket ettiler. Rowan korkmaması gerektiğinin farkındaydı. Düşünmeliydi. Birden aklına telefon geldi. Çantanın yerini buldu ve elini içine soktu.

Tam o esnada bir el bileğini kavradı. Rowan, "Çocuk için su," dedi ve diğer adamın, "Almasına müsaade et," dediğini duydu.

Rowan elini biraz daha derine daldırdı ve telefonu bulunca rahat bir nefes aldı. O kadar küçüktü ki avucunda saklayabiliyordu. Suyu çıkardı ve Zac'ın olduğu tarafa doğru uzattı. Çocuk şişeyi elinden aldı. Ardından doğru tuşa basmak için dua ederek hızlı aramayı aktive etti.

Hayal mi görmüştü yoksa telefonun bir ucundan gerçekten bir ses duymuş muydu emin olamadı ama İspanyolca, "Bizi neden kaçırtıyorsunuz? Nereye götürüyorsunuz? Hernan'ı yolun ortasında yaralı olarak bıraktınız, doktora ihtiyacı var," diye bağırmaya başladı.

Arabada bir anlık sessizlik oldu ardından Rowan yüzünün orta yerinde patlayan bir tokatla sarsıldı.

"İspanyolca biliyor!"

Zac ağlamaya başladı ama Rowan onu teskin etti.

Adamlardan biri, "Seni biraz gezmeye götürüyoruz, bu esnada kocanın onun için ne kadar değerli olduğunu düşünecek bol bol vakti olur. Baş başa kaldığımızda..." Adam, Rowan'a yapacaklarını en ince ayrıntısına kadar anlatmaya devam etti ama Rowan bunları duymamaya çabaladı.

Bozuk yollarda saatlerce gittikten sonra durdular. Rowan yüksek irtifalı bir yerde olduklarını düşündü çünkü kulakları tıkanmıştı.

Adamlardan biri Rowan'ı arabadan çıkardı ve gözüne bağladığı kumaşı çözdü.

"Her şeyden o kadar uzağız ki nerede olduğunu görmenin bir sakıncası yok."

Rowan etrafına bakında ama kilometrelerce uzanan dağlar ve tepelerden başka bir şey görmedi. İssizliğin ortasıydılar. Zac uyuyordu. Onu kucakladı. Adamların önünden biraz ilerideki taş dağ evine gitti.

Evin pencereleri yoktu ve içerisi nemliydi. Rowan'ın morali bozuldu. Adamlardan biri kolundan tutup bir odaya soktu ve peşi sıra Zac'ın çantasını atıp kapıyı üstlerine kapadı.

Nihayet yalnız kalabilmişti. Hemen çantayı açıp telefonu buldu ama adam çantayı attığında telefonun ekranı kırılmıştı.

Çantada sadece bebe bisküvisi ve süt vardı. Oyalanması için Zac'e bir bisküvi ve süt verdi. Ardından bezini değiştirdi. Bir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Ama bütün gün uyuyan ve karnı doyan Zac enerji doluydu.

Durumun farkına varamadığı için sessiz davranmıyordu ve en sonunda kapıya doğru gitti ve kapıyı açmaya çalıştı. Kapıyı açamayınca huzursuzlandı ve bağırmaya başladı. Kapı aniden açıldı ve Zac'e çarparak onu düşürdü.

İçeri giren adam elini Zac'e uzatmışken Rowan önce davrandı ve Zac'i bağrına bastırarak, "Çocuğuma dokunamazsın," dedi.

Aynı el büyük bir şiddetle dudaklarının üstüne indi ve üst dudağı yarıldı.

"Çocuk bir daha ses çıkarırsa onu dağdan atarım."

Adam odadan çıktıktan sonra Rowan titreyerek mindere doğru gitti ve Zac'i yanına alarak oturdu. Zac sessizleşmişti.

Eliyle Rowan'ın dudağını işaret ediyordu. Rowan gülümsemeye çalıştı ama canı çok yanıyordu. Çantadan bir mendil alıp kanayan dudağına bastırdı.

Karanlık oda da zaman ve mekân duygularını kaybettikçe gözleri kapanmaya başladı. Zac kucığında uyuyakalmıştı. Battaniyesini onun üstüne örttü ve uykuya yenik düştü.

Bir zaman sonra uyandığında hâlâ aynı durumdaydılar. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Her tarafı uyuşmuştu.

Bir anda tamamen kendine geldi ve dışarıda bir hareketlilik olduğunu farkına vardı. Zayıf bacaklarının üzerinde durmaya çalışarak yeni uyanmış Zac'i göğsüne bastırdı.

Zamanı gelmişti. Adamlar içeri girip Zac'i alacak ardından kendisine... Aklına gelen korkunç sahneler içine korku saldı.

Kapı açıldı ve bir el fenerinin ışığı görüldü.

"Çocuğumu almak için cesedimi çiğnemeniz lazım. Kocam yoldadır ve buraya gelince size ne yapacağını biliyor."

"Rowan? Aman tınrım. Sana ne yapmışlar böyle?"

Rowan gaipten sesler duyduğunu sandı.

"Sandro?"

"Evet, benim."

Sesi Isandro'ya benzemiyordu. Rowan buna güvenemezdi. Mümkün değildi. Isandro ve peşi sıra daha fazla el feneri odaya girdi. Rowan ayakta mı yoksa oturuyor mu olduğunu bile unuttu. Tek bildiği Zac'in kucığında olduğuydu.

Isandro ilerledi ve Rovvan'ın kadısında durdu. Eğer bu bir yanılsamaysa Rovvan büyük bir mutlulukla o an ölmeye razıydı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

ISANDRO hâlâ heyecanlıydı ve ağzında korkunun metalik tadı vardı. Kapıyı açtığında tek gördüğü iki çift menekşe rengi göz olmuştı. Rowan'ın gözleri kararlılık ve korkusuzlukla parlıyorlardı. İçinde uyanan hislerle bir an durdu. O kadar çok titriyordu ki onlara hemen dokunamadı.

Rowan nihayet rahatladı. Gerçeği anlamıştı.

“Sandro, özür dilerim. Sevilla'ya gideceğimi demeliydim. Sen haklıydın. Eğer evde kalsaydım bunlar olmazdı. Hatta hiç geri dönmemeliydim. Beni hatamı.”

Isandro üzüldü. Sevilla'ya gitmelerini kendisi söylemişti ama Rowan bundan dolayı suçluluk duyuyordu.

“Tamam, Rowan, sakın ol. Zac'i bana ver.”

Rowan durdu. Titriyordu. Zac'i vermesi gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. Denedi ama sanki kolları Zac'in etrafına kenetlenmişlerdi. İç geçirdi.

“Yapamıyorum.”

Isandro'nun ellerini kendi ellerinin üstüne koyduğunu ve içine yayılan sıcaklığı hissetti. Zac içgüdüsel olarak babasına doğru bir hamle yaptı ve nihayet Rowan kollarını gevşetti.

Isandro bir anlığına Zac'i kucığına alıp göğsüne bastırdı ama ardından Rowan'ı hayretler içinde bırakarak arkasında duran birisine verdi. Rowan'a dönüp ellerini kavradı ve “Yürütebilecek durumda mısın?” diye sordu.

“Evet. Ben iyiyim.” Bir adım attı ama Isandro onu kucığına aldı.

Isandro dudaklarına bakarak, “Nasıl oldu,” dedi.

Kapının arkasından çirkin bir ses, “Senin ufaklık çenesini kapamayınca ben vurdum,” dedi.

Rowan bu ses karşısında gerildi. İki adam da oradaydı ama elleri bağlanmıştı. Isandro'nun da gerildiğini hissetti ama Isandro tek kelime etmeden onu sıcak bir cipin arka koltuğuna kadın bir polis tarafından itilen Zac'in yanına bıraktı.

Rowan etrafındaki polisleri ve el fenerlerini seçebiliyordu. Bir itiş kakış oldu ve Isandro'nun elini sallayarak içeriden çıktığını gördü. Adama vurmuştu. Buna sevindi çünkü gücü olsa kendisi vuracaktı.

Uyku kendisini iyice hissettirmişti. Rowan'ın dayanacak takati kalmamıştı. Son bir çabayla, "Hernan nasıl," diye sordu.

Isandro "Hastanede ve iyi. Senin araman sayesinde," dedi.

Rowan uyandığında Isandro'nun kucağındaydı. Eve gelmişlerdi.

"Zac! Zac Nerede? Kiminle beraber?"

"Zac iyi. Ana Lucia'yla. Dadısı ona yemek veriyor. Sonra duşa sokacak."

Rowan, Isandro'nun kucağından inmeye çalışarak, "Sana inanmıyorum, onu görmeliyim," diye karşılık verdi.

Isandro onu daha sıkı kavradı.

"Rowan gevşe ve rahatla. Zac iyi. Dudağındaki yarayı temizlemeliyim. Sonra yemek yemelisin."

Rowan gevşemeye çalıştı. Kapıya geldiklerinde Isandro onu indirdi. Bacakları hâlâ güçsüz olmasına rağmen ayakta durmayı becerdi ve Isandro'nun arkasından eve girdi. Isandro'nun odasına gittiler ve banyoya girdiler. Isandro ecza dolabından biraz pamuk ve antiseptik çıkardı. Pamuğa döktüğü antiseptiği dudağına bastırınca Rowan acının etkisiyle irkildi.

Isandro, "Çok üşümüş olmalısın," dedi.

"Üşümedim. Battaniyeyi üşümesin diye Zac'in üstüne örttüm ama ben iyiydim." Bunu der demez titremeye başladı ve bunu Isandro'dan saklamak istedi.

Isandro, "Hemen döneceğim," diyerek çıktı.

Rowan ayağa kalkıp aynada kendine baktı. Kireç gibiydi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ıslıl ıslıl parlıyorlardı. Ecza dolabına uzandı ama Isandro dönmüştü.

"Bırak onu. Ben yaparım."

Rowan oturdu ve Isandro'nun uzattığı bardağa baktı. Konyağın kokusunu içine çekti. Isandro, bardağı ağzının yaralı olmayan tarafına getirdi ve içmesi için kaldırdı. Rowan itiraz etmedi. Konyak boğazını yakarak midesine indi. İçinin ısınmaya başladığını hissedebiliyordu.

“Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Zac’i bir daha tehlikeye atmayacağım.”

“Bunu bırak artık. Yanında ben varken de aynı şey olabilirdi.”

“Yine de ben varken geldiler çünkü biliyorlardı ki...”

Isandro sözünü kesti.

“Hernan’ın kuzeni oldukları için onun ne yapacağını kestiren iki serseriydiler sadece. Çok cesurca davrandın.”

“Hayır. Korkmuştum.”

“Ama Zac’i korudun. Güçlüydün. Senin bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum.”

Isandro önünde diz çöktü ve dudakları birleşti. Rowan kendini Isandro’ya teslim etmek istedi ama bu bir hata olurdu. Çok tehlikeli bir durumu atlatmışlardı ve Isandro minnettardı. Hepsi bu. Bütün ilgisinin altında bir yerlerde Rowan’a karşı duyduğu güvenme dünyordu. Bu mutluluk sonsuza kadar sürmeyecekti.

Kendini zorlayarak geri çekildi. Kirlenmiş hissediyordu.

“Bir duş alsam iyi olacak.”

“Elbette. Yardım ister misin?”

Kırılganlığına rağmen buna müsaade edemezdi.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Kalktı ve odasına gitti. O hayvanların elinin değdiği her yeri temizledi. Rahatlamıştı. Duştan çıktı ve hemen ardından sanki seslerin kesilmesini bekliyormuş gibi Isandro odaya girdi.

“Yemek hazır. Bir şeyler yemelisin.”

Rowan’ın karşı koyacak hali yoktu. Mutfığa indiler. Isandro şarap isteyip istemediğini sordu ama hâlâ konyanın etkisinde olan Rowan sadece bir bardak su istediğini söyledi. Isandro hemen bir bardak suyu masaya bıraktı. Rowan, Isandro’nun bu yönünü hiç görmemişti.

“Ne kadar zamandır bizden haber alamıyorsunuz?”

“Bilmiyor musun?”

Rowan başını salladı.

“Gözlerimi bağlamışlardı ve yolculuk uzun sürdü. Dağ evine vardığımızda adamlardan biri Zac’in çantasını fırlatınca içindeki telefon kırıldı.”

“Sabah senin aramanın ardından sizi akşam altıda bulduk. Sizi yakınlardaki bir milli parkın    ra bir köşesine götürmüşler. Milli parka girdiklerinde yol bilgisayarının sinyalin   kaybettik. Eğer aramasayd  n sizi bulmamız yarına sarkacakt  .”

Rowan ürperdi.    ini tekrar korku kaplamıştı. Aceleyle ayağa kalktı ve sandalyeyi bir kenara itti.

“Zac’i görmeliyim.”

“Rowan sakinleş. Zac iyi.”

“Hayır, onu görmeliyim.”

Mutfaktan çıktı. Isandro da onu takip etti. Zac’in odasına gidip kapıyı açtı. Uyumakta olan Zac’in başında bekleyen Ana Lucia arkasını dönüp kimin geldiğine baktı. Zac m    l m    l uyuyordu. Rowan rahatlatarak kapıya yaslandı. Gözlerinde ya  lar vardı.

Isandro, Rowan’ı omuzlarından kavrayıp dışarı çıkardı ve odasına götürdü.

“Gördün ya o iyi. Senin de uyuman gerek.”

Isandro sesinin duygu yüklü olduğunu biliyordu ama buna engel olamamıştı. Ne kadar korktuğunu hatırladı. Her şeyi kaybettiğini sanmıştı. O serserinin suratına yumruğu patlatı  ı ve polisin araya girmesi aklına geldi. Daha fazlasını da yapabilirdi. Kendini kontrol edemediği için benzer bir durumda Zac’i tehlikeye atabilirdi ama Rowan soğukkanlılıkla Zac’in güvenliğini her şeyin önüne koym   tı.

Toplantının ortasında telefonu çaldığında nerdeyse a  mayacaktı ama içinden bir ses arayanın Rowan olduğunu söylemişti. Olayı anlayınca yaşadığı panik korkunçtu.

Rowan’ın kapısının önünde durmasıyla bu d    nceleri akından çıkardı.

“  yi misin?”

Rowan evet demek istiyordu.   yi geceler deyip odasına gitmesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapamadı. Yalnız kalmak istemiyordu.

“Sen iyi olur muydun?”

Isandro, “Benimle uyumak ister misin?”

Rowan kızardı.

“Evet, lütfen. Tek başına kalmak istemiyorum.”

Isandro tek kelime etmeden Rowan'ın elini tuttu ve onu odasına götürdü. İÇeri gittiklerinde Rowan'ın geceliğinin kuşağını çözdü, kendi üstündekileri çıkardı ve beraber yatağa girdiler. Rowan'ın belini kavradı ve kendine çekti. Sıkıca sarılmıştı.

Isandro'nun güvenli kollarında gevşeyen Rowan derin bir uykuya daldı. Uyandığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Hâlâ karanlıktı. Uyumakta olan Isandro'nun kolu bütün ağırlığıyla üstündeydi. Isandro'nun uyumasına güvenerek kolunu okşamaya başladı. Bıraksalar sonsuza kadar o vaziyette, Isandro'nun yanında yatabilirdi. Isandro'nun yüzünü görmek için döndüğünde Isandro hareketlendi.

Rowan hemen durdu. Onu uyandırıp anın büyüsunü bozacaktı. Isandro tekrar hareket etti ve Rowan kalçalarında bir sertlik hissetti. Giderek daha da sertleşiyordu. Birden Isandro, Rowan'ın belini okşamaya başladı. Rowan kıpkırmızı olmuştu. El giderek daha yukanya çıktı ve Rowan'ın biçimli göğüslerinden birini kavradı.

O esnada Rowan'ın kalçalarında hissettiği sertlik giderek büyümüştü. Kadının nefesi kesilecek gibi oldu.

“Isandro?”

“Hiş!”

Isandro, Rowan'ın boynuna ve omuzlarına öpücükler kondurmaya başladı. Artık geri dönülemez bir yola girmişlerdi. Rowan kendini olayın akışına bıraktı. Isandro'nun elleri bedeninin en mahrem yerlerini tekrar keşfederken dudakları teninde ıslak izler bırakıyorlardı. Isandro'nun eli göbek deliğinden aşağı, sıcak ve şehvetli vaatler vadisine yöneldiğinde derin bir iç çekti. Zevk kapılarını ustalıkla çalan parmaklara hareketleriyle cevap veriyordu.

Isandro, Rowan'ı zarifçe kendine çevirdi ve aynı zarafetle dudaklarına bir öpücük kondurdu. Rowan'ın ateş gibi yanan vücudunu altına aldı. Öpücüklere aşağılara, Rowan'ın göğüslerine inerken erkeklığı en büyük hazların mabedine girmek üzereydi.

Rowan, Isandro'yu derinliklerinde hissedince başı döndü, gözleri karardı. Beraber zirveye çıktılar ve aynı anda kendilerini büyük bir zevkin kollarına bıraktılar.

Bir sonraki gün Rowan uyandığında Julia'yı odaya kahvaltı tepsisiyle girerken gördü. Toparlanıp kalkmak istedi ama çıplak olduğunu hatırlayınca çarşafa daha da sıkı sarındı. Julia tepsiyi bırakıp perdeleri açarken Rowan'ın Isandro'nun odasında olmasında garip bir durum yokmuş gibi davranıyordu.

Julia çıkarken Rowan, Zac'i sordu. Ana Lucia, Zac'e kahvaltısını vermişti ve aşağıda babasının yanındaydı.

Kahvaltı iştah açıcı görünüyordu ama Rowan'ın midesi kaynıyordu. Kafası çok doluydu. Geceyi Isandro'nun yatağında geçirmişti ve Isandro kalkıp gitmemişti. Sevişmişlerdi, en azından Rowan öyle olduğunu hissetmişti. Kalbi sıkıştı. Tekrar gidecek olması, hem de kendi rızası olmadan gidecek olması çok üzücüydü.

Bir ses duydu ve Isandro içeri girdi.

"Aç değil misin?"

"Pek değilim."

Rowan, Isandro'nun ne düşündüğünü anlayamadı. Mesafeli görünüyordu. Dün gece yanındaki adam değildi.

Isandro bir müddet pencereden baktıktan sonra, "Rowan dün gece benimle uyumak ister misin derken, gerçekten uyumayı kastetmiştim. Özür dilerim," dedi.

Rowan çarşafı üstüne çekerek oturdu.

"Lütfen. Açıklama yapmana gerek yok. Ben de beklemiyordum. Yaşadığımız olağanüstü günle alakalı bir durum."

Yanakları kızarmıştı. Gözli sandalyeye asılı duran geceliğine takıldı. Isandro bu bakışı gördü ve geceliği alıp Rowan'a uzattı. Rowan bir an önce odadan çıkmak istiyordu. Isandro onu teselli etmişti ve Rowan buna itiraz etmemişti. Daha fazlası değil.

Isandro'nun suratı ifadesizdi. Rowan sinirlenmiş ve şaşırmıştı. İçi acıdı. Demek dün gece yaşananlardan bu kadar pişmandı. Bir an önce evden ayrılması gerekiyordu çünkü Isandro'nun yanındayken davranışlarının nereye gideceğini kestiremiyordu.

Rowan geceliğini giydi ve tepsiyi alarak, "Aşağıda yiyeceğim. Zac'i görmek istiyorum," dedi. Isandro tepsiyi elinden aldı ve odadan çıktılar.

"Bir saat içinde ifadeni almak için polisler gelecek. Buna Hazır mısın?"

Isandro'nun sesindeki samimi kaygı Rowan'ı duygulandırdı. İfadesini verirken Isandro da yanlarında durdu. Şüphesiz Rowan'ı da bazı şeyler için suçluyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Rowan kahvaltından sonra ufak avluya gidip bir ağacın gölgesinde kitap okumaya başladı. O evden bir an önce gitmeliydi. Emlakçısı tekrar aramayı düşündü.

O esnada telefonu çaldı. Aceleyle odaya koştu. Kimin aradığını tahmin etmişti. Randevusuyla ilgiliydi. Telefonu kapattı. Geçmişin gölgesini hissetti.

Birden kapı çalındı. Beklediği gibi Isandro gelmişti ve muhtemelen boşanmayla ilgili konuşmak istiyordu.

“Çalışma odama gelir misin? Seninle konuşmak istediğim bir konu var.”

Rowan belli belirsiz, “Elbette,” dedi.

Isandro, Rowan'a oturması için bir koltuk gösterdi ama Rowan ayakta durmayı tercih edeceğini söyledi. Isandro arkasındaki kitaplıktan bir dosya aldı.

“Bu dosya detektiflerimin son iki yıldır nerede olduğunla ilgili yaptığı araştırmanın sonuçlarını içeriyor.”

Rowan'ın kalbi sıkıştı. Isandro biliyordu.

“Peşime detektif mi taktın.”

“Hemen olmadı. Tek başına bir babaydım ve borsalar çökmüştü. Hani senin hatırlayamadığın ekonomik kriz. Buna vaktin yoktu. Ama daha sonra bunu merak ettim.”

Rowan arkasındaki koltuğa oturmak istedi ama yapamadı. Başı dönüyordu. Biraz önceki telefon görüşmesinin üstüne bu çok ağır olmuştu.

“Nereye varmak istediğini bilmiyorum Isandro.”

“Nereye vardığımı ben de bilmiyorum.”

Isandro elindeki dosyayı Rowan'a uzattı.

“Detektiflerin ne bulduğunu görmek ister misin?”

Rowan titreyen elleriyle dosyayı açtı. Boş bir kâğıt vardı. Sadece boş bir sayfa, Isandro odayı arşınıyordu. Birden durdu.

“Eğer Hindistan'da bir dağın tepesinde iki sene meditasyon yapmadıysan nasıl ofur da hakkında hiçbir şey bulunamaz?”

Rowan bir müddet düşündü. Er ya da geç anlatmak zorunda kalacağı gerçeikle bu şekilde yüzleşmek ağır gelmişti ama bu aynı zamanda bir fırsattı.

“Hastaneden ayrıldıktan hemen sonra bütün kartlarımı yok ettim. Göbek adımı ve annemin kızlık soyadını kullanıyordum. Paramı İsviçre’de bir bankaya yatırdım ve ihtiyacım oldukça çektim.” Isandro sabırsız bir ses tonuyla, “Bunlar nasıl yok olduğunu açıklıyor ama hâlâ nerede olduğunu bilmiyorum.”

Rowan gerçeği söyleme vaktinin geldiğini anladı. Elindeki dosyayı masaya bıraktı ve pencerenin yanına gitti. Dışarı bakıyordu. Isandro’ya anlatmalıydı. Bunu hak ediyordu. Isandro’nun soğuk ifadesi kalbini kırıyordu.

“Fransa’daydım. Paris yakınlarında ufak bir kasabada kalıyordum.”

Isandro’nun kaşlarının çatıldığını gördü. Daha fazla saklamak istemiyordu.

“Bir kanser kliniğindeydim.”

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

Isandro oturduğu yerden kalktı ve "Bir açıklama bekliyorum," dedi. Rowan güçsüz hissediyordu. Başı dönüyordu.

"Oturur musun lütfen? Başım dönüyor."

Isandro bir sandalye çekti ve Rowan'ın karşısına oturdu. Rowan, Isandro'nun gözlerine baktı. Anlatacaklarına inanacağını umuyordu. Dalga geçmesine ya da yalancılıkla suçlamasına katlanamayacağını biliyordu.

"Yedi ayık hamileyken kontrol için hastaneye gittim. Yorgun hissediyordum ve sürekli hastaydım."

Isandro bir şey hatırlamış gibi kafasını salladı ve "Burnun kanıyordu," dedi.

Rowan hatırlamasına şaşırmıştı. "Evet. Haftada iki üç defa kanıyordu."

Isandro, Rowan'ın hamileliğinin son aylarında daha zayıf ve hasta olduğunu hatırladı. Rowan'ın içine kapanmasını buna bağlamıştı.

"Doktor Campbell rutin testleri yaptı. Birkaç gün sonra gelmem için aradı. Sen o zaman New York'taydın."

Isandro kafasını sallayarak onayladı.

"Doktor Campbell'i görmeye gittiğimde yanında bir doktor daha vardı. Hematolojist Erol Villiers."

Rowan bir anlığına uzaklara baktı.

"Bana kanımda bir şey bulduklarını söylediler. AML. Löseminin akut bir formu."

Isandro'nun tepkisini görmek için baktı ama karşısındaki adam hareketsiz oturuyordu. Ayağa kalktı ve pencereye gitti.

"Hemen yoğun kemoterapiye başlamamı önerdiler ama ben istemedim."

Isandro'nun da kalktığını duydu ve arkasına döndü. Isandro allak bullak olmuş suratıyla karşısında duruyordu.

"Neden kabul etmedin?"

“Çünkü bebeğe zarar verebilirdi. En son isteyeceğim şey bu.”

Isandro'nun gözlerinde kara bulutlar vardı ve canının sıkıldığı belliydi. Rowan devam etti.

“Profesör Villiers benim durumumla çok ilgilendi. Löseminin bu formu hamilelerde çok nadir görülürmüş. Beni Fransa'daki kliniğine davet etti. Ama bana dedikleri tek bir şey vardı. Hastalık çok ilerlediği için kurtulma şansım çok ama çok azdı. Bu yüzden iki yıl önce ayrılırken sizi bir daha göremeyeceğimi düşündüğümü söylemiştim. O notu da senin egona hitap edip arkamdan gelmeni önlemek için yazdım. Sana ve Zac'e yazdığım ve daha sonra gönderilmesini istediğim başka mektuplar vardı. Oğlumun beni kötü bir kadın olarak tanınmasını istemezdim.”

Rowan üzülerek o günleri hatırladı. Hayatında hiç o kadar yalnız hissetmemişti. Sevilmeyen bir çocuk olarak geçirdiği çocukluğunda bile yanında birileri vardı. Kocasından sevilmeyen kanser hastası hamile bir kadın olmak kolay değildi ve bunu yalnız atlatmak da herkesin harcı değildi.

Isandro “Peki daha sonra ne oldu,” diye sordu. Sesi soğuktu ve Rowan'ın ondan beklediği son şey anlıyordu. Isandro aralarındaki mesafenin kapanmasına izin vermeyecek kadar kibirliydi. Anlattıklarının üstünde nasıl bir tesiri olduğunu anlamak mümkün değildi.

“Hemen kemoterapiye başladık. Göğsümün altında gördüğün yara izi o dönemden. Saçlarım döküldü. Ama işe yaramıyordu. Son çare kemik iliği nakliydi ama en yakın akrabalarımı kaybettiğim için bu da mümkün görünmüyordu. Ama birkaç hafta sonra uyumlu bir ilik bulundu. Çok şanslıyım.”

“Neden beni aramadın eğer kurtulma şansın varsa?” Isandro'nun sesi sertti.

“Çünkü o durumda bile kurtulma ihtimalim yarı yarıyaydı. Dahası kemik iliği naklinden sonra bir ay dış dünyadan izole yaşamak zorundaydın. Enfeksiyon riski çok büyüktü. Üç defa enfeksiyon kaptım.”

Isandro şaşkındı. Bunu beklemiyordu. İçinde pek çok duygu savaş halindeydi. “Tam iki yıl başka türlü bir insan olduğunu düşünmeme müsaade ettin,” diyerek Rowan'a çıktı.

“Birkaç defa anlatmak istedim ama hem çok zordu hem de sen dinlemedin. Ben de kendimde değildim. Otelde görüştüğümüz gün Fransa'daki klinikten sonra dışarı çıktığım ilk gündü. Hangi otelin senin olduğunu bilmiyordum tamamen tesadüftü. Orada avukatım Bay Fairclough'la buluşup seninle nasıl iletişime geçeceğimi planlayacaktım.”

Isandro'nun başı dönlüyordu. Hislerinin akıntısına kapılmıştı. "Sana destek olmayacağımı mı düşündün. Neden bana söylemedin?"

"Elbette bana destek verirdin Isandro ama evliliğimiz bununla ilgili değildi. Senden o anlamda bir sadakat bekleyemezdim. Bunu hesaplayarak evlenmemiştin."

Isandro patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Sakin olmaya çalışıyordu. Soğuk bir ses tonuyla, "Gidişini böyle mi haklı çıkarıyorsun," diye sordu.

Rowan bir an durdu. Düşünceliydi. Sonra neredeyse kendisinin bile duyamayacağı bir sesle, "Kız kardeşinle tartışmanı duydum. Bana neyi nasıl haklı çıkaracağımı söyleme," dedi. "Tanı koymalarının ertesi günüydü. Eve geldim. Birbirinize o kadar yüksek sesle bağınıyordunuz ki duymamak mümkün değildi. Ana çok kızgındı."

Isandro bir anda hatırladı. Tek istediği Rowan'ı kız kardeşine karşı korumaktı. Söyledikleri birer birer hatırına geldi. O konuşmanın ardından Rowan'ın içine kapandığını ve aralarına mesafe koyduğunu da hatırladı. Taşlar yerine oturuyordu.

"Peki, şimdi ne olacak?"

Rowan, Isandro'nun sözlerindeki yavanlığı garipsemedi.

"Birkaç günlüğüne kliniğe gitmem gerek. Birkaç aydır iyiyim ama Profesör Villiers rutin bir kontrol için gelmemi istiyor."

"Ne zaman?"

"Yarın."

"Çok uzun bir zaman değilmiş."

Rowan, Isandro'nun sert ses tonuna gücendi.

"Benim Londra'da olduğumu sanıyorlar. Trenle gidecektim. Zaten ben de diğer her şeyle beraber bunu unutmuştum." Yüzü kızardı.

"Uçağımı kullanabilirsin."

Rowan bu teklife biraz şaşırarak Isandro'ya baktı.

"Teşekkür ederim. Minnettar olurum."

Karanlık ve büyük sırtını bu şekilde anlatmıştı en sonunda. Buna rağmen değişen bir şey yoktu. Her zaman oldukları yerde ve durumdaydılar. Tarafsız bölgede. Zaten ne bekliyordu ki?

Rowan, Isandro'nun telefonunun çalmasıyla irkildi. Isandro biraz bekledikten sonra sabırsız bir hareketle telefonu aldı ve cevap verdi. O konuşurken

Rowan sessizce odadan çıktı.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

İki Gün Sonra

“SİZE eşinizin ne kadar hasta olduğunu anlatamam Bay Salazar. Kurtulmasının sebebi kararlılığı ve uygun kemik iliği bulacak kadar şanslı olmamız. Bizim hayal bile edemeyeceğimiz bir acı karşısında çok cesur davrandı.”

Doktorun sözleri içine işlemişti. Isandro, Rowan’ın doktoruna bakıyordu. Isandro sabah erken gelmişti. Rowan bir gün önce uçağa binerken ona eşlik etmemişti. Rowan her şeyi anlattığından beri içine girdiği uyuşukluğu yırtıp atamamıştı. Acı, kafa karışıklığı ve öfke kafasında köşe kapmaca oynuyorlardı. Başka bir duygu daha vardı.

“Profesör Villiers, eşim tedavi olurken yanında olmadığımı biliyorum.”

Doktor eliyle önemli değil anlamında bir işaret yaptı.

“Bu benim üstüme vazife değil ama Rowan bu süreci yalnız götürmek yönünde bir karar aldı. Buna saygı duydum ve sorgulamadım. Bu yüzden sizi aramadım. Bildiğiniz üzere doktor hasta ilişkisi güven üzerine kuruludur ve kutsaldır.” Gözlüklerini çıkardı ve biraz heyecanlı bir şekilde devam etti.

“Yine de bazı zamanlar oldu ki keşke bu kadar inatçı olmasaydı dedim. Erken doğuma bile razı olmadı. Bebeği her şeyden çok önemsiyordu ama normal doğum hâliyle kendi şansını azalttı.”

Isandro derin bir nefes aldı.

“Neler yaşadığını bilmem gerekiyor. Lütfen.”

Doktor, Isandro’ya uzun uzun baktı ve en sonunda kafasını salladı.

“Tümam, o zaman.”

Isandro rahatlamıştı. Profesör Villiers ayağa kalktı.

“Elbette size Rowan’ın özel olarak ne yaşadığını anlatamam ama onun yerine aynı durumda olan bir hastanın genel olarak geçirdiği süreçleri anlatabilirim.”

“Teşekkür ederim.” Doktor kapıyı işaret edince Isandro ayağa kalktı.

“Gelin. Bir yandan yürüyelim bir yandan konuşalım. Eşinizi gördünüz mü?”

Isandro hayır anlamında başını salladı.

“Konuşmamız bitince sizi ona götüreceğim.”

Isandro büyük bir buhçeye açılan kapılara yaslanmış duruyordu. Güneşli bir gündü. Hastalar ve ziyaretçiler ufak yürüyüş yollarını doldurmuşlardı.

Isandro hiçbirini görmüyordu.

Gözünün önünde başka görüntüler vardı. Rowan’ın üç ayını geçirdiği o oda. Bağlı bulunduğu cihazlar.

Elleri ceplerindeydi. İçindeki acıyı hafifletmek için yumruk yapmıştı. Derin bir acı duyuyordu.

Sonra Rowan’ı gördü. Halka biçiminde oturmuş bir grup çocuğa elindeki kitaptan bir şeyler okuyordu. Çiçek desenli yazlık elbisesi ve çıplak ayaklarıyla o kadar güzel ve gençti ki. Sonra kafasını kaldırdı ve sanki gizemli bir güç tarafından çekiliyormuş gibi Isandro’nun olduğu tarafa baktı.

Bir çift mavi göz, hayretler içindeydi. Bu olabilir miydi? Ayağa kalktı ve biraz acele ederek Isandro’ya doğru yürüdü.

“Isandro, burada ne yapıyorsun?” Sesindeki heyecanın kendini ele vereceğinden korktu. Isandro gözlerinin içine bakarak, “Sana en azından bu kadarını borçluyum. Dün yalnız gelmene izin vermemeliydim, seninle gelmeliydim.” dedi.

“Sorun değil, gerçekten böyle bir beklentim yoktu.”

Rowan’ın sözleri kalbine bir hançer gibi saplandı.

“Olmadığını biliyorum.” Sonra eliyle çocukları göstererek, “Onlar kim.” diye sordu.

“Onlar... Hastalar. Hastalığımın iyileşme evresinde olduğu anlaşıldığında hâlâ çok güçsüzdüm. Güç toplamak için çocuklarla ilgilenmeye gönüllü oldum. Onlar hastayken iyileştigim için suçluluk duyuyorum.”

Isandro, Rowan’ı şaşırtan bir kararlılıkla, “Bunda suçluluk duyulacak bir şey yok.” dedi.

Kısa bir sessizliğin ardından Isandro, “Bana yeni yapılan binaları göster,” dedi. Rowan şaşırmıştı.

“Profesör Villiers sana anlattı demek.”

“Evet.”

Rowan yürümeye başladı. Isandro arkasından gelip elini tuttu. Rowan elini çekmedi. Bunun bir zararı yoktu.

Kliniğin arka tarafında devam eden inşaatla yaklaştılar. Tahta bir levhanın üzerinde ‘Catherine ve Alistair Carmichael Çocuk Lösemisi Araştırma ve Tedavi Merkezi’ yazıyordu.

Isandro şaşkındı. “Neden anne ve babanın adını verdin?”

Rowan omuzlarını silkti. “Burada beraber yaşamaya devam edeceklerini düşündüm.”

Isandro, Rowan’ın değer bilirlğine şaşırdı. “Bütün mirasımı buna mı verdin?”

“Hayır, hepsini değil. Yasal süreçler için de para ayırdım. Dönünce boşanmayı isteyeceğini biliyordum.”

Rowan birkaç parça eşyasını valizine yerleştirdi ve çalışanlarla, Profesör Villiers’e veda etti. Isandro dışarıda bekliyordu.

Arabada Isandro’dan mümkün olduğunca uzağa oturdu. Isandro’nun zihnini okumasından korkuyordu. Onun yanında olmaya dayanamıyordu. Onu bu kadar isterken asla olmayacak şeylerin hayalini kuracak kadar yakınında olmak üzücüydü.

“Paris’te otel rezervasyonu yaptırdım.”

Rowan şaşırdı. “Neden? Isandro bunu yapmana gerek yok. Ben çocuk değilim. Bu kadar ilgiye ihtiyacımı yok.”

Isandro’nun gözlerin de Rowan’ın anlam vermediği bir bakış vardı.

“Akşam dışarı çıkarız. Seninle konuşmak istiyorum. Ha burada konuşmuşuz ha Sevilla’da ne fark eder?”

Isandro, söyleyeceklerini hazmetmekte zorlanacağını mı düşünüyordu? Ne kadar güçlü olduğunun farkında değil miydi? Omuzlarını silkti. Haklıydı. Sevilla’da ya da burada. Fark yoktu.

Araba Paris’in en şık otelinin önünde durdu. Rowan yazlık elbisesi içinde böylesi bir ortama uygun olmadığını düşündü. İçeri girdiğinde bütün çalışanlar Isandro’yu selamladı. Rowan, Isandro gibi birisinin resepsiyonla uğraşmadan otele giriş yapması karşısında gülmüsedti. Yönetici konumunda birisi genç çifti odalarına çıkardı.

Rowan muhteşemi süiti dolaştı. Süslü kapılar Eiffel manzaralı bir terasa açılıyordu. Rowan yanı başındaki iki kişi için hazırlanmış masayı çok da önemsemeden korkuluklara yaslandı. Bunu normal bir durum olarak görmüştü. Odanın standart bir özelliği. Paris dünyanın en romantik şehri değil miydi? Isandro ne bekliyordu acaba? Bunları görev ve acıma duygularıyla mı yapıyordu?

Arkasını dönünce Isandro'nun kendisini izlediğini gördü. Kararlı bir ifadesi vardı.

"Isandro bu çok güzel ama gereksiz. Gerçekten böyle bir akşama yani buna gerek yoktu."

"Romantik bir akşama mı?"

Rowan kızardı. Boğazına bir şeyler düğümlenmişti. Isandro yaklaşıyordu ve onu durdurması gerekiyordu.

"Kesinlikle. Burası çok güzel ama daha mütevazı bir otelde iki oda tutabilirdin."

"Ya ben burada olmayı istiyorsam?"

Rowan'ın yüzü asıldı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Isandro o kadar yaklaşmıştı ki tek yapması gereken Rowan'ı belinden kavrayıp kendine doğru çekmekti. Rowan başını kaldırdı.

"Etrafına bir bak. Hâlâ nerede olduğumuzu anlamadın mı?"

Rowan'ın kafası karıştı. Isandro elinden tutup içeri götürdü. O anda durumun farkına vardı. Oda fazlasıyla süslü ve romantikti. Masada buz kabından yarısı görünen bir şişe şampanya vardı. Yanında iki kadeh duruyordu.

"Burası balayı süiti."

Rowan çok rahatsız olmuştu. Bu nasıl bir şakaydı? Öfkelendi.

"Isandro ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama resepsiyonu arayıp gece burada kalmayacağımızı söyleyebilirsin. Konuşmalıyız ama burada olmak zorunda mı? Şaka gibi."

"Yeni bir başlangıcın şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hangi yeni başlangıç? Boşanıyoruz."

"Boşanma işlemlerini durdurdum."

Rowan'ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Ne yaptın? Neden?"

"Evli kalmamız gerek. Zac'i düşün. Kendi güvenliğini düşün."

Rowan köşeye sıkışmıştı.

“Yani gerçekte hiçbir şey değişmeyecek. Yine anlaşmalı bir evlilik olacak. Geçmişte başıma gelenleri öğrendiğin için beni affettin ama eski duruma geri döndük. Zac’e annelik etmeme müsaade edeceksin.”

“Bu kötü bir plan mı?” diye sordu Isandro. Sesi farklıydı.

“Hayır... Evet!”

Isandro ne sorduğunun farkında değildi. Aynı anda cenneti ve cehennemi vaat ediyordu. Rowan’ın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse patlayacaktı. Sessizce Isandro’ya baktı ve bunu yapmaması için dua etti.

“Isandro bunu yapamam. Benim için ve Zac için adil değil. Birbirini seven ebeveynleri olmalı. Kendini sorumlu hissettiğin için mutluluğunu feda etmeni izleyecek değilim. Boşandıktan sonra mutlu bir hayat sürebiliriz. Ben yakın bir yere taşınırım ve Zac’i görürüm.”

“Hayır. Bunu kabul etmiyorum.”

Isandro’nun sesindeki kararlılık karşısında Rowan’ın beti benzi soldu. Isandro, Rowan’ı büyük koltuğa oturttu ve yanına geçti.

“Bugün Profesör Villiers bana senin tam olarak ne yaşadığını değil ama senin durumunda birinin neler yaşayabileceğini anlattı ve gösterdi. Karantina odasını gördüm. Kâbuslarının sebebinin orası olduğunu anladım.” Rowan derin bir uçuşuma düşülmüş gibi hissetti.

“Hiç kimse bütün bunlara tek başına katlanmak zorunda kalmamalı. Yanında olmadığım için çok üzgünüm. Bana ilk anlattığında tam olarak kavrayamamıştım. Bugüne kadar tam olarak ne yaşadığını kafamda canlandıramadım. Evlendiğinizde çok seyahat ediyordum. Sen çok çabuk hamile kaldın. Birbirimizi tanımaya çok fırsatımız olmadı. Gerçek şu ki seni ilk gördüğüm andan itibaren arzuladım. Bu arzuyu itiraf etmek yerine Avrupa’da başarılı bir kariyer planının arkasına sakladım. Asla aşk ve arzu için evlenmeyi düşünmemiştim. Henüz çocukken babam ve annem arabada tartışırken kaza geçirdiler. Annem felç oldu. Suçluluk duygusuyla kendini kaybeden babam İngiliz bir metresle ilişki yaşamaya başladı. Düşünümüzde annemin isteksiz tavırlarının altında yatan sebep buydu. Gerçi seninle evlenmeme değil genel olarak evlenmeme bozulmuştu sanırım. Seni babanın yanında gördüğüm andan beri arzuluyorum. Ama kendime içimdeki arzunun güç ve kariyer olduğunu telkin etmiştim. Ama ilk gecemizde...” Rowan kızardı.

“O gece başını döndürdün.”

Rowan’ın gözleri kızarmıştı. Nasıl hissedeceğini bilmiyordu.

“Ama kız kardeşinle aranda geçen konuşma da var.”

“O büyük bir hataydı. Ana, bahsettiğim sebeplerin de etkisiyle sana saldırıyordu. Seni korumak istedim ama sana karşı olan hislerimi söylememi isteyerek beni köşeye sıkıştırdı. O zamanlar bilmiyordum. Kafam karışık ve biraz da sinirle ve kendimi korumak isteğiyle, bunu olabilecek en kötü şekilde ifade ettim. Hislerimi ifade etmekten acıyordum.”

Rowan hangi hisler diye düşündü. Arkadaşlık? Dostluk? Saygı?

“Bak Sandro. Ben de en başından itibaren senden hoşlandım ama seninle evlenmekten başka çarem yoktu. Babamın durumu ortadaydı.” Isandro'yu ikna etmesi gerekiyordu.

“Sana inanmıyorum.”

“Sandro, lütfen. Ne duymak istediğini bilmiyorum.”

“Gerçeği duymak istiyorum.”

Rowan başını önüne eğdi. Düşünüyordu. Tekrar başını kaldırdığında gözlerinde bir kararlılık vardı.

“Eğer hastalanmasaydım seni asla terk etmezdim. Bir gün senin için hissettiklerimi bana karşı hissedeceğini düşünerek sabırla beklerdim.” Bir an Isandro'ya baktı ve devam etti.

“Sanırım seni ilk gecemizden beri seviyorum. Tekrar Londra'da görüştüğümüzde kendimi artık seni sevmediğime ikna etmeye çalıştım ama bu bir yalandı. Sadece kendimi korumaya çalışıyordum. Seni hâlâ seviyorum.”

Isandro ellerini tuttu ve eğilip avuç içlerini öptü.

“Teşekkür ederim. Sen benim hayatımın anlamısın.”

Rowan duyduklarına şaşırmıştı. Isandro kafasını kaldırdı. Gülümsüyordu.

“Rowan, sana uzun zaman önce âşık oldum. Zac'i doğurduğunda kalbimde sana bir yer açıldı.” Bir an için yüzü gölgelendi.

“Eve geldiğimde o notu buldum. Çok sinirlendim ve kendimi suçladım. Seni bir daha affetmeyeceğimi düşündüm.”

Birbirlerine sarıldılar.

“Aşkım.”

“Aşkım.”

“Seni seviyorum Rowan.”

Dudakları aşkla, sevgiyle, şehvetle kavuştu.

Rowan, kucagındaki hayatı buna bağılıymış gibi göğsünden süt emen siyah saçlı ufak kafayı izliyordu. Ufacık bir el serçe parmağına kendisinden beklenmeyecek bir kuvvetle sarılmıştı. Bir kızı olmuştu. Alegria. Joy. Umut ve mutluluk anlamlarına geliyordu isimleri. Hamileliği umut ve mutluluk dolu bir döneme denk geldiği için bu isimleri koymuşlardı. Kapı bir anda açıldı ve içeri önce Zac ardından Isandro girdi. Zac yatağa tırmandı ve “Alegria için ne getirdim,” diyerek elinde tuttuğu resmi gösterdi. Resimde Rowan, Isandro, Zac ve Alegria vardı. Rowan, Zac’i sessizce izledi. Bütün hisleri yüzünden ve gözlerinden okunabiliyordu. Aralarında kuvvetli ve gerçek bir sevgi bağı vardı.

Isandro gülümsüyordu. “Biliyorum sevgilim, biliyorum,” dedi.

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşımaları Zorunlu Değildir.

.....**SON**.....

Buraya Yükleğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız. Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan

Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.

Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı Beğenirsiniz

Kitapçılardan Almanız Ya Da E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.

Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabı Almanız İçindir.

Benim Bu Kitaplar Da Herhangi Bir Çıkarım Ya Da Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım

Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz.

Daha Sonrası

Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.

1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı

2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi

3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur

4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz

5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanız

Tavsiye Ederiz

Bu Kitap Bizzat Benim Tarafımdan **By-Igleoo** Tarafından

**www.CepSitesi.Net - www.MobilMp3.Net - www.ChatCep.Com -
www.İzleCep.Com**

Siteleri İçin Hazırlanmıştır. E-Book Ta Kimseyi Kendime Rakip Olarak Görmem Bizzat Kendim Orjinalinden Tarayıp Ebook Haline Getirdim Lütfen Emeğe Saygı Gösterin.

Gösterinki Ben Ve Benim Gibi İnsanlar Sizlerden Aldığı Enerji İle Daha İyi İşler Yapabilşin. Herkese Saygılarımı Sunarım .

Sizlerde Çalışmalarımın Devamını İstiyorsanız Emeğe Saygı Duyunuz Ve Paylaşımı Gerçek **Adreslerinden Takip Ediniz.**

Not Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.

Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi YönetimeBildirin

Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

Bestseller

"Dünyaca ünlü yazarların
aşk dolu en sevilen eserleri..."

ABBY GREEN

Servet Avcısı

Isandro Salazar'la anlaşmalı evlilik yapan Rowan, İspanyol milyardere beslediği aşkın karşılıksız olduğunu düşünür. Yeni doğmuş çocuğunu sevgisiz bir ortama hapsedmemek için zor olanı seçer ve eşiyle oğlunu doğumdan hemen sonra terk ederek kendini yalnızlığa hapseder. Isandro'nun gözünde artık en kötü suçu işlemiş bir servet avcısıdır. Isandro buna rağmen Rowan'ın iki yıl sonra tekrar ortaya çıkarak çocuğunu görmesini engelleyemez. Engellemediği bir başka şey daha vardır; aralarındaki ihtiraslı ve yoğun tutku...

Özgürlük İçin Sevişenler

Tiarnan Quinn, Kate'i aşağılayarak reddettiğinden beri tam on yıl geçmişti ama Kate'e bu olay halen acı veriyordu. Ünlü bir model olarak istediği herhangi bir erkeği elde edebilirdi. Ama bu soğuk kalpli milyonerde ne varsa dizlerinin bağının çözülmesine neden olan erkek ancak oydu. Ondan o kadar çok etkileniyordu ki Martinik'teki lüks villasına uçup gitmeyi bile kabul etti. Kate aslında gerçekten istediklerini Tiarnan'ın veremeyeceğini biliyor; gerçek aşk ve aile onun işi değil. Ama şehvetli geceye yaklaşırlarken Kate, katı kabukların ardındaki narin ve sevecen adamı fark etmeye başlıyordu.

ISSN 2148-2063

9772148206002

H HARLEQUIN®
Bestseller

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin

5'inci maddesi çerçevesinde bu yayının

bandrol taşıması zorunludur.

HQN RS 2014/09

Edited with the demo version of
Win2PDF Editor

To remove this notice, visit:
www.barn.com/notice.htm

Fiyatı: 9,90 TL / Kıbrıs: 13,90 TL